

การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม
เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

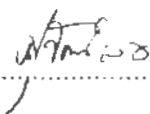
ขวัญลดา ทองคำปั้น

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

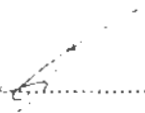
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อนุมัติวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้
เพิ่มเติม เรื่อง วิิรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เสนอโดย นางสาวขวัญลดา ทองคำบัน เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

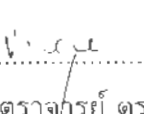

.....รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
วิจัย และนวัตกรรม

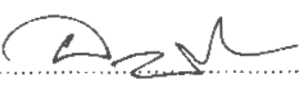
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศุภวัฒน์ ลาวัณย์วิสุทธิ)
วันที่ 20 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2561

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพวัลย์ คำคง)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.เนติ เจลยวาเรศ)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประทุม ศรีรักษา)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ดร.อิทธิฤทธิ์ พงษ์ปิยะรัตน์)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. เนติ เฉลยวาเรศ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประทุม ศรีรักษา
ชื่อนักศึกษา	ขวัญลดา ทองคำปั้น
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 2) ศึกษาผลการใช้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิงห์บุรี ปีการศึกษา 2561 จำนวน 38 คน จาก 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่น 0.781 3) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตร มีค่าความเชื่อมั่น 0.808 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เนื้อหา และการทดสอบที่

ผลการวิจัยพบว่า

1. หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน มีองค์ประกอบดังนี้ หลักการ จุดมุ่งหมาย คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และแผนการจัดการเรียนรู้

2. ผลการใช้หลักสูตร นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี และมีความพึงพอใจต่อหลักสูตร อยู่ในระดับมาก

Thesis Title	A Development of a Supplementary Curriculum on the Topic Entitled, "Bang Rachan Heroes," for Grade 11 Students, Foreign Languages Learning Strand Group
Thesis Advisors	Dr. Neti Chaloeeywares Asst. Prof. Dr. Pratoom Sriruksa
Name	Khwanlada Thongkumpan
Program	Curriculum and Instruction
Academic Year	2018

ABSTRACT

The purposes of this research were to 1) develop a supplementary curriculum on the topic entitled, "Bang Rachan Heroes," for Grade 11 Students, Foreign Languages Learning Strand Group; and 2) study the effect of using the supplementary curriculum on the students. The research sample, obtained by simple random sampling, consisted of a classroom of 38 11th graders from Sing Buri School, during the academic year 2018. The research instruments were 1) a supplementary curriculum on the topic entitled, "Bang Rachan Heroes," 2) an achievement test with a reliability value of 0.781, 3) an evaluation form on English speaking skills, and 4) a questionnaire on satisfaction towards the curriculum with a reliability value of 0.808. Data were analyzed in terms of mean, standard deviation, content analysis, and t-test.

Findings indicated that:

1. The supplementary curriculum comprised principles, objectives, course description, course structure, learning activities, learning media and resources, measurement and evaluation, and lesson plans.
2. The effect of using the supplementary curriculum revealed that the students' learning achievement was significantly higher than that before using it ($p < .05$). Their English speaking skills were at a good level and their satisfaction towards the curriculum was at a high level.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความเมตตาอนุเคราะห์จาก อาจารย์ ดร.เนติ เกลียววาทะ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประทุม ศรีรักษา ซึ่งเป็นผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และให้คำปรึกษา ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพวัลย์ คำคง เป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ ดร.อิทธิฤทธิ์ พงษ์ปิยะรัตน์ เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ในโอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.เนติ เกลียววาทะ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประทุม ศรีรักษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไล ทองแผ่ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพวัลย์ คำคง ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ และให้ข้อเสนอแนะ ตลอดจนคำปรึกษาที่เป็นประโยชน์สำหรับการทำวิทยานิพนธ์

ขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนสิงห์บุรี คณะครู และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

ขอบคุณครอบครัว อันเป็นที่รักของผู้วิจัย ที่ให้การสนับสนุนส่งเสริมและเสียสละทุกอย่าง อย่าง ด้วยความยากลำบากเพื่อให้ผู้วิจัยมีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียน ขอขอบคุณบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทั้งหลายแก่ผู้วิจัย และสุดท้ายขอขอบคุณทุกๆ ท่านที่ไม่ได้กล่าวถึงในที่นี้แต่คอยเป็นกำลังใจที่ดีเสมอมาแก่ผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขวัญลดา ทองคำปั้น

สารบัญ

	หน้า
หน้าอนุมัติ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
ประกาศคุณูปการ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตร	
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้	
ภาษาต่างประเทศ.....	12
วิสัยทัศน์.....	12
พันธกิจ.....	12
เป้าหมายของสถานศึกษา.....	12
มาตรฐานคุณภาพการศึกษา.....	13
สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน.....	14
คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน.....	15
มาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้.....	15

บทที่ 2 (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษ	
เพื่อการท่องเที่ยว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	16
คุณภาพผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.....	19
คำอธิบายรายวิชา.....	20
โครงสร้างรายวิชา.....	21
การพัฒนาหลักสูตร.....	24
ความหมายของหลักสูตร.....	24
ความสำคัญของหลักสูตร.....	25
องค์ประกอบของหลักสูตร.....	27
ลักษณะของหลักสูตรที่ดี.....	30
ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร.....	34
ขั้นตอนและกระบวนการพัฒนาหลักสูตร.....	36
การประเมินหลักสูตร.....	43
ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่น.....	48
ความสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.....	49
ลักษณะของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.....	50
กระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.....	51
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	53
ความหมายของการพูด.....	53
ธรรมชาติของการพูด.....	54
การฝึกทักษะการพูด.....	55
การประเมินทักษะการพูด.....	58
การสร้างแบบประเมินทักษะการพูด.....	61
วีรชนชาวบ้านบางระจัน.....	65
ที่ตั้งและอาณาเขตค่ายบางระจัน.....	65
ประวัติความเป็นมาของวีรชนชาวบ้านบางระจัน.....	66
ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของวีรชนชาวบ้านบางระจัน.....	69
ประวัติอนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน.....	70
ประวัติวีรชนชาวบ้านบางระจัน 11 คน.....	71

	หน้า
บทที่ 2 (ต่อ)	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	73
ความหมายของการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	73
ลักษณะของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	74
เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	76
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	78
การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	80
ความพึงพอใจต่อหลักสูตร.....	82
ความหมายของความพึงพอใจ.....	82
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ.....	83
การวัดความพึงพอใจ.....	85
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	87
งานวิจัยในประเทศ.....	87
งานวิจัยต่างประเทศ.....	90
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	93
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	93
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	93
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	94
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	101
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	102
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	104
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	107
ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน.....	107
ผลการพัฒนาหลักสูตร.....	116
ผลการทดลองใช้หลักสูตร.....	117
ผลการประเมินและปรับปรุงหลักสูตร.....	119
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	125
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	125
สมมติฐานของการวิจัย.....	125

	หน้า
บทที่ 5 (ต่อ)	
วิธีดำเนินการวิจัย.....	125
สรุปผลการวิจัย.....	127
การอภิปรายผล.....	129
ข้อเสนอแนะ.....	133
บรรณานุกรม.....	135
ภาคผนวก.....	143
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	144
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	146
ภาคผนวก ค หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	154
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัย.....	269
ภาคผนวก จ ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง.....	287
ภาคผนวก ฉ การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของเครื่องมือ.....	297
ภาคผนวก ช ภาพกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร.....	300
ประวัติผู้ทำวิทยานิพนธ์.....	308

สารบัญตาราง

		หน้า
ตาราง 1	โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 รหัส อ30213 เวลา 40 ชั่วโมง จำนวน 1.0 หน่วยกิต ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561.....	21
ตาราง 2	เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	99
ตาราง 3	แบบแผนการวิจัย one-group pretest-posttest design.....	101
ตาราง 4	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์.....	110
ตาราง 5	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	112
ตาราง 6	ความถี่และค่าร้อยละเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนในการเรียนหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน และรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องการ.....	114
ตาราง 7	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10.....	119
ตาราง 8	ความถี่ ร้อยละ จากการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันหลังการใช้หลักสูตร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	120
ตาราง 9	แสดงผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำแนกตามเกณฑ์การตัดสินคุณภาพทั้งหมด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	121
ตาราง 10	ผลคะแนนจากการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลจากค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (n = 38 คน).....	122
ตาราง 11	ผลค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 ที่มีต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	123

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
ภาพ 2 องค์ประกอบของหลักสูตร.....	30
ภาพ 3 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์.....	41
ภาพ 4 รูปแบบการสร้างหรือพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของเซเลอร์และ อเล็กซานเดอร์.....	42

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ อันได้แก่ การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรม นอกจากนั้นการศึกษายังเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างคนให้มีความสามารถในการพัฒนาได้อย่างสมดุล สอดคล้อง และเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม ซึ่งผลผลิตของระบบการศึกษา คือ ความรู้ที่ทำให้พลเมืองของประเทศมีความสามารถในการปรับตัว และสามารถแก้ไขปัญหาอันหลากหลายและซับซ้อน ในสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีความสามารถที่จะเริ่มพัฒนาตน ครอบครัว ชุมชน ตลอดจนประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าไปได้ โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ เหตุผลและความถูกต้องดีงาม (เบญจวรรณ กี่สุขพันธ์, 2552, หน้า 1)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) เป็นกรอบกำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ได้ตระหนักถึงสถานการณ์และความเสี่ยงซึ่งเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงในระดับโลกและภายในประเทศ โดยเฉพาะวัฒนธรรมจากประเทศอื่นๆ ที่เข้ามาสู่สังคมประเทศไทย จึงต้องสร้างวัฒนธรรมไทยและความรู้ท้องถิ่นต่างๆ ให้เข้มแข็ง จัดทำบนพื้นฐานของยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ซึ่งเป็นแผนแม่บทหลักของการพัฒนาประเทศ มุ่งสร้างภูมิคุ้มกันให้พร้อมเผชิญการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ยังมียุทธศาสตร์การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในยุคศตวรรษที่ 21 สร้างโอกาสการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องให้คนทุกกลุ่มวัย สามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้และความรู้ที่หลากหลาย ทั้งที่เป็นวัฒนธรรมภูมิปัญญาและความรู้ใหม่ โดยสร้างนิสัยใฝ่รู้ตั้งแต่วัยเด็ก การสร้างปัจจัยสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต และการศึกษาตามความสนใจและเสริมสร้างค่านิยมและวัฒนธรรมไทยที่ดี ให้สนับสนุนกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2559, หน้า 1-4)

จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้โรงเรียนจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่นและทันต่อยุคการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็ว ภาษาอังกฤษเป็นสาระหนึ่งที่โรงเรียนต้องจัดการเรียนให้กับผู้เรียนในทุกระดับชั้น เนื่องจากเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสาร และการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยสาระ 4 สาระ คือ สาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระการเรียนรู้ที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์และชุมชนโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 15-16) จากความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการยังให้ความสำคัญเกี่ยวกับการสอน

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยกำหนดให้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นสาระที่ 1 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และกำหนดคุณภาพของผู้เรียนไว้ว่า เมื่อผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ตามหัวข้อต่างๆ สนทนาและเขียนโต้ตอบ ให้ข้อมูล บรรยาย อภิปราย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะสมกับระดับของบุคคล เวลา โอกาสและสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคมได้อย่างต่อเนื่อง เหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 20-21)

ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือจำเป็นในการติดต่อสื่อสารในโลกยุคปัจจุบัน มีขอบข่ายที่ขยายกว้างขวาง และยังเป็นสังคมโลกที่มีการแข่งขันสูง การรู้ภาษาอังกฤษจะช่วยให้เราได้เปรียบในการแข่งขัน ซึ่งเส้นทางสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมีหลากหลายเส้นทาง แต่ละเส้นทางอาจเหมาะกับคนหนึ่งแต่กับอีกคนกลับไม่เป็นดังที่หวัง ฉะนั้นไม่มีเส้นทางไหนการันตีความสำเร็จไว้ที่ปลายทาง ต้องลองหลายๆ วิธี (บุญเลิศ วงศ์พรหม, 2559, หน้า 1) และดังที่ วิล แพงศรี (2554, ย่อหน้า 1-4) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญสำหรับคนไทยมากขึ้นไปเรื่อยๆ ทั้งในการใช้ประโยชน์ด้านการสืบค้นทางอินเทอร์เน็ต (internet) เพราะข้อมูลข่าวสารวิทยากรจากทั่วโลกร้อยละ 80 จะเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ การสื่อสารกับคนได้ทั่วโลกเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล ผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านการใช้ภาษาอังกฤษจะมีโอกาสมากกว่าในการได้รับคัดเลือกเข้าทำงาน ความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษจะสามารถทำงานได้กว้างกว่า และทำรายได้ได้มากกว่าผู้ที่ไม่มีความสามารถดังกล่าว

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร ภัทราวดี ยวนชื่น (2553, หน้า 2) กล่าวไว้ว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร การพูดเป็นวิธีการสื่อสารชนิดหนึ่งของทักษะการสื่อสาร (expressive skill) ซึ่งสามารถฝึกหัดให้มีประสิทธิภาพได้ โดยผู้พูดสามารถส่งรหัสของสาร (encode) โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางเป็นสื่อส่งสารไปให้ผู้ฟังสามารถถอดรหัส (decode) จนเข้าใจในความหมายของสาร (message) ได้ จากการสรุปของกุลชนก ทิพธาดา, และคนอื่นๆ (2550, หน้า 3) ที่สรุปไว้ว่า อุปสรรคในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สำคัญอย่างหนึ่งได้แก่ นักเรียนไทยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ หากจะพิจารณาตามสภาพความเป็นจริงแล้ว นักเรียนไทยอยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบไทยๆ แทบจะไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษ นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น ซึ่ง สุวรรณ ติไพบูลย์ (2558, หน้า 3) กล่าวถึง การฝึกฝนทักษะการพูดควรทำอย่างสม่ำเสมอ และควรได้มีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์จริงที่คล้ายกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันให้ได้มากที่สุด การเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องมีหลายข้อที่ต้องปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอแต่ที่สำคัญที่สุดคือ การพูด (speaking) ซึ่งส่งผลต่อการอ่าน การฟังและการเขียนด้วย

ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด ซึ่งเพนนี่ (Penny Ur, 2009, pp.120-122) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น

การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาต้องพิจารณาให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาระดับพื้นฐาน และรายละเอียดที่เขตพื้นที่การศึกษาหรือหน่วยงานต้นสังกัดอื่นๆ ในระดับท้องถิ่นได้จัดทำเพิ่มเติม รวมทั้งสถานศึกษาสามารถเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพ ปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและความต้องการของผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 35) ดังนั้นหลักสูตรสถานศึกษาจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้การศึกษามีคุณภาพ เป็นการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการอันหลากหลายของท้องถิ่น ทำให้ผู้เรียนเกิดความรักและความภาคภูมิใจเกี่ยวกับท้องถิ่นของตน หลักสูตรท้องถิ่นเป็นหัวใจสำคัญที่จะนำพาสาระการเรียนรู้ของท้องถิ่นไปสู่ผู้เรียน และเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ให้หลักสูตร ได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น โดยการปรับโครงสร้างเนื้อหา เวลาเรียน กิจกรรม การเรียนการสอนและเพิ่มเติมรายละเอียดของมวลประสบการณ์ที่จัดให้กับผู้เรียน โดยจัดเนื้อหาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา ภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากชีวิตจริง จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ในการแก้ปัญหาที่พบจากการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ชนัท ธาตุทอง, 2550, หน้า 176)

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่าการมุ่งเน้นการนำภูมิปัญญาท้องถิ่น มาประยุกต์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้สถานศึกษามีบทบาทในการจัดทำ สาระการเรียนรู้เพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวข้องและสอดคล้องสนองความต้องการของนักเรียน โรงเรียน ชุมชนและท้องถิ่น ซึ่งเรียกว่าหลักสูตรสถานศึกษา (วัฒนา สุวรรณไกรย์, 2552, หน้า 1) หลักสูตรที่ดีต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม สามารถยืดหยุ่นได้ตาม ความเหมาะสม มีความหมายต่อชีวิตผู้เรียน เหมาะสมกับขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2553, หน้า 1) สอดคล้องกับ ทิศนา แคมมณี (2553, หน้า 133-134) ที่กล่าวถึง หลักการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (authentic learning) การเรียนรู้เรื่องใดๆ ก็ตามย่อมมีความสัมพันธ์กับบริบทของเรื่องนั้นๆ การเรียนรู้โดยคำนึงถึงบริบทแวดล้อมเป็น การเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับ ความจริง เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายเพราะสามารถนำไปใช้ได้เป็น ประโยชน์ต่อผู้เรียน จึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความใฝ่รู้ สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้ เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ดังปรากฏในงานวิจัยหลักสูตรสถานศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับ ท้องถิ่น เช่น ชีสา โตเรือง (2554, หน้า 5) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง การท่องเที่ยวในอำเภอสามโก้ จังหวัดอุทัยธานี สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และพรพิไล เชื้อคมดา (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา

การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รายวิชาประเพณีไหลเรือไฟเต่างอย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลเต่างอย

จังหวัดสิงห์บุรีเป็นเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งที่มีความสำคัญ มีประวัติศาสตร์ด้านการรบ
สมัยกรุงศรีอยุธยา อันเป็นผลให้เกิดเป็นวีรกรรมชาวบ้านบางระจัน เป็นวีรกรรมของกลุ่ม
ชาวบ้านที่กล้าหาญมีผู้นำ 11 คน รวมกำลังของคนบริเวณวัดโพธิ์เก้าต้นซึ่งเป็นที่ตั้งของค่าย
บางระจัน กลุ่มชาวบ้านได้สู้รบกับพม่าจนได้รับชัยชนะถึง 7 ครั้ง และพ่ายแพ้ถูกยึดหมู่บ้านใน
ครั้งที่ 8 ก่อนอยุธยาจะเสียแก่พม่า เพื่อเป็นการระลึกถึงเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์
ปัจจุบันทางหน่วยงานราชการจึงได้มีการสร้างอนุสาวรีย์วีรชนและอุทยานค่ายบางระจัน เพื่อ
เป็นสิ่งเตือนใจให้ชาวไทยทุกคนได้ระลึกถึงความสามัคคีของชาวบ้านบางระจันที่สามารถต่อสู้
กับพม่าได้อย่างเข้มแข็ง ซึ่งทำให้ทั่วประเทศรู้จักจังหวัดสิงห์บุรีมากยิ่งขึ้น (ภูมิใจ พาลานะที,
2549, หน้า 2) ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยได้เข้าสู่ประชาคมอาเซียน มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย
และชาวต่างประเทศเดินทางกระจายไปทั่วภูมิภาคต่างๆ ของประเทศไทยอย่างกว้างขวาง
นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังจังหวัดต่างๆ ด้วยตนเองหรือเป็นหมู่คณะ โดยไม่ใช้บริการของ
บริษัทนำเที่ยว นักท่องเที่ยวจำนวนมากต้องการคำแนะนำ ข้อมูลสำคัญของสถานที่นั้นๆ
ตลอดจนการช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ จากผู้คนที่ท้องถิ่น ชาวจังหวัดสิงห์บุรีจึงควรมีความรู้
พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาพื้นฐานที่ใช้สื่อสารทั่วโลก เพื่อที่จะสามารถพูด
อธิบายให้ชาวต่างประเทศรับรู้และเข้าใจถึงความสำคัญของวีรชนชาวบ้านบางระจัน ซึ่งจะนำมา
สู่ความภาคภูมิใจต่อตนเอง จังหวัดสิงห์บุรี และประเทศไทย ดังที่ ลำจุญ ฮวบเจริญ (2553, คำนำ)
ให้ข้อคิดไว้ว่า ชนเผ่าที่ยังไม่เจริญ ไม่มีภาษาเขียน มักสำนึกไว้ว่า จะต้องบอกเล่าความเป็นมา
ของเผ่าพันธุ์ตนเองให้ชนรุ่นหลังได้รับรู้รับฟังสืบต่อกัน ด้วยหวังให้ลูกหลานเกิดความเชื่อมั่น
และทรงในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคน เด็กกำพร้ายังโหยหาพ่อแม่ ไฉนเล่าเหล่าเยาวชนไทยจึง
ไม่รีบค้นคว้าหาความเป็นชาติ เพื่อยืนยันความเป็นไทยแห่งตน จึงเป็นสิ่งที่ชาวจังหวัดสิงห์บุรี
ทุกคนควรได้เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์วีรชนชาวบ้านบางระจัน

การให้ความรู้พื้นฐานควรเริ่มต้นจากเยาวชนภายในจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งกลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนสิงห์บุรีได้จัดทำหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ภาษาอังกฤษ
เพื่อการท่องเที่ยว ให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนศิลป์-ภาษา เป็นวิชาที่
ศึกษาเพิ่มเติมจากรายวิชาหลัก การจัดการเรียนรู้เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
ภายในประเทศไทย แต่นักเรียนไม่เกิดความสนใจเหมือนเป็นเรื่องที่ไกลตัว ผู้วิจัยในฐานะเป็น
ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ต้องการให้นักเรียนเกิดความสนใจในเนื้อหาและสามารถนำสิ่งที่เรียนไป
ใช้ได้ในชีวิตจริง และได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของประวัติศาสตร์ในท้องถิ่นคือวีรกรรมอัน
กล้าหาญของวีรชนชาวบ้านบางระจัน เพื่อที่นักเรียนจะสามารถพูด อธิบายให้ชาวต่างประเทศ
ที่มาจังหวัดสิงห์บุรีได้ทราบถึงความสำคัญ เป็นแนวทางที่คาดว่าจะสามารถพัฒนาการเรียนรู้อัน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนด้านทักษะการพูดได้ดียิ่งขึ้น และให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ

ในท้องถิ่นของตนเอง จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในการจัดการเรียนการสอน ดังกล่าวข้างต้น เป็นแรงจูงใจให้ผู้วิจัยเกิดแนวคิดที่จะพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
 - 2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.2 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.3 ศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตร

ความสำคัญของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สามารถพัฒนาการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและสาระการเรียนรู้อื่นๆ ในการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม ที่มีการนำเรื่องราวของท้องถิ่นเข้ามาในการจัดการเรียนการสอน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสิงห์บุรี อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 78 คน
- 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสิงห์บุรี อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5

จำนวน 38 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลากนักเรียน 1 ห้อง จากนักเรียนทั้งหมด 2 ห้อง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10

2. ตัวแปรในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิิรชนชาวบ้านบางระจัน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.3 ความพึงพอใจต่อหลักสูตร

3. เนื้อหา

ผู้วิจัยได้กำหนดสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิิรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสิงห์บุรี ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของอนุสาวรีย์วีรชนชาวบ้านบางระจัน อุทยานประวัติศาสตร์ค่ายบางระจัน

2. ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของค่ายบางระจัน

3. ข้อมูลประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจัน 11 คน

4. ระยะเวลา

การทดลองใช้หลักสูตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ใช้ระยะเวลาในการสอน จำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมระยะเวลา 10 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การปรับปรุงหลักสูตรเพิ่มเติมที่มีอยู่ให้ดีขึ้น โดยศึกษาจากสภาพปัญหาและความต้องการของนักเรียน ชุมชน ท้องถิ่น เป็นการนำประวัติศาสตร์ที่สำคัญในท้องถิ่นมาเป็นเนื้อหา เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและเกิดความภาคภูมิใจ สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งดำเนินการตามขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตร ดังต่อไปนี้ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิิรชนชาวบ้านบางระจัน หมายถึง หลักสูตรที่พัฒนาจากหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ หลักการ จุดมุ่งหมาย คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และแผน

การจัดการเรียนรู้ เป็นหลักสูตรที่สร้างให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่น โดยเฉพาะในด้านข้อมูลประวัติศาสตร์วีรชนชาวบ้านบางระจัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ คำศัพท์ อันเกิดจากการเรียนรู้ เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สามารถวัดได้ด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารหรือสนทนา เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน การบอกถึงความสำคัญของประวัติความเป็นมาเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันได้อย่างถูกต้อง ซึ่งวัดได้จากแบบประเมินทักษะการพูดในด้านการออกเสียง ความถูกต้องของภาษา ความคล่องแคล่ว การสื่อความหมาย ระยะเวลา ใช้เกณฑ์การให้คะแนน (scoring rubrics) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความพึงพอใจต่อหลักสูตร หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ของนักเรียนที่มีต่อ เนื้อหาสาระและการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในด้านความรู้ ความเข้าใจเรื่องที่เรียนในหลักสูตร สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

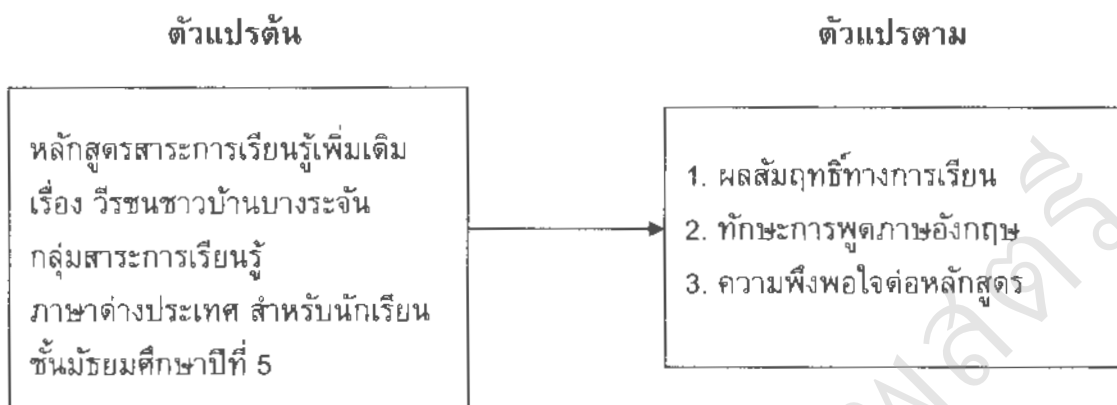
นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสิงห์บุรี อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมนี้ ได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย โดยเริ่มจากศึกษาสภาพปัญหาที่ต้องแก้ไข ด้านความต้องการของบุคคลและสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น จากนั้นนำมาวิเคราะห์ปัญหาเพื่อพิจารณาถึงสาเหตุ และแนวทางแก้ปัญหา โดยศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร จากนั้นจึงกำหนดแนวทางในการแก้ปัญหา โดยการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งมีหน่วยงาน นักการศึกษาได้เสนอแนวคิดและขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้ ไทเลอร์ (Tyler, 1950, p.7) ได้เสนอแนวคิดของการพัฒนาหลักสูตรไว้ 4 ข้อ ดังนี้ 1) มีจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอะไรบ้างที่โรงเรียนจะต้องกำหนดให้ผู้เรียนได้รับ 2) มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้างที่จะทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย 3) จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาอย่างไรเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

4) มีการประเมินผลว่าได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้แล้ว ทาบา (Taba, 1962, p.12) ได้เสนอขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรไว้ 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การสำรวจความต้องการ 2) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 3) การเลือกเนื้อหา 4) การจัดเนื้อหา 5) การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 6) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 7) การประเมินผลและวิธีการประเมินผล เซเลอร์, และอเล็กซานเดอร์ (Saylor, & Alexander, 1974, pp.28-39) ได้เสนอรูปแบบและกระบวนการพัฒนาหลักสูตร มี 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) กำหนดเป้าหมาย จุดมุ่งหมาย และขอบเขต 2) การออกแบบหลักสูตร 3) การนำหลักสูตรไปใช้ 4) การประเมินผลหลักสูตร และส่งต่อ อูทรานันท์ (2538, หน้า 314-316) ได้เสนอขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ดังนี้ 1) จัดตั้งคณะทำงาน 2) ศึกษาสภาพหรือข้อมูลพื้นฐาน 3) กำหนดจุดมุ่งหมาย 4) เลือกเนื้อหาสาระ 5) ดำเนินการใช้หลักสูตร 6) การประเมินผลการใช้หลักสูตร 7) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร ซึ่งมีความสอดคล้องกับขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 10) ได้เสนอขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ 7 ขั้นตอน 1) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 2) กำหนดจุดมุ่งหมาย 3) คัดเลือกและจัดลำดับเนื้อหา 4) กำหนดมาตรฐานการวัดและประเมินผล 5) ทดลองนำหลักสูตรมาใช้ 6) ประเมินผลหลักสูตรหลังจากการผ่านร่างแล้ว 7) ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ (Tyler) และ ทาบา (Taba) มาปรับปรุง กำหนดการพัฒนาหลักสูตร จำนวน 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุง สอดคล้องกับข้อสรุปงานวิจัยของวันดี จูพานิชย์ (2551, หน้า 96-97) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มี ในทำนองเดียวกันงานวิจัยของชิสา โดเรือง (2554, หน้า 116- 117) ทำการศึกษาการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง การท่องเที่ยวในอำเภอหลานสัก จังหวัดอุทัยธานี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พรพิไล เชื้อคมดา (2556, บทคัดย่อ) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รายวิชาประเพณีไหลเรือไฟเต่างอย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลเต่างอย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 และสมาลี ดวงจินดา (2555, หน้า 150-151) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ประเพณีลอยกระทงสวรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภออุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้วิจัยได้ใช้ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวในการพัฒนาหลักสูตร เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพ

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 วิสัยทัศน์

1.2 พันธกิจ

1.3 เป้าหมายของสถานศึกษา

1.4 มาตรฐานคุณภาพการศึกษา

1.5 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1.6 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน

1.7 มาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้

1.8 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

1.9 คุณภาพผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

1.10 คำอธิบายรายวิชา

1.11 โครงสร้างรายวิชา

2. การพัฒนาหลักสูตร

2.1 ความหมายของหลักสูตร

2.2 ความสำคัญของหลักสูตร

2.3 องค์ประกอบของหลักสูตร

2.4 ลักษณะของหลักสูตรที่ดี

2.5 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

2.6 ขั้นตอนและกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

2.7 การประเมินหลักสูตร

2.8 ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่น

2.9 ความสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

2.10 ลักษณะของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

2.11 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

3. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของการพูด

- 3.2 ธรรมชาติของการพูด
- 3.3 การฝึกทักษะการพูด
- 3.4 การประเมินทักษะการพูด
- 3.5 การสร้างแบบประเมินทักษะการพูด
- 4. วีรชนชาวบ้านบางระจัน
 - 4.1 ที่ตั้งและอาณาเขตค่ายบางระจัน
 - 4.2 ประวัติความเป็นมาของวีรชนชาวบ้านบางระจัน
 - 4.3 ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของวีรชนชาวบ้านบางระจัน
 - 4.4 ประวัติอนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน
 - 4.5 ประวัติวีรชนชาวบ้านบางระจัน 11 คน
- 5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.1 ความหมายของการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.2 ลักษณะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้
 - 5.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.5 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 6. ความพึงพอใจต่อหลักสูตร
 - 6.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 6.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 6.3 การวัดความพึงพอใจ
- 7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้สถานศึกษาดำเนินการพัฒนาหลักสูตรขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน พร้อมทั้งให้มีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ โครงสร้างหลักสูตร โครงสร้างเวลาเรียน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษาที่พัฒนาขึ้น เพื่อเป็นเครื่องมือวัดคุณภาพและมาตรฐานของผู้เรียน

โรงเรียนสิงห์บุรี (2558, หน้า 1-13) เป็นสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา แห่งแรกของจังหวัดสิงห์บุรี ปัจจุบันจัดอยู่ในประเภทโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ ในรูปแบบสหศึกษา ระดับช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 ทำการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะสำคัญ คือ เป็นคนดี คนเก่ง มีความรู้คู่คุณธรรม และสามารถดำรงตนในสังคมอย่างมีความสุข ดังนั้นเพื่อให้การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลเป็นไปตาม

1. วิสัยทัศน์

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังสำคัญของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษต่อ การประกอบอาชีพ โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ โรงเรียนสิงห์บุรีเป็นโรงเรียนคุณภาพระดับมาตรฐานสากล สร้างเยาวชนชั้นนำบนพื้นฐานความเป็นไทยและพอเพียง

2. พันธกิจ

1. จัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีปัญญา สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้
2. ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน ให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีคุณธรรม จริยธรรม รู้จักตนเอง มีทัศนคติและกระบวนการคิดวิเคราะห์ที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะ มีความเป็นผู้นำ และนักประชาธิปไตย
3. สนับสนุนการใช้เทคโนโลยี ในการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ และเกิดประสิทธิภาพ

3. เป้าหมายของสถานศึกษา

ตามวิสัยทัศน์ของหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ที่มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข บนพื้นฐานความเป็นไทย

และพอเพียง มีศักยภาพในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ โรงเรียนสิงห์บุรีจึงได้กำหนดเป้าหมายไว้ดังนี้

1. โรงเรียนมีการพัฒนาระบบการบริหารงานด้วยระบบคุณภาพ TQA
2. โรงเรียนมีหลักสูตรสถานศึกษาสอดคล้อง เทียบเคียงกับหลักสูตรมาตรฐานสากล
3. ครูและบุคลากรทางการศึกษามีคุณภาพระดับมาตรฐานสากล
4. ครูและบุคลากรทางการศึกษาใช้เทคโนโลยี ในการจัดการเรียนการสอนที่มี

คุณภาพ และเกิดประสิทธิภาพ

5. ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของสถานศึกษา
6. ผู้เรียนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตรสถานศึกษา
7. ผู้เรียนมีศักยภาพอย่างหลากหลายเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้และพัฒนาสู่สากล
8. ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะมีความเป็น

ผู้นำ และนักประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

9. ผู้เรียนมีทัศนคติ ค่านิยมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีคุณธรรม จริยธรรม รู้จักตนเอง สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ อย่างมีความสุขบนพื้นฐานความเป็นไทย

ในโรงเรียน ท้องถิ่นและสังคมโลก

10. ผู้เรียนตระหนักเห็นคุณค่าการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม และสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้

11. ผู้เรียนมีทักษะในการดำรงชีวิต ยึดแนวทางตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

4. มาตรฐานคุณภาพการศึกษา

1. ผู้เรียนมีสุขภาวะที่ดีและมีสุนทรียภาพ
2. ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์
3. ผู้เรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รักเรียนรู้ และพัฒนาตนเอง

อย่างต่อเนื่อง

4. ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบ คิดสร้างสรรค์ ตัดสินใจ แก้ไขปัญหาได้อย่างมีสติ สมเหตุผล

5. ผู้เรียนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตร

6. ผู้เรียนมีทักษะในการทำงาน รักการทำงาน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต

7. ครูปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล

8. ผู้บริหารปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล

9. คณะกรรมการสถานศึกษา และผู้ปกครอง ชุมชน ปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

10. สถานศึกษามีการจัดหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ และกิจกรรมพัฒนาคุณภาพผู้เรียนอย่างรอบด้าน
11. สถานศึกษามีการจัดสภาพแวดล้อมและการบริการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาเต็มศักยภาพ
12. สถานศึกษามีการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษาตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
13. สถานศึกษามีการสร้าง ส่งเสริม สนับสนุนให้สถานศึกษาเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้
14. การพัฒนาสถานศึกษาให้บรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ ปรัชญา และจุดเน้นที่กำหนดขึ้น
15. การจัดกิจกรรมตามนโยบาย จุดเน้น แนวทางการปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาและส่งเสริมสถานศึกษาให้ยกระดับคุณภาพสูงขึ้น

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 6 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม
2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหา

และความขัดแย้งต่างๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

6. ความสามารถในการเป็นพลโลกที่ดี เป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะของพลโลก 10 ประการ คือ แสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองจากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดสร้างสรรค์ การแสดงความคิดเห็นและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น มีความสามารถสร้างและสรุปองค์ความรู้ได้อย่างเป็นระบบ มีการเรียนรู้และเข้าใจผู้อื่น มีค่านิยมพื้นฐานและคุณธรรมจริยธรรม สามารถสร้างทางเลือกในการแก้ปัญหา และเลือกทางเลือกในการแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง เห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น มีความสามารถในการคิด ตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

7. มาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้

โรงเรียนสิงห์บุรีได้กำหนดสาระการเรียนรู้ ตามแนวหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด องค์ความรู้ ทักษะ หรือกระบวนการเรียนรู้ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์หรือค่านิยม คุณธรรมจริยธรรมที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์

3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

8. มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

8.1 ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

8.2 วิสัยทัศน์ของการเรียนภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ด 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน

2. อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน

3. อธิบายและเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน

4. จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

มาตรฐาน ด 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้เคียงตัวประสบการณ์สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

2. เลือกและใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายอย่างคล่องแคล่ว

3. พูดและเขียนแสดงความต้องการเสนอ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม

4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม

5. พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ด 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่อง และประเด็นต่างๆ ตามความสนใจของสังคม

2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์และสถานการณ์ตามความสนใจ

3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ด 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะสมกับระดับของบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา

3. เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ด 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิตและบทกลอนของภาษา ต่างประเทศและภาษาไทย

2. วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

3. สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน ด 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และ นำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

4. สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มาตรฐาน ด 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ด 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ
2. เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

สรุปได้ว่า หลักสูตรโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อ ภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและ วัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

9. คุณภาพผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นถูกต้อง ตามหลักการอ่านอธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบ ต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและ ข้อความที่ฟังหรืออ่าน จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ดีความ และแสดง ความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและ ยกตัวอย่างประกอบ

สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสพการณ์ สถานการณ์ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอแนะให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือ สถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูด และเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสพการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสพการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและ ประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์ เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็น

เกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผล และยกตัวอย่างประกอบ

เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาส และสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิธีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิตและบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทยวิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิตความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับของไทยและนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็น ภาษาต่างประเทศ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่อง เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวง คำศัพท์ประมาณ 3,600-3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

10. คำอธิบายรายวิชา

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้กำหนดสาระ และหน่วยการเรียนรู้ รายวิชา ๓0213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 เวลา 40 ชั่วโมง จำนวน 1.00 หน่วยกิต มีคำอธิบายรายวิชา ดังนี้

ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน กล่าวทักทาย กล่าวขอบคุณ กล่าวขอโทษ กล่าวลา การแนะนำตนเอง ผู้อื่น กล่าวต้อนรับ การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว สภาพทางภูมิศาสตร์ คำศัพท์ สำนวน ประโยคและข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล บรรยาย

อธิบาย และแสดงความคิดเห็น โดยใช้ข้อมูล บทความเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ประเพณีท้องถิ่น ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น วิถีชนชาวนานางระจัน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ เห็นคุณค่า ของท้องถิ่นตนเอง และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ตลอดจนนำไปใช้เป็น เครื่องมือในการแสวงหาความรู้ นำไปใช้ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสม

ผลการเรียนรู้

1. มีทักษะในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล สนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และข้อมูลท้องถิ่นได้

2. สามารถเขียน บรรยาย อธิบายข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้อย่างเหมาะสม

3. สามารถแสดงความคิดเห็นจากบทอ่านเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้อย่างเหมาะสม

4. สามารถพูด อธิบายเกี่ยวกับวิถีชนชาวนานางระจันได้

5. สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

11. โครงสร้างรายวิชา

ตาราง 1 โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รหัส อ30213 เวลา 40 ชั่วโมง จำนวน 1.0 หน่วยกิต ภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2561

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระเพิ่มเติม	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1.	Giving information	1. มีทักษะการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล สนทนา โต้ตอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และข้อมูลท้องถิ่นได้ 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	สำนวนการทักทาย บอกทาง การซื้อ ขาย สินค้าและ การบอกสภาพ อากาศด้วยสำนวน ง่าย ๆ	6	10

ตาราง 1 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระเพิ่มเติม	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
2.	Tourist Attraction	2. สามารถตีความ สรุปความ และวิเคราะห์เนื้อหาของบทอ่าน เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้ถูกต้อง 5. ค้นคว้า รวบรวม และสรุป ข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจาก แหล่งเรียนรู้และนำเสนอ ด้วยการพูด/การเขียน 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	บอกแหล่งท่องเที่ยว ในประเทศไทยที่ น่าสนใจ	5	10
3.	souvenir from Thailand	5. ค้นคว้า รวบรวม และสรุป ข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจาก แหล่งเรียนรู้และนำเสนอด้วย การพูด/การเขียน 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	คำศัพท์เกี่ยวกับ สินค้า ผลิตภัณฑ์ ที่มีชื่อเสียงใน ประเทศไทย	5	10
Midterm test				1	20
4.	Thai Food & drinks	1. มีทักษะการสื่อสารแลกเปลี่ยน ข้อมูล สนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับกา ท่องเที่ยว และข้อมูลท้องถิ่นได้ 3. สามารถแสดงความคิดเห็น จากบทอ่านเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	- บอกชื่อ อาหาร ไทยในภาคต่างๆ - การใช้สำนวน การสั่งอาหาร	5	5

ตาราง 1 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระเพิ่มเติม	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
5.	Festival & event in Thailand	2. สามารถตีความ สรุปความ และวิเคราะห์เนื้อหาของบทอ่าน เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้ถูกต้อง 4. สามารถเขียนบรรยายข้อมูล เกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้อย่าง เหมาะสม 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	- ความเป็นมา และ ความสำคัญของ เทศกาล ประเพณี ในประเทศไทย - การใช้ชีวิตความ เป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม ประเพณีไทย	7	5
6.	Bang Rachan Heroes	1. มีทักษะการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล สนทนา ได้ตอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และข้อมูลท้องถิ่นได้ 3. สามารถแสดงความคิดเห็น จากบทอ่านเกี่ยวกับวีรชน ชาวบ้านบางระจันได้อย่าง เหมาะสม 5. ค้นคว้า รวบรวม และสรุป ข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจาก การแหล่งเรียนรู้และนำเสนอ ด้วยการพูด/การเขียน 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	- ความเป็นมา และความสำคัญ ของวีรชนชาวบ้าน บางระจัน - พุทธภัยทอด ประวัติของวีรชน ชาวบ้านบางระจัน ได้	10	20
Final test				1	20

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Bang Rachan Heroes เพิ่มเติมจากหน่วยการเรียนรู้เดิมที่มีอยู่ และนำหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 มาทำการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตร

การศึกษาที่ดีนั้นมีหลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญในการจัดการศึกษา ใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

1. ความหมายของหลักสูตร

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ ดังนี้

สมิตร คุณานุกร (2520, หน้า 2-3) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ใน 2 ระดับ คือ หลักสูตรในระดับชาติกับหลักสูตรในระดับโรงเรียน หลักสูตรในระดับชาติ หมายถึง “โครงการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะ สอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้” ส่วนหลักสูตรในระดับโรงเรียน หมายถึง “โครงการที่ประมวลความรู้และประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน ไม่ว่าจะป็นภายในหรือภายนอกโรงเรียนก็ตาม เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้”

กรมวิชาการ (2540, หน้า 6) ให้ความหมายว่า หลักสูตร หมายถึง ข้อกำหนดแผนการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่ความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ หลักสูตรประกอบด้วย จุดหมาย หลักการ โครงสร้าง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาของรายวิชา สื่อการเรียนการสอน และการประเมินผล

ธีรารัง บัวศรี (2542, หน้า 7) ให้ความหมายว่า หลักสูตร คือ แผนซึ่งได้ออกแบบจัดทำขึ้นเพื่อแสดงถึงจุดหมาย การจัดเนื้อหาสาระ กิจกรรม และมวลประสบการณ์ในแต่ละโปรแกรมการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านต่างๆ ตามจุดประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

รุจิรี ภูสาระ (2546, หน้า 1) กล่าวว่า ความหมายของคำว่า “หลักสูตร” มาจากภาษาละตินว่า “Racecourse” แต่เมื่อนำมาใช้ทางการศึกษา คำว่า “หลักสูตร” มีความหมาย คือ แผนการเรียน ประกอบด้วย เป้าหมายและจุดประสงค์เฉพาะที่จะนำเสนอและจัดการเนื้อหา ซึ่งจะรวมถึงแบบของการเรียนการสอนตามจุดประสงค์และท้ายที่สุดจะต้องมีการประเมินผลผลิของการเรียน

ฉันท ชาติทอง (2550, หน้า 7) ได้ให้ความหมายของ หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ความรู้ต่างๆ ที่จัดให้ผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่งมีลักษณะเป็นกิจกรรมโครงการหรือแผน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้พัฒนาและมีคุณลักษณะตามความมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้

ปราโมทย์ จันทรเรือง (2552ก, หน้า 13) ได้กล่าวถึงความหมายของหลักสูตรตามความหมายเดิม หมายถึง รายวิชา หรือเนื้อหาที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนได้เรียน หลักสูตรตามความหมายใหม่ หมายถึง มวลประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับทั้งภายในและนอกโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งในด้านร่างกาย สังคม ปัญญา และจิตใจ

ไทเลอร์ (Tyler, 1950, p.3) ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรหมายถึงสิ่งที่เด็กจะต้องเรียนรู้ทั้งหมด โดยมีโรงเรียนเป็นผู้วางแผนและกำกับเพื่อให้บรรลุถึงจุดหมายของการศึกษา

ทาบา (Taba, 1962, p.10) ได้กล่าวไว้ว่า “หลักสูตร คือ แผนการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยจุดประสงค์และจุดหมายเฉพาะการเลือกและการจัดเนื้อหา วิธีการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล”

กู๊ด (Good, 1973, p.157) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ในพจนานุกรมทางการศึกษา (Dictionary of Education) ว่า หลักสูตร คือ กลุ่มรายวิชาที่จัดไว้อย่างมีระบบหรือลำดับวิชาที่บังคับสำหรับการจบการศึกษาหรือเพื่อรับประกาศนียบัตรในสาขาวิชาหลักต่างๆ

เซเลอร์, และอเล็กซานเดอร์ (Saylor, & Alexander, 1974, p.6) ได้กล่าวถึงความหมายของหลักสูตรว่า “เป็นแผนสำหรับจัดโอกาสการเรียนรู้ให้แก่บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเพื่อบรรลุเป้าหมายหรือจุดหมายที่วางไว้โดยมีโรงเรียนเป็นผู้รับผิดชอบ”

จากความหมายของหลักสูตรตามแนวคิดของนักวิชาการข้างต้น สรุปได้ว่าหลักสูตรหมายถึง แนวทางการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นพัฒนาให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จบรรลุผลทางการเรียนตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ เป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนและนักเรียนได้ยึดถือปฏิบัติ

2. ความสำคัญของหลักสูตร

ในการจัดการศึกษาที่จะบรรลุเป้าหมายได้นั้นต้องอาศัยหลักสูตรเป็นเครื่องมือนำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย ซึ่ง ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2543, หน้า 11) ได้สรุปความสำคัญของหลักสูตร พอสรุปได้เป็นข้อๆ ดังนี้

1. หลักสูตรเป็นเสมือนเบ้าหลอมพลเมืองให้มีคุณภาพ
2. หลักสูตรเป็นมาตรฐานของการจัดการศึกษา
3. หลักสูตรเป็นโครงการและแนวทางในการให้การศึกษา
4. ในระดับโรงเรียนหลักสูตรจะให้แนวปฏิบัติแก่ครู
5. หลักสูตรเป็นแนวทางในการส่งเสริมความเจริญงอกงามและพัฒนาการของเด็กตามจุดหมายของการศึกษา
6. หลักสูตรเป็นเครื่องกำหนดแนวทางในการจัดประสบการณ์ว่าผู้เรียนและสังคมควรจะได้รับสิ่งใดบ้างที่จะเป็นประโยชน์แก่เด็กโดยตรง
7. หลักสูตรเป็นเครื่องกำหนดว่า เนื้อหาวิชาอะไรบ้างที่จะช่วยให้เด็กมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างราบรื่น เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติ และบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม
8. หลักสูตรเป็นเครื่องกำหนด วิธีการดำเนินชีวิตของเด็กให้เป็นไปด้วยความราบรื่นและผาสุกอย่างไร
9. หลักสูตรย่อมทำนายลักษณะของสังคมในอนาคตว่าจะเป็นอย่างไร

10. หลักสูตรย่อมกำหนดแนวทางความรู้ ความสามารถ ความประพฤติ ทักษะและเจตคติของผู้เรียนในอันที่จะอยู่ร่วมในสังคม และบำเพ็ญประโยชน์ต่อชุมชนและชาติบ้านเมือง

ธำรง บัวศรี (2542, หน้า 9-10) กล่าวถึง หลักสูตร เป็นหัวใจของการศึกษา ทั้งนี้ เพราะหลักสูตรเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าโรงเรียนมีความมุ่งหมายในการให้การศึกษาแก่เด็กอย่างไร และสามารถให้ความรู้ เสริมสร้างทักษะ และทัศนคติในด้านใดบ้าง สิ่งต่างๆ ที่ประมวลไว้ในหลักสูตรเป็นเสมือนแนวทางที่ช่วยให้เราทราบได้ทันทีว่า การจัดการศึกษาให้แก่เด็กนั้นเน้นหนักไปในทางใด มีผลต่อตัวเด็กและสังคมมากน้อยเพียงใด

นอกจากนี้ ประเสริฐ ธรรมโวหาร (2542, หน้า 4) ได้ให้ความสำคัญของหลักสูตรไว้หลายประการ ดังนี้

1. เป็นเอกสารของทางราชการ หรือเป็นบัญญัติของรัฐบาลเพื่อให้บุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการศึกษาไปปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นสถาบันการศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชน ดังนั้น หลักสูตรจึงเปรียบเสมือน “คำสั่งหรือข้อบังคับ” ของทางราชการชนิดหนึ่ง
2. เป็นเกณฑ์มาตรฐานทางการศึกษา เพื่อควบคุมการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาระดับต่างๆ รวมทั้งเป็นเกณฑ์มาตรฐานอย่างหนึ่งในการที่จะจัดสรรงบประมาณบุคลากร อาคารสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ทางการศึกษาของรัฐบาลให้แก่โรงเรียน
3. เป็นแผนการดำเนินงาน ของนักบริหารการศึกษาที่จะต้องอำนวยการควบคุมดูแลและติดตามประเมินผลให้เป็นไปตามนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐบาล
4. เป็นแผนการปฏิบัติงาน หรือเครื่องชี้แนวทางในการปฏิบัติงานของครู เพราะหลักสูตรจะเสนอแนะจุดมุ่งหมาย การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล การเรียนการสอน ซึ่งครูควรจะต้องปฏิบัติตามอย่างจริงจัง
5. เป็นเครื่องมือของรัฐในอันที่จะพัฒนากำลังคน ซึ่งจะเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตามแผนของรัฐบาล
6. เป็นเครื่องชี้ถึงความเจริญของชาติ เพราะการศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคน เพราะถ้าประเทศชาติเรามีหลักสูตรที่เหมาะสม ทันสมัย และมีประสิทธิภาพ เราจะได้คนที่มีคุณภาพดีเท่าประเทศอื่นๆ ในโลก

สุนัย ภูพันธ์ (2546, หน้า 16) ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรเป็นองค์ประกอบอันสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของการจัดการศึกษา เพราะหลักสูตรจะเป็นโครงร่างกำหนดไว้ว่าเด็กได้รับประสบการณ์อะไรบ้าง จึงจะเป็นประโยชน์ต่อเด็กและสังคม หลักสูตรเป็นแนวทางที่จะสร้างความเจริญเติบโตให้แก่ผู้เรียน นอกจากนี้หลักสูตรยังเป็นเครื่องชี้ให้เห็นโฉมหน้าของสังคมในอนาคตว่าเป็นอย่างไร

เสน่ห์ สุขเคหา (2547, หน้า 13) ได้สรุปความสำคัญของหลักสูตรไว้ว่า “หลักสูตรเป็นเครื่องมือของรัฐสำหรับพัฒนากำลังคน” เพราะคนคือทรัพยากรของชาติ รัฐจึงต้องกำหนดจุดมุ่งหมาย เป้าหมายไว้ในหลักสูตรให้ชัดเจนว่า ในอนาคตชาติต้องการกำลังคนในด้านใดบ้าง

แต่ละด้านมีส่วนเล็กน้อยเพียงใด เพื่อฝึกฝน อบรมคนขณะที่เป็นเยาวชน เมื่อเติบโตขึ้นจะได้เป็นกำลังของชาติในการพัฒนาบ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้าสืบไป

ปราโมทย์ จันทรเรือง (2552ก, หน้า 15) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นแนวทางในการจัดมวลประสบการณ์แก่ผู้เรียน หลักสูตรจึงเปรียบเสมือนแผนที่เดินเรือซึ่งบอกให้กับต้นหรือครูผู้สอนว่าจะต้องตั้งเข็มทิศไปทางใดและจุดหมายปลายทางของการเรียนการสอนคืออะไร และระหว่างทางที่ไปจะต้องทำอะไรบ้าง เป็นต้นว่าต้องใช้สื่อหรืออุปกรณ์ช่วยหรือต้องมีการตรวจสอบประเมินผล หรือต้องปรับปรุงวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งในการเรียนการสอนนั้น ตัวผู้เรียนก็จำเป็นต้องทราบล่วงหน้าว่าจะได้เรียนรู้อะไร และจะได้รับผลอย่างไร นอกจากนี้จะต้องเตรียมการอย่างไร จึงจะสามารถเรียนรู้และได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย การที่การเรียนการสอนจะบรรลุได้ทั้งผู้เรียนและผู้สอนจะต้องมีสิ่งที่ช่วยกำหนดแนวทาง เพื่อให้แต่ละฝ่ายปฏิบัติหน้าที่ได้สอดคล้องและสนับสนุนซึ่งกันและกัน และสิ่งดังกล่าวนี้คือ หลักสูตร ถ้าหากไม่มีหลักสูตรก็สอนไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่าจะสอนอะไรหรือถ้าจะสอนโดยคิดเอาเองก็เกิดความสับสน โดยที่อาจสอนซ้ำไปซ้ำมาไม่เรียงลำดับตามที่ควรจะเป็น ผลการเรียนรู้อาจไม่เป็นไปตามที่คาดไว้

จากข้อมูลข้างต้นหลักสูตรมีความสำคัญคือเป็นตัวกำหนดทิศทางการจัดการเรียนการสอนของครู เพื่อพัฒนาผู้เรียนในด้านความรู้ ทักษะ ความสามารถ ความประพฤติที่เป็นไปสูเป้าหมายที่กำหนดไว้ และไม่ว่าหลักสูตรจะมีการให้ความหมายที่แตกต่างกันบ้าง แต่สิ่งที่คล้ายกันคือหลักสูตรจะแสดงถึงข้อกำหนดในการจัดการศึกษาของประเทศ

3. องค์ประกอบของหลักสูตร

นักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ดังนี้

ชำรง บัวศรี (2542, หน้า 10) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญและขาดไม่ได้อย่างน้อย 6 อย่าง คือ

1. จุดหมายของหลักสูตร (curriculum aims) หมายถึง ผลส่วนรวมที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนหลังจากที่เรียนจบหลักสูตรไปแล้ว
2. จุดประสงค์ของการเรียนการสอน (instructional objectives) หมายถึง สิ่งที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนหลังจากที่เรียนจบเนื้อหาสาระในวิชาที่กำหนดไว้
3. เนื้อหาสาระและประสบการณ์ (content and experiences) หมายถึง สิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และประสบการณ์ที่ต้องการให้ได้รับ
4. ยุทธศาสตร์การสอนการเรียน (instructional strategies) หมายถึง กระบวนการและวิธีการในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางความรู้และอื่นๆ ตามจุดประสงค์และจุดหมายที่กำหนดไว้

5. วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน (instructional media and materials) หมายถึง เครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุต่างๆ รวมทั้งอุปกรณ์โสตทัศนศึกษา และอื่นๆ ที่ช่วยส่งเสริมคุณภาพและประสิทธิภาพการเรียนการสอน

6. การประเมินผล (evaluation) หมายถึง การประเมินผลหลักสูตรและการประเมินผลการเรียนการสอน

บุญชม ศรีสะอาด (2546, หน้า 11) กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรและการสอนจะต้องดำเนินการพัฒนาในองค์ประกอบพื้นฐานทั้ง 4 องค์ประกอบ คือ

1. จุดประสงค์
2. สาระความรู้ประสบการณ์
3. กระบวนการเรียนการสอน
4. การประเมินผล

ธีระ รุญเจริญ (2550, หน้า 328) กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตร ทำให้ผู้ใช้หลักสูตรทราบแนวทางในการนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างสอดคล้องและเหมาะสมกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร พอสรุปจากแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตร ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร (curriculum aims) หมายถึง ความตั้งใจหรือความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้ที่จะผ่านหลักสูตรจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความสำคัญเพราะเป็นตัวกำหนดทิศทางและขอบเขตในการให้การศึกษาแก่ผู้เรียน

2. เนื้อหา (content) หมายถึง เนื้อหาประสบการณ์การเรียนรู้ต่างๆ ที่คาดว่าจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยดำเนินการตั้งแต่การเลือกเนื้อหาและประสบการณ์การเรียนรู้ลำดับเนื้อหาสาระ พร้อมทั้งการกำหนดเวลาเรียนที่เหมาะสม

3. การนำหลักสูตรไปใช้ (curriculum implementation) หมายถึง การนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ (การจัดทำวัสดุหลักสูตรได้แก่ คู่มือครู เอกสารหลักสูตร แผนการสอน และแบบเรียน ฯลฯ) การจัดเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรและสิ่งแวดล้อม (การจัดโต๊ะเก้าอี้ ห้องเรียน วัสดุอุปกรณ์ในการเรียน จำนวนครู และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ) การดำเนินการสอน

4. การประเมินผลหลักสูตร (evaluation) หมายถึง การหาคำตอบว่าหลักสูตรสัมฤทธิ์ผลตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด และอะไรเป็นสาเหตุ

ปราโมทย์ จันท์เรือง (2552ก, หน้า 18) ได้สรุปองค์ประกอบของหลักสูตรที่สำคัญ คือ

1. หลักการ
2. จุดหมาย
3. โครงสร้าง
4. คำอธิบายรายวิชา

5. ขอบข่ายเนื้อหา
6. เวลาเรียน
7. กิจกรรมการเรียนการสอน
8. สื่อการเรียนการสอน
9. การวัดและการประเมินผล

กระทรวงศึกษาธิการ (2553, สารบัญ) ได้กำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ไว้ 24 หัวข้อ คือ

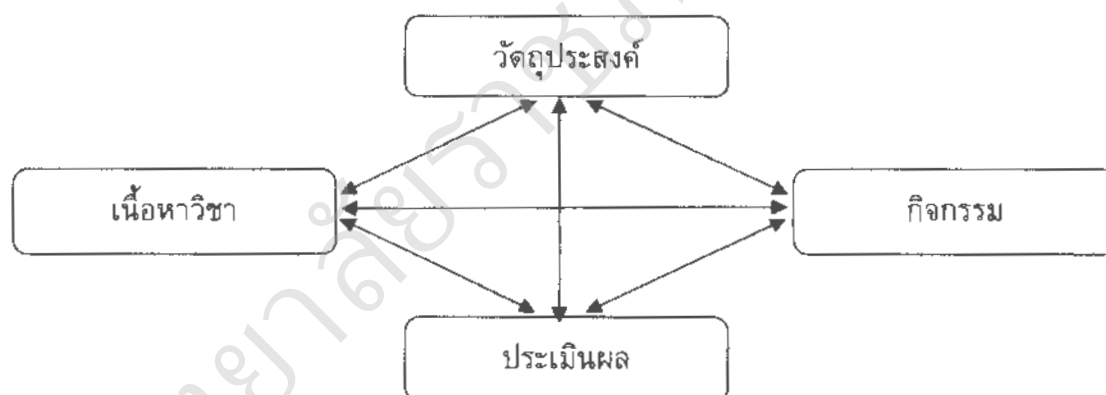
1. ความนำ
2. วิสัยทัศน์
3. หลักการ
4. จุดหมาย
5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์
7. มาตรฐานการเรียนรู้
8. ตัวชี้วัด
9. สาระการเรียนรู้
10. ความสัมพันธ์ของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา

ขั้นพื้นฐาน

11. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
12. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
13. ระดับการศึกษา
14. การจัดเวลาเรียน
15. โครงสร้างเวลาเรียน
16. การจัดการศึกษาสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ
17. การจัดการเรียนรู้
18. สื่อการเรียนรู้
19. การวัดและการประเมินผลการเรียน
20. เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียน
21. เอกสารหลักฐานการศึกษา
22. การเทียบโอนผลการเรียน
23. การบริหารจัดการหลักสูตร
24. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้

ไทเลอร์ (Tyler, 1950, p.1) กล่าวว่า โครงสร้างของหลักสูตรมี 4 ประการ คือ

1. จุดมุ่งหมาย (educational purpose) ที่โรงเรียนต้องให้ผู้เรียนเกิดผล
 2. ประสบการณ์ (educational experience) ที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อให้จุดมุ่งหมายบรรลุผล
 3. วิธีการจัดประสบการณ์ (organizational of educational experience) เพื่อให้การสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
 4. วิธีการประเมิน (determination of what to evaluate) เพื่อตรวจสอบจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้
- ทาบ (Taba, 1962, pp.422-423) กล่าวว่าองค์ประกอบของหลักสูตรมี 4 ประการ คือ
1. วัตถุประสงค์ทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะ
 2. เนื้อหาและจำนวนชั่วโมงสอนแต่ละวิชา
 3. วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 4. วิธีการประเมินผล
- องค์ประกอบจากนักการศึกษาต่างประเทศดังกล่าวสามารถแสดงความสัมพันธ์ภายในได้ดังนี้

ภาพ 2 องค์ประกอบของหลักสูตร
ที่มา (รุจิร ภูสาระ, 2546, หน้า 9)

จากองค์ประกอบของหลักสูตรตามแนวคิดของนักการศึกษาพอสรุปได้ว่า หลักสูตรโดยทั่วไปมีองค์ประกอบที่สำคัญประกอบไปด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล แผนการจัดการเรียนรู้

4. ลักษณะของหลักสูตรที่ดี

หลักสูตรมีความสำคัญต่อการพัฒนามนุษย์ ต่อการจัดการศึกษา เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเยาวชนไทยในอนาคต นักการศึกษาได้กล่าวถึงหลักสูตรที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

เสน่ห์ สุขเดหา (2547, หน้า 46-47) ได้สรุปลักษณะของหลักสูตรที่ดี ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรที่มาจากการวางแผนงานที่รัดกุม มีขั้นตอนในการดำเนินงานและตั้งอยู่บนรากฐานที่เชื่อถือได้
2. วิธีการกำหนดจุดมุ่งหมาย การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา การจัดกระบวนการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทฤษฎีการสร้างหลักสูตร
3. ต้องตรงตามความมุ่งหมายการศึกษาของชาติ เป็นเครื่องมือช่วยให้เป้าหมายทางการศึกษาของชาติบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
4. เป็นหลักสูตรที่ได้มาจากแนวคิดของบุคคลหลายฝ่ายที่เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างและพัฒนาหลักสูตร ซึ่งรวมทั้งผู้ปกครอง ประชาชนและผู้เรียน
5. เป็นหลักสูตรที่สอดคล้องกับพื้นฐานที่สำคัญ ๆ คือ ปรัชญา จิตวิทยา สังคม เศรษฐกิจ การปกครอง ตลอดจนวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และเอกลักษณ์ของชาติ
6. เป็นหลักสูตรที่จัดลำดับเนื้อหาและประสบการณ์ไว้อย่างต่อเนื่อง ไม่ข้ามขั้น ไม่วกวนหรือขาดตอน จนผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่ไม่ต่อเนื่อง
7. หลักสูตรที่ดีจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเรียนได้ตามความถนัดและความสนใจ
8. เป็นหลักสูตรที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เนื้อหาและกิจกรรมต้องเหมาะสมกับพื้นฐานธรรมชาติความต้องการของผู้เรียน
9. ต้องส่งเสริมความเจริญงอกงามในตัวผู้เรียนทุกด้าน รวมทั้งส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนแก้ปัญหาเองได้
10. ต้องบอกแนวทางการสอน สื่อการเรียนการสอน และแนวทางการวัดผลประเมินผลได้อย่างเหมาะสม
11. มีความคล่องตัว ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ง่าย ท้องถิ่นต่าง ๆ สามารถนำไปดัดแปลงใช้ได้ เหมาะสมกับสภาพการดำเนินชีวิตของผู้เรียน
12. เป็นหลักสูตรที่ผู้สอนเข้าใจหลักการ วัดดูประสงค์ได้ง่าย นำไปปฏิบัติได้จริง และสะดวก
13. มีเนื้อหาสาระบริบูรณ์เพียงพอที่จะให้ผู้เรียนได้ความรู้ ได้ทักษะพื้นฐาน และส่งเสริมให้ถึงขั้นคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น
14. การบรรจุเนื้อหาประสบการณ์ และกิจกรรมการเรียนการสอนต้องเหมาะสมกับช่วงเวลาที่ให้การศึกษา
15. เนื้อหาที่กำหนดสอดคล้องกับสภาพการดำเนินชีวิต ประสบการณ์ใกล้ตัวเด็ก สามารถให้เด็กนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
16. มีการติดตามผลและประเมินผลเป็นระยะ ๆ เพื่อนำผลมาปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้ดีขึ้น

ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา (2540, หน้า 48) กล่าวว่าหลักสูตรที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ตรงตามความมุ่งหมายของการศึกษา
2. ตรงตามลักษณะของพัฒนาการของเด็กในวัยต่างๆ มีเนื้อหาสาระของเรื่องที่สอนเพียงพอที่จะช่วยให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น และมีพัฒนาการในทุกด้าน
3. ตรงตามลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและเอกลักษณ์ ของชาติ
4. หลักสูตรที่ดี ควรสำเร็จขึ้นด้วยความร่วมมือของทุกฝ่าย
5. หลักสูตรที่ดีจะต้องยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ
6. หลักสูตรที่ดีจะต้องให้นักเรียนได้เรียนรู้ต่อเนื่องกันไป และเรียงจากความยากง่ายไม่ให้ขาดตอนจากกัน สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน
7. หลักสูตรที่ดีย่อมบอกแนวทาง วิธีสอน และอุปกรณ์สื่อการสอน ประกอบเนื้อหาสาระที่จะสอนไว้อย่างเหมาะสม

8. หลักสูตรที่ดีย่อมมีการประเมินผลอยู่ตลอดเวลา
บุญเลี้ยง ทุมทอง (2553, หน้า 16-17) ได้กล่าวถึงลักษณะของหลักสูตรที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

1. ตรงตามความมุ่งหมายของการศึกษา
2. ตรงตามลักษณะของพัฒนาการของเด็กในวัยต่างๆ
3. ตรงตามลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีเอกลักษณ์ของชาติ
4. มีเนื้อหาสาระของเรื่องที่สอนบริบูรณ์เพียงพอที่จะช่วยให้นักเรียน คิดเป็น ทำเป็น และพัฒนาการในทุกด้าน
5. สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน คือ การจัดวิชาทักษะ และวิชาเนื้อหาให้เหมาะสมกันในส่วนที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเจริญงอกงามทุกด้าน
6. หลักสูตรที่ดีควรสำเร็จขึ้นด้วยความร่วมมือของทุกฝ่าย เพื่อให้ได้ผลดีควรจัดทำเป็นรูปคณะกรรมการ
7. หลักสูตรที่ดีจะต้องให้นักเรียนได้เรียนรู้ต่อเนื่องกันไป และจะต้องเรียงลำดับความยากง่ายไม่ให้ขาดตอนจากกัน
8. หลักสูตรที่ดีจะต้องเป็นประสบการณ์ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็ก เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสแก้ปัญหาต่างๆ ในชีวิตเพื่อให้มีความเป็นอยู่อย่างผาสุก
9. หลักสูตรที่ดีจะต้องเพิ่มพูนและส่งเสริมทักษะเบื้องต้นที่จำเป็นของเด็ก
10. หลักสูตรที่ดีย่อมส่งเสริมให้เด็กเกิดความรู้ ทักษะ เจตคติ ความคิดริเริ่ม มีความคิดสร้างสรรค์ในการดำเนินชีวิต
11. หลักสูตรที่ดีจะต้องส่งเสริมให้เด็กทำงานเป็นอิสระ และทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ เพื่อพัฒนาให้รู้จักการอยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตย

12. หลักสูตรที่ดีย่อมบอกแนวทาง วิธีสอนและอุปกรณ์สื่อสารประกอบเนื้อหาสาระที่สอนไว้อย่างเหมาะสม

13. หลักสูตรที่ดีย่อมมีการประเมินผลอยู่ตลอดเวลา เพื่อทราบข้อบกพร่องในการที่จะปรับปรุงให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

14. หลักสูตรที่ดีจะต้องจัดประสบการณ์ให้เด็กเกิดความรู้ ความเข้าใจและมีโอกาสแก้ปัญหาต่างๆ โดยเฉพาะปัญหาครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติ

15. หลักสูตรที่ดีต้องส่งเสริมให้เด็กรู้จักแก้ปัญหา

16. หลักสูตรที่ดีต้องจัดประสบการณ์ที่มีความหมายต่อชีวิตของเด็ก

17. หลักสูตรที่ดีต้องจัดประสบการณ์และกิจกรรมหลายๆอย่าง เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกอย่างเหมาะสมตามความสนใจ ความต้องการและความสามารถของแต่ละบุคคล

18. หลักสูตรที่ดีจะต้องวางกฎเกณฑ์ไว้อย่างเหมาะสมแก่การนำไปปฏิบัติ และสะดวกแก่การวัดและประเมินผล

เซลเลอร์, และอเล็กซานเดอร์ (Saylor, & Alexander, 1974, pp.44 – 45) ได้ทำการประเมินหลักสูตรและตรวจสอบคุณภาพ จึงได้สรุปลักษณะที่ดีของหลักสูตรไว้ ดังนี้

1. เนื้อหาสาระสำคัญของหลักสูตรครอบคลุมข้อมูลที่ได้มาจากนักเรียนสังคม กระบวนการเรียนและความรู้ที่ควรจะได้รับในระหว่างการศึกษาหรือไม่อย่างไร

2. จุดมุ่งหมายของโรงเรียนวางไว้อย่างชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของผู้เกี่ยวข้องหรือไม่ จุดมุ่งหมายมีความกว้างขวาง มีความสมดุล และจะเป็นจริงได้หรือไม่ มีช่องว่างพอที่จะขยาย ดัดต่อ เพิ่มเติม จุดมุ่งหมายตามที่ต้องการหรือไม่

3. กระบวนการเรียน ผู้เรียนมีโอกาสก้าวหน้าและมีอิสระที่จะพัฒนาตามความสามารถ ความสนใจ ตามแนวทางของตนเองได้หรือไม่

4. นักเรียนและครูมีความเข้าใจตรงกันเกี่ยวกับแผนการเรียนต่างๆ ในหลักสูตรหรือไม่ นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนการเรียนนั้นๆตามวุฒิภาวะของเขาหรือไม่ ผู้เรียนมีความเข้าใจในเหตุผล และยอมรับสิ่งที่โรงเรียนคาดหวังจากเขาหรือไม่

5. กลุ่มจุดมุ่งหมายที่สำคัญๆ มีความสอดคล้องกับโอกาสที่จะเรียนในแต่ละกลุ่ม เพื่อบรรลุถึงจุดมุ่งหมายนั้นๆหรือไม่ มีการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างจุดมุ่งหมายกับโอกาสที่จะเรียน ว่ามีช่องว่างหรือมีการเหลื่อมล้ำกันหรือไม่ โอกาสในการเลือกทางเรียนเป็นแนวทางที่ดีที่สุดที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายหรือไม่อย่างไร

6. แต่ละขอบเขตหรือแต่ละกลุ่มของจุดมุ่งหมาย โอกาสในการเลือกทางเรียนที่เกี่ยวข้องมีรูปแบบหรือกระสวนที่แสดงให้เห็นความตั้งใจที่จะเกิดขึ้นมากหรือน้อยอย่างไร กระสวนหรือรูปแบบนั้นๆมีความเหมาะสมและคล่องตัวที่จะนำไปใช้ได้จริงหรือไม่ อย่างไร

7. แผนงานเหมาะสมกับศูนย์กลางการศึกษาในโรงเรียนหรือไม่ มีแผนการที่สร้างขึ้นจากภายนอกโรงเรียนและได้รับการปรับปรุงหรือนำไปใช้ในโรงเรียนหรือไม่ โอกาสทางการเรียนต่างๆ ได้รับการวางแผนให้คุณค่าต่อผู้เรียนและชุมชนหรือไม่อย่างไร

8. ความต้องการที่เป็นแรงผลักดันจากภายนอก ได้รับการพิจารณาผ่านกระบวนการที่กำหนดไว้อย่างสมดุลหรือไม่

9. แผนงานของหลักสูตรโดยส่วนรวมมีความกว้างขวางหรือไม่และแผนนั้นสอดคล้องสัมพันธ์กับการเรียนการสอน การวัดผล ตลอดทั้งจุดมุ่งหมายและโอกาสทางการเรียนที่กำหนดไว้หรือไม่

10. กลุ่มที่รับผิดชอบในการวางแผนการนั้นเป็นตัวแทนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น นักเรียน ผู้ปกครอง ประชาชน โดยส่วนรวมและกลุ่มอาชีพต่างๆหรือไม่

11. แผนการต่างๆ เปิดโอกาสให้มีการแสดงปฏิกิริยาย้อนกลับจากนักเรียนหรือกลุ่มคนที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางที่จะปรับปรุงแผนนั้นๆหรือไม่อย่างไร

12. แผนการและส่วนประกอบต่างๆของหลักสูตรมีโอกาสอธิบายและชี้แจงจนเป็นที่เข้าใจของนักเรียน ผู้ปกครอง และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องได้หรือไม่

13. มีคณะกรรมการหรือหน่วยวัดและประเมินผลหรือกลุ่มคนหรือรายบุคคล ที่จะรับผิดชอบในการพิจารณาปัญหาหรือรวบรวมปัญหาจากบุคคลที่เกี่ยวข้องหรือไม่ มีขอบข่ายหรือสายงานที่ทำหน้าที่ติดต่อประสานงานกับกลุ่มบุคคลที่จะแก้ปัญหานั้นๆได้อย่างจริงจังหรือไม่ การพิจารณา รวบรวม รายงาน เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาให้เป็นไปอย่างมีระบบหรือไม่

14. แผนงานนั้นๆ มีการใช้วัสดุอุปกรณ์ในศูนย์กลางการศึกษาของโรงเรียน ชุมชน อย่างกว้างขวางทั่วถึงและเป็นประโยชน์หรือไม่

15. แผนงานของหลักสูตรมีช่องว่างสำหรับการยืดหยุ่น เพื่อให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตามโอกาสของการเรียน วิธีการเรียนการสอน ตลอดทั้งการรับฟังความคิดเห็นของครูและนักเรียนเพื่อการพัฒนาให้ดีที่สุดหรือไม่

จากแนวคิดของนักการศึกษาจึงพอสรุปได้ว่า ลักษณะของหลักสูตรที่ดีควรสนองตอบความต้องการของสังคม สอนองตอบความต้องการของผู้เรียน เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในประเทศเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน นำมาใช้ได้สะดวกสามารถยืดหยุ่นได้เหมาะสมกับยุคสมัย และควรเป็นหลักสูตรที่เน้นกระบวนการคิดของผู้เรียนให้มีวิจรรย์ญาณ สามารถคิดแก้ไขปัญหาต่างๆในชีวิตประจำวันได้ เหมาะสมแก่การนำไปปฏิบัติและสะดวกในการวัดและประเมินผล

5. ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

ในการศึกษาและจัดทำการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจันครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน อาทิ เช่น

ชารง บัวศรี (2531, หน้า 129) ได้กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรหมายถึง การจัดทำหลักสูตรแม่บท เพื่อนำไปใช้โดยแพร่หลายทั้งระบบการศึกษา เป็นหลักสูตรที่ได้ทำการยกร่างและได้ผ่านการทดลองและทดสอบ จนแน่ใจว่าสามารถนำไปใช้ได้โดยทั่วไป

สัจด์ อุทรานันท์ (2538, หน้า 30) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรมีความหมายอยู่ 2 ลักษณะ คือ (1) การทำหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้นหรือสมบูรณ์ขึ้น และ (2) การสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมเป็นพื้นฐาน

ศรินทิพย์ ภูสำลี (2542, หน้า 36) กล่าวไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การปรับปรุงและการเปลี่ยนแปลงหลักการ การปรับปรุงหลักสูตรเป็นการแก้ไขหลักสูตรที่มีอยู่แล้วเพียงบางส่วนโดยไม่เปลี่ยนแปลงแนวคิดพื้นฐานหรือแบบของหลักสูตรเดิมแต่เป็นการแก้ไข เพื่อให้ดีและเหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งต้องกระทำอยู่ตลอดเวลาในการใช้หลักสูตร แต่การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนั้นเป็นการสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ โดยเปลี่ยนแปลงจากหลักสูตรเดิมทั้งระบบทุกองค์ประกอบของหลักสูตร

เสนห์ สุขเคหา (2547, หน้า 53) สรุปความหมายโดยกว้างของการพัฒนาหลักสูตร ได้ว่า โดยจะหมายถึงการดำเนินการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่หรือจัดทำหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น การพัฒนาหลักสูตรอาจหมายถึงการสร้างเอกสารอื่นๆสำหรับผู้เรียนด้วย

ปราโมทย์ จันทรเรือง (2552ก, หน้า 83) ได้กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร จะมีความหมายกว้างโดยจะหมายถึงการดำเนินการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่หรือจัดทำหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้นก็ได้ ซึ่งคำศัพท์ที่มีความใกล้เคียงกับการพัฒนาหลักสูตรมากที่สุดก็คือ การออกแบบหลักสูตร (curriculum design) และการร่างหลักสูตร (curriculum planning) สำหรับการสร้างหลักสูตร (curriculum construction) ก่อนข้างมีความหมายแคบ คือ มุ่งถึงการสร้างหลักสูตรหรือจัดทำรายวิชาขึ้นมาใหม่แต่อย่างเดียว ส่วนการปรับปรุงหลักสูตร (curriculum improvement) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร (curriculum revision) และการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร (curriculum change) ก่อนข้างจะมุ่งถึงการจัดทำหลักสูตร โดยอาศัยหลักสูตรที่มีอยู่เดิมเป็นรากฐาน จึงก่อนข้างจะแคบกว่าคำว่า การพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวมาแล้ว

ฉันท ชาติทอง (2553, หน้า 70) ให้ความหมายว่าการพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การปรับแต่ง เสริม เต็ม ต่อ หรือการดำเนินงานอื่นๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปและสนองต่อความต้องการของผู้เรียน

ทาบ (Taba, 1962, p.454) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรหมายถึง การเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงหลักสูตรเดิมให้ได้ผลดียิ่งขึ้นทั้งในด้านการวางจุดมุ่งหมาย การจัดเนื้อหาวิชา การเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลอื่นๆ เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายอันใหม่ที่วางไว้ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบ หรือเปลี่ยนแปลงทั้งหมดตั้งแต่จุดมุ่งหมายและวิธีการ และการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนี้จะมีผลกระทบทางด้านความคิดและ

ความรู้สึกของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ส่วนการปรับปรุงหลักสูตร หมายถึง การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเพียงบางส่วนโดยไม่เปลี่ยนแปลงแนวคิดพื้นฐานหรือรูปแบบของหลักสูตร

กูด (Good, 1973, pp.157-158) ได้ให้ความเห็นว่า การพัฒนาหลักสูตรเกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ การปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตร การปรับปรุงหลักสูตรเป็นวิธีการพัฒนาหลักสูตรอย่างหนึ่ง เพื่อให้เหมาะสมกับโรงเรียนหรือระบบโรงเรียน จุดมุ่งหมายของการสอนวัสดุอุปกรณ์ วิธีสอนรวมทั้งการประเมินผล ส่วนคำว่า การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร หมายถึง การแก้ไขหลักสูตรให้แตกต่างไปจากเดิม เป็นการสร้างโอกาสทางการเรียนขึ้นใหม่

เซเลอร์, และอเล็กซานเดอร์ (Saylor, & Alexander, 1974, p.7) กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรว่า หมายถึงการจัดทำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือเป็นการจัดทำหลักสูตรใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมอยู่ก่อน การพัฒนาหลักสูตรอาจหมายถึงการสร้างเอกสารอื่นๆ สำหรับนักเรียนด้วย

จากความหมายของการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของนักการศึกษาที่ได้กล่าวไว้สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การสร้างหรือทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเดิมที่มีอยู่ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยไม่เปลี่ยนแปลงแนวคิดพื้นฐานหรือแบบของหลักสูตรเดิม เพื่อให้หลักสูตรมีความสอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน และบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

6. ขั้นตอนและกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

มีรูปแบบและทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรเป็นจำนวนมากการสร้างและการพัฒนาหลักสูตรของไทยอาศัยรูปแบบตามทฤษฎีของนักการศึกษาต่างประเทศ มาประยุกต์ให้เหมาะสมกับการศึกษาของไทย นักการศึกษาหลายท่านทั้งต่างประเทศและในประเทศไทยได้เสนอรูปแบบไว้ ดังนี้

ธำรง บัวศรี (2531, หน้า 129) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการจัดทำหลักสูตรไว้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของหลักสูตร
2. การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. การกำหนดรูปแบบและโครงสร้างของหลักสูตร
4. การกำหนดจุดประสงค์ของวิชา
5. การเลือกเนื้อหาวิชา
6. การจัดทำวัสดุหลักสูตร
7. การกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้
8. การกำหนดยุทธศาสตร์การเรียนการสอน
9. การกำหนดการประเมินผลการเรียนรู้

สงัด อุทรานันท์ (2538, หน้า 38) ได้เสนอขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรไว้ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน
2. การกำหนดจุดมุ่งหมาย

3. การคัดเลือกและการจัดเนื้อหาสาระและประสบการณ์การเรียนรู้
4. การกำหนดมาตรฐานการวัดและการประเมินผล
5. การนำหลักสูตรไปใช้
6. การประเมินผลการใช้หลักสูตร
7. การปรับปรุงแก้ไข

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2540, หน้า 76-77) ได้เสนอแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตร มีขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1. ระบบร่างหลักสูตร โดยการเตรียมศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านต่างๆ ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร แล้วเลือกรูปแบบหลักสูตร ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร ร่างหลักสูตร

2. ระบบการใช้หลักสูตร โดยการขออนุมัติการใช้หลักสูตร วางแผนการใช้หลักสูตร ดำเนินการใช้หลักสูตรและบริหารหลักสูตร

3. ระบบประเมินผลหลักสูตร โดยการวางแผนประเมินผลหลักสูตร เก็บข้อมูลแล้ววิเคราะห์ข้อมูล จากนั้นรายงานผลการใช้หลักสูตร

กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 10) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรไว้ 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน
2. กำหนดจุดมุ่งหมาย
3. คัดเลือกและจัดลำดับเนื้อหา
4. กำหนดมาตรฐานการวัดและประเมินผล
5. ทดลองนำหลักสูตรมาใช้
6. ประเมินผลหลักสูตรหลังจากผ่านการร่างแล้ว
7. ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

บุญชม ศรีสะอาด (2546, หน้า 73) กล่าวถึงหลักของการพัฒนาหลักสูตรโดยทั่วไป มีลำดับ ดังนี้

1. ใช้พื้นฐานจากประวัติศาสตร์ ปรัชญา สังคม จิตวิทยา และวิชาความรู้ต่างๆ
2. พัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม โดยวิเคราะห์ปัญหาความต้องการและความจำเป็นต่างๆของสังคม
3. พัฒนาให้สอดคล้องกับระดับพัฒนาการ ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
4. พัฒนาให้สอดคล้องกับหลักของการเรียนรู้
5. ในการเลือกและจัดประสบการณ์การเรียนรู้ จะต้องพิจารณาความเหมาะสมในด้านความยากง่าย ลำดับก่อนหลัง ความต่อเนื่อง และบูรณาการของประสบการณ์ต่างๆ

6. พัฒนาในทุกจุดอย่างประสานสัมพันธ์กัน ตามลำดับจากจุดประสงค์ สาระความรู้ และประสบการณ์ กระบวนการเรียนการสอน และการประเมินผล

7. พิจารณาถึงความเป็นไปได้สูงในทางปฏิบัติ

8. พัฒนาอย่างเป็นระบบ

9. พัฒนาอย่างต่อเนื่องไม่หยุดยั้ง

10. มีการวิจัยติดตามผลอยู่ตลอดเวลา

11. ดำเนินการในรูปของคณะกรรมการ

12. อาศัยความร่วมมืออย่างจริงจังของผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย

ฉันทน์ ธาตุทอง (2550, หน้า 49) ได้กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตร สิ่งที่ต้องปฏิบัติและพิจารณาที่สำคัญ คือ

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

2. การร่างหลักสูตร

2.1 การกำหนดจุดมุ่งหมาย

2.2 การกำหนดเนื้อหาสาระ

2.3 การกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้

2.4 การกำหนดวิธีการวัดและประเมินผล

3. การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร

4. การทดลองใช้หลักสูตร

5. การประเมินหลักสูตร

6. การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

ปราโมทย์ จันทรเรือง (2552ข, หน้า 311-313) กล่าวว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร โดยทั่วไปมีอยู่ 4 ขั้นตอน คือ 1) การวิจัย 2) การพัฒนา 3) การเผยแพร่ 4) การดำเนินการใช้และปรับปรุง จากกระบวนการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร 4 ขั้นตอน จะนำไปสู่กระบวนการพัฒนาหลักสูตรหรือออกแบบหลักสูตรแบบครบวงจร ซึ่งเป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development : R&D) โดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การวิจัย (Research 1) : การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

สำหรับวิธีดำเนินการในขั้นนี้ โดยทั่วไปมีดังนี้

1. ศึกษาเอกสารนโยบายการจัดการศึกษาจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ เป็นต้น

2. ศึกษาเอกสารหลักสูตรต่างๆ เช่น หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 การจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสามารถในการคิด ขอบข่ายของเนื้อหาสาระของหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน

3. ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรที่พัฒนาทั้งในประเทศและต่างประเทศ

4. ศึกษาปัญหาและความต้องการจากผู้เกี่ยวข้องทั้งผู้เรียน ครู ผู้ปกครองนักเรียน ชุมชน ปรวชญ์ชาวบ้าน ผู้รู้ เป็นต้น

จากการดำเนินการดังกล่าวข้างต้น ผู้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรจะนำข้อมูลดังกล่าว มาเรียบเรียงวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) จัดลำดับและทำเป็นข้อมูลสารสนเทศที่เป็น ประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรต่อไป

ขั้นที่ 2 การพัฒนา (Development 1) : การพัฒนาหลักสูตร

ขั้นตอนที่เป็นขั้นการร่างหลักสูตร ซึ่งโดยอาศัยข้อมูลพื้นฐานในขั้นที่ 1 ซึ่งหลักสูตร ที่จัดทำขึ้น โดยทั่วไปมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ความนำ หรือความเป็นมาของหลักสูตร
2. หลักการของหลักสูตร / วิสัยทัศน์
3. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
4. โครงสร้างเนื้อหา
5. คุณภาพผู้เรียน
6. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
7. คำอธิบายรายวิชา
8. แนวการจัดการเรียนรู้ / แผนการจัดการเรียนรู้
9. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้
10. การวัดและประเมินผล
11. ภาคผนวก

เมื่อจัดทำหลักสูตรฉบับร่างขึ้นแล้ว ต่อจากนั้นจึงมีการประเมินหลักสูตรโดย ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสม สอดคล้องขององค์ประกอบของหลักสูตร แล้วนำมาแก้ไข ปรับปรุงก่อนนำไปทดลองใช้

ขั้นที่ 3 การวิจัย (Research 2) : การทดลองใช้หลักสูตร

ขั้นนี้เป็นการทดลองใช้หลักสูตรในสถานการณ์จริงโดยมีการวัดความรู้ความเข้าใจ ของผู้เรียนก่อนการเรียนจากหลักสูตร และดำเนินการทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ใน ระหว่างการเรียนอาจมีการประเมินทักษะปฏิบัติต่าง ๆ เช่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะ กระบวนการคิด การแก้ปัญหา กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น และเมื่อทดลองใช้ หลักสูตรครบตามขั้นตอนแล้ว จึงมีการวัดผลผู้เรียนหลังการเรียนตามหลักสูตรอีกครั้ง

ขั้นที่ 4 การพัฒนา (Development 2) : การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

ขั้นนี้เป็นการนำข้อมูลจากการทดลองใช้หลักสูตรในขั้นที่ 3 และผลการวัดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะปฏิบัติ และเจตคติต่อการเรียน ทั้งก่อนใช้หลักสูตร ระหว่างการใช้และหลัง การใช้หลักสูตรมาประเมินผลการใช้หลักสูตรว่าหลักสูตรนี้ให้เกิดสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตร

เพียงใด จากนั้นก็นำจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องต่าง ๆ มาปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งนำส่วนดีหรือจุดเด่นของหลักสูตรมาพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ไทเลอร์ (Tyler, 1950, pp.1-7) ได้ให้แนวคิดในการวางโครงสร้างหลักสูตรโดยใช้วิธี Means-Ends Approach เป็นหลักการและเหตุผลในการสร้างหลักสูตรที่เรียกว่า “หลักการของไทเลอร์” ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการจัดหลักสูตรและการสอนที่เน้นการตอบคำถามเป็นพื้นฐาน 4 ประการ ดังนี้

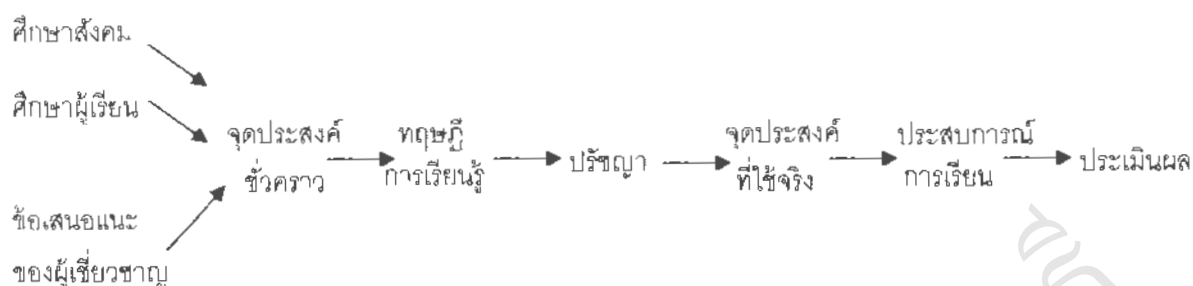
1. มีจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอะไรบ้าง ที่สถาบันการศึกษาจะต้องกำหนดให้ผู้เรียน
2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้าง ที่สถาบันการศึกษาควรจัดขึ้นเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้
3. จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาอย่างไร จึงจะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ
4. จะประเมินผลประสิทธิภาพของประสบการณ์ในการศึกษาอย่างไร จึงจะตัดสินได้ว่าบรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

จากคำถาม 4 ประการนี้ ตรงกับองค์ประกอบที่สำคัญในการวางแผนหรือพัฒนาหลักสูตร ไทเลอร์ได้เสนอรูปแบบของการพัฒนาหลักสูตร ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตรเริ่มด้วยการกำหนดจุดประสงค์ชั่วคราวโดยอาศัยข้อมูลจากการศึกษาสังคม ศึกษาผู้เรียน และข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ในเนื้อหาวิชามาช่วยกำหนดจุดประสงค์อย่างคร่าว ๆ ซึ่งอาจมีมากเกินไปที่จะจัดเข้าไว้ในหลักสูตรได้ทั้งหมด จึงควรกลั่นกรองให้เหลือเฉพาะจุดที่สำคัญและสอดคล้องกัน เป็นจุดประสงค์ขั้นสุดท้าย หรือจุดประสงค์ที่ใช้จริง ในการพิจารณากลั่นกรองจุดมุ่งหมายชั่วคราวนั้น จะใช้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้และหลักปรัชญามาประกอบการกลั่นกรอง

ขั้นที่ 2 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้หลังจากกำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตรแล้ว ขั้นตอนมาทำการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ อันเป็นสื่อที่จะทำให้บรรลุถึงจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ในการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้จะต้องคำนึงถึงลำดับก่อนหลังความต่อเนื่องและบูรณาการของประสบการณ์นั้น

ขั้นที่ 3 การประเมินผลเป็นขั้นตอนสุดท้ายซึ่งจะทำให้ทราบว่าประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดขึ้นนั้นบรรลุจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้เพียงใด

ภาพ 3 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์

ที่มา : บุญชม ศรีสะอาด (2546, หน้า 65)

ทาบ (Taba, 1962, p.12) ได้เสนอขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรไว้ 7 ขั้นตอน ดังนี้
 ขั้นที่ 1 การสำรวจความต้องการ ครูหรือผู้ร่างหลักสูตรเริ่มกระบวนการ ด้วยการสำรวจความต้องการของผู้เรียนที่หลักสูตรได้วางแผนไว้

ขั้นที่ 2 การกำหนดจุดมุ่งหมาย หลังจากที่ได้ระบุความต้องการของผู้เรียนแล้ว ครูกำหนดจุดมุ่งหมายที่จะให้บรรลุผล

ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหา จุดมุ่งหมายที่เลือกไว้หรือที่สร้างขึ้นเป็นตัวชี้แนะแนวทางในการเลือกรายวิชาหรือเนื้อหาของหลักสูตร และควรเลือกเนื้อหาที่มีความเที่ยงตรงและสำคัญด้วย

ขั้นที่ 4 การจัดเนื้อหา เมื่อครูเลือกเนื้อหาได้แล้ว ต้องจัดเนื้อหาโดยเรียงลำดับขั้นตอนให้ถูกต้องโดยคำนึงถึงวุฒิภาวะของผู้เรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจของผู้เรียนด้วย

ขั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ เมื่อได้เนื้อหาแล้ว ครูคัดเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน

ขั้นที่ 6 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนควรได้รับการจัดเรียงลำดับขั้นตอนเช่นเดียวกับเนื้อหา แต่ครูต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนด้วย

ขั้นที่ 7 การประเมินผลและวิธีการประเมินผล ผู้ที่วางแผนหลักสูตรต้องประเมินว่าจุดมุ่งหมายได้บรรลุผลสำเร็จและทั้งครูและผู้เรียนควรร่วมกันกำหนดวิธีการประเมินผล

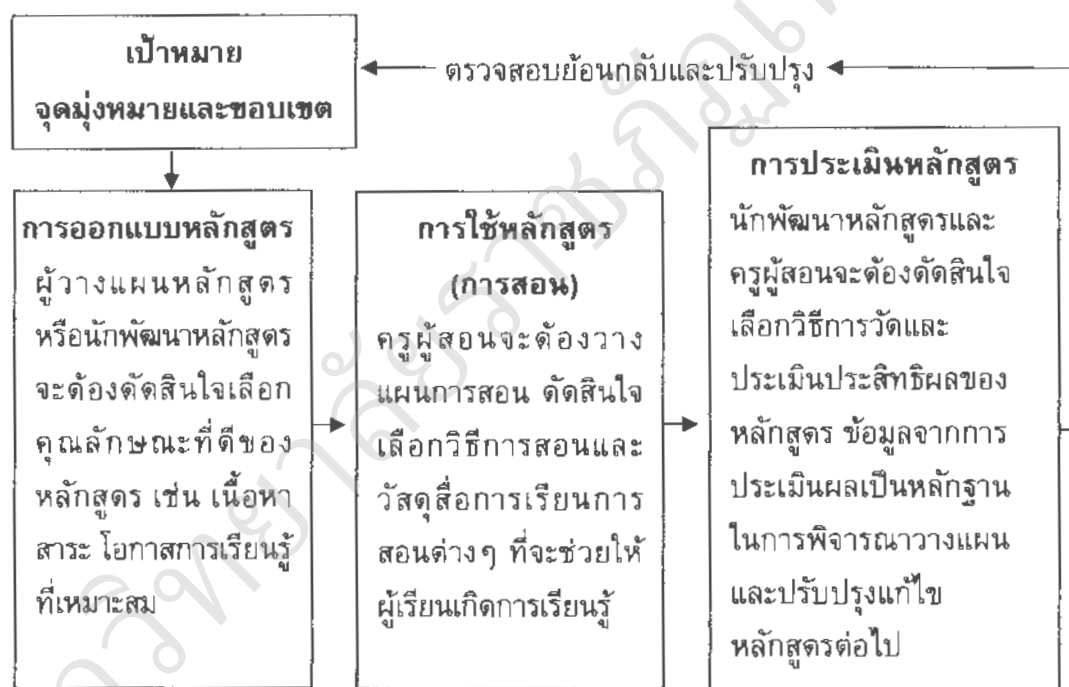
เซเลอร์, และอเล็กซานเดอร์ (Saylor, & Alexander, 1974, pp.28-39) ได้ศึกษาแนวคิดและรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์และทาบ และนำมาปรับขยายให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นรายบุคคลมากขึ้น โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดเป้าหมาย จุดมุ่งหมาย และขอบเขต (goals, objectives, and domains) ได้แก่ พัฒนาการส่วนบุคคล (personal development) มนุษยสัมพันธ์ (human relation) ทักษะการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง (continued learning skills) และความชำนาญเฉพาะด้าน (specialization)

2. การออกแบบหลักสูตร (curriculum design) มีการวางแผนออกแบบหลักสูตร ตัดสินใจเลือกและจัดเนื้อหาสาระ การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับ เนื้อหาสาระที่ได้เลือกมาแล้ว

3. การใช้หลักสูตร (curriculum implementation) มีการวางแผนและจัดทำแผนการสอน (instructional plans) ในรูปแบบต่าง ๆ ครูผู้สอนจะเลือกวิธีการสอนและวัสดุสื่อการเรียนการสอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้

4. การประเมินผลหลักสูตร (curriculum evaluation) การประเมินผลหลักสูตรจะเป็นขั้นตอนสุดท้ายของรูปแบบนี้ นักพัฒนาหลักสูตรและครูผู้สอนจะต้องตัดสินใจเลือกเทคนิค การประเมินผลที่สามารถตรวจสอบความสำเร็จของหลักสูตร สามารถตัดสินใจได้ว่าจะยังคงใช้ หลักสูตรนี้ต่อไป ควรปรับปรุงแก้ไขหรือยกเลิกหลักสูตรดังกล่าว

ภาพ 4 รูปแบบการสร้างหรือพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของเซลเลอร์และอเล็กซานเดอร์
ที่มา : ปราโมทย์ จันทรเรือง (2552ก, หน้า 92-93)

จากการศึกษาเอกสาร หลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร ดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของนักการศึกษาและนักวิชาการหลายท่านมาหลอมรวมและ กำหนดเป็นขั้นตอนการพิจารณาหลักสูตร มาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

7. การประเมินหลักสูตร

7.1 ความหมายของการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรเป็นกิจกรรมในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่มีความสำคัญมาก นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการประเมินหลักสูตรไว้ต่างกัน ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2537, หน้า 95) ได้ให้ความหมายว่า การประเมินหลักสูตร หมายถึง การพิจารณา เปรียบเทียบ และตัดสิน เกี่ยวกับองค์ประกอบต่างๆ ในระบบหลักสูตร ว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร มีความสอดคล้องระหว่างมาตรฐาน ความมุ่งหวัง และการปฏิบัติจริง เพียงใด หลักสูตรนั้นมีประสิทธิภาพเพียงใด มีผลกระทบอย่างไร ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ปรับปรุงหลักสูตรนั้นให้ดีขึ้น การพัฒนาหลักสูตรจะขาดการประเมินหลักสูตรไม่ได้เลย

รุจิร ภูสาระ (2546, หน้า 143-146) ให้ความหมายในการประเมินหลักสูตร ดังนี้

1. การวัดผลการปฏิบัติของผู้เรียนตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในเชิงปริมาณ
2. การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปฏิบัติของผู้เรียนกับมาตรฐาน
3. การอธิบายและการตัดสินใจเกี่ยวกับหลักสูตร
4. การอธิบายการตัดสินใจเกี่ยวกับหลักสูตร และการเลือกการวิเคราะห์ข้อมูล

ที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเรื่องหลักสูตร

5. การใช้ความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพในการตัดสินใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้

เสนห์ สุขเคหา (2547, หน้า 325) สรุปความหมายการประเมินหลักสูตร 2 ลักษณะคือ สิ่งที่ต้องประเมิน และกระบวนการประเมิน เพื่อนำข้อมูลต่างๆ มาวิเคราะห์ แล้วพิจารณาดัดสินว่า หลักสูตรมีคุณภาพหรือประสิทธิภาพเพียงใด จะต้องปรับปรุง แก้ไขเปลี่ยนแปลงด้านใดบ้าง

สอดคล้องกับ ไทเลอร์ (Tyler, 1950, p.60) อ้างใน ชำรง บัวศรี (2531, หน้า 287) ได้นิยามไว้ว่า กระบวนการของการประเมินผล คือกระบวนการในการตรวจสอบว่าหลักสูตรและการสอนได้บรรลุจุดประสงค์เพียงใด และเนื่องจากจุดประสงค์ของการศึกษาคือการเปลี่ยนแปลงในตัวบุคคล ซึ่งหมายความว่า จุดประสงค์นั้นมุ่งสร้างความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ดังนั้นการประเมินผลก็คือกระบวนการในการตรวจสอบว่ามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปอย่างไร

ครอนบาช (Cronbach, 1972, p.231) ให้ความหมายว่า การประเมินหลักสูตร คือการรวบรวมข้อมูล และการใช้ข้อมูลเพื่อตัดสินใจในเรื่องโปรแกรมหรือหลักสูตรการศึกษา

7.2 จุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร

เนื่องจากการประเมินหลักสูตรเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรต้องครอบคลุมแต่ละจุด แต่ละขั้นตอน มีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันไปใน

รายละเอียด ดังต่อไปนี้ (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2540, หน้า 25) กล่าวถึงจุดประสงค์ของการประเมินหลักสูตร ดังนี้

1. เพื่อดูว่าหลักสูตรเมื่อนำไปปฏิบัติได้ผลเพียงใด บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่
2. เพื่อหาทางปรับปรุงหลักสูตร
3. เพื่อหาข้อดีหรือข้อเสียของวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้
4. ช่วยตัดสินใจว่าควรใช้หลักสูตรต่อไปหรือไม่

สุนีย์ ภูพันธ์ (2546, หน้า 250) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร คือ เพื่อหาคุณค่าของหลักสูตรนั้น โดยดูว่าหลักสูตรสนองวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรต้องการหรือไม่

พิสนุ พงศ์ศรี (2549, หน้า 123-125) กล่าวถึงรายละเอียดของจุดมุ่งหมาย ดังนี้

1. เพื่อตรวจสอบ โดยตรวจสอบดูว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมานั้นสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ หาวิธีการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องที่พบในองค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตร การประเมินผลในลักษณะนี้ จะดำเนินการในช่วงที่การพัฒนาหลักสูตรยังคงดำเนินการอยู่ เพื่อที่จะพิจารณาว่าองค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตรมีความสอดคล้องและเหมาะสมหรือไม่ สามารถนำมาปฏิบัติในช่วงนำหลักสูตรไปทดลองใช้หรือในขณะที่ใช้หลักสูตร

2. เพื่อช่วยในการตัดสินใจของผู้บริหารเกี่ยวกับการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงหลักสูตร การประเมินผลในลักษณะนี้จะดำเนินการหลังจากที่ใช้หลักสูตรไปแล้วระยะหนึ่ง และจึงประเมินเพื่อสรุปและตัดสินใจว่าหลักสูตรมีคุณภาพดีหรือไม่ บรรลุตามเป้าหมายที่หลักสูตรกำหนดหรือไม่เพียงใด สอนความต้องการของสังคมเพียงใดและเหมาะสมกับการนำไปใช้ต่อไปหรือไม่

3. เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขระบบบริหารหลักสูตรการนิเทศ กำกับดูแล และการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การประเมินผลในลักษณะนี้จะดำเนินการในขณะที่มีการนำหลักสูตรไปใช้ จะได้ช่วยปรับปรุงหลักสูตรให้บรรลุตามเป้าหมาย

4. เพื่อต้องการทราบคุณภาพของผู้เรียน ซึ่งเป็นผลของหลักสูตรว่ามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามความมุ่งหวังของหลักสูตรหลังจากผ่านกระบวนการทางการศึกษามาแล้วหรือไม่ อย่างไร หรือประเมินผลผลิตของหลักสูตรเพื่อตรวจสอบดูว่าผู้เรียนมีลักษณะที่พึงประสงค์เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ เพียงใด การประเมินในลักษณะนี้จะดำเนินการในขณะที่มีการนำหลักสูตรไปใช้หรือหลังจากที่ใช้หลักสูตรไปแล้วระยะหนึ่ง

5. เพื่อค้นหาความจำเป็นเชิงธุรกิจในการใช้หลักสูตรหรือโปรแกรม ผู้เรียนสามารถทำงานได้อย่างต่อเนื่องในขณะเข้ารับการศึกษาในระดับสูงขึ้น รวมทั้งผลลัพธ์ทางการประเมินหลักสูตร สามารถแยกแยะและประกันคุณภาพของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ปราโมทย์ จันทรเรือง (2552ก, หน้า 536-537) กล่าวว่าไว้ว่า การประเมินหลักสูตร ใดๆ ก็ตาม จะมีจุดมุ่งหมายสำคัญที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้ คือ

1. เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่บกพร่องที่พบในองค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตร การประเมินผลลักษณะนี้มักจะดำเนินการในช่วงที่การพัฒนาหลักสูตรยังคงดำเนินการอยู่

เพื่อที่จะพิจารณาว่าองค์ประกอบต่างๆของหลักสูตร มีความสอดคล้องและเหมาะสมหรือไม่ สามารถนำมาปฏิบัติในช่วงการนำหลักสูตรไปทดลองใช้หรือในขณะที่ใช้หลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนกำลังดำเนินอยู่ได้มากน้อยเพียงใด ได้ผลเพียงใดและมีปัญหาอุปสรรคอะไร จะได้เป็นประโยชน์แก่นักพัฒนาหลักสูตรและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบต่างๆของหลักสูตรให้มีคุณภาพดีขึ้นได้ทันที่

2. เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขระบบการบริหารหลักสูตร การนิเทศ กำกับดูแลและการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การประเมินผลในลักษณะนี้จะดำเนินการขณะที่มีการนำหลักสูตรไปใช้จะได้ช่วยปรับปรุงหลักสูตรให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

3. เพื่อช่วยในการตัดสินใจของผู้บริหารว่าควรใช้หลักสูตรต่อไปอีกหรือยกเลิก การใช้หลักสูตรเพียงบางส่วนหรือยกเลิกทั้งหมด การประเมินผลในลักษณะนี้จะดำเนินการหลังจากที่ใช้หลักสูตรไปแล้วระยะหนึ่ง แล้วจึงประเมินเพื่อสรุปผลตัดสินใจว่าหลักสูตรมีคุณภาพดีหรือไม่ดี ตามเป้าหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้มากน้อยเพียงใด สนองความต้องการของสังคมเพียงใดและเหมาะสมกับการนำไปใช้ต่อไปหรือไม่

4. เพื่อต้องการทราบคุณภาพของผู้เรียนซึ่งเป็นผลผลิตของหลักสูตรว่ามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามความหวังของหลักสูตร หลังจากผ่านกระบวนการทางการศึกษามาแล้วหรือไม่ อย่างไร การประเมินผลในลักษณะนี้จะดำเนินการในขณะที่ การนำหลักสูตรไปใช้หลังจากที่ใช้หลักสูตรไปแล้วระยะหนึ่งก็ได้

7.3 ขั้นตอนการประเมินหลักสูตร

จิตทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2543, หน้า 197-202) กล่าวถึง ขั้นตอนการประเมินผล ผู้ประเมินควรดำเนินตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมินผลหลักสูตร ผู้ประเมินผลหลักสูตร ต้องกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการประเมินให้ชัดเจนก่อนว่าจะประเมินในส่วนใดหรือเรื่องใด

2. การวางแผนออกแบบการประเมินผล การประเมินผลครั้งใดก็ตามถ้าไม่มีการวางแผนอย่างดีและรัดกุมแล้ว ผลที่ได้อาจไม่ดีเท่าที่ควร ดังนั้นผู้ประเมินควรตัดสินใจวางรูปแบบการประเมินผล โดยสิ่งที่ผู้ประเมินต้องตัดสินใจคือ 1) การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง 2) การกำหนดแหล่งข้อมูล 3) การพัฒนาเครื่องมือและวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล 4) การกำหนดเกณฑ์ในการประเมิน 5) การกำหนดเวลา

3. ขั้นตอนเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ประเมินผลเก็บรวบรวมข้อมูลตามกรอบขอบข่ายและระยะเวลาที่กำหนดไว้ในปฏิทินปฏิบัติงานประเมินผล ถ้าผู้ประเมินต้องอาศัยผู้อื่นเป็นผู้ช่วยในการเก็บข้อมูล จำเป็นต้องคำนึงถึงคุณสมบัติของผู้ที่มาช่วยด้วย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ประเมินผลควรกำหนดวิธีการจัดระบบข้อมูลโดยอำนาจจำแนกข้อมูลเป็นหมวดหมู่และพิจารณาเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลที่เหมาะสม

5. ชิ้นรายงานผลการประเมิน หลักจากวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้ประเมินจะต้องรายงานข้อเสนอผลการประเมินโดยพิจารณาตัดสินว่าจะให้ออกมาในรูปแบบใด เป็นความเรียงหรือรูปแบบกราฟ

พิสนุ ฟองศรี (2549, หน้า 137-141) ได้สรุปขั้นตอนการประเมินหลักสูตรไว้ ดังนี้

1. การศึกษาวิเคราะห์หลักสูตร ทั้งตัวหลักสูตรและเอกสารประกอบอื่นๆ รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องเพื่อให้ทราบรายละเอียดได้มากที่สุด

2. ศึกษารูปแบบหรือแนวทางการประเมิน เพื่อนำมาปรับใช้ได้อย่างเหมาะสม และครอบคลุมโดยพิจารณาวัตถุประสงค์และความต้องการสารสนเทศไปใช้

3. การกำหนดวัตถุประสงค์หรือประเด็นการประเมิน พิจารณาได้จากแหล่งสำคัญต่างๆ เช่น จากแนวทางการวัดประเมินผลที่กำหนดไว้ในหลักสูตร รูปแบบแนวทางการประเมินจากความต้องการสารสนเทศ และจากประสบการณ์ผู้ประเมิน

4. การกำหนดขอบเขตการประเมิน การประเมินหลักสูตรอาจจะประเมินหลักสูตรก่อนนำไปใช้ ประเมินระหว่างใช้หลักสูตร และประเมินหลังจากใช้หรือหลายช่วงเวลารวมกันก็ได้

5. การพัฒนาตัวชี้วัด กำหนดเกณฑ์ และค่าน้ำหนัก ที่จะต้องพัฒนาตัวชี้วัดขึ้นตามวัตถุประสงค์หรือประเด็นการประเมินให้ครอบคลุม นอกจากนี้ยังสามารถกำหนดเกณฑ์ของการประเมินและเกณฑ์ในภาพรวมของทั้งหลักสูตร

6. การออกแบบการประเมินหรือกำหนดกรอบแนวคิด เพื่อเป็นแนวทางโดยสรุปที่จะดำเนินการต่อไป ทั้งประเด็นการประเมิน ตัวชี้วัด ผู้ให้ข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน เกณฑ์การประเมิน และการวิเคราะห์ข้อมูล

7. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือเก็บข้อมูล

8. การใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูล

9. การเขียนรายงานการประเมิน

ไทเลอร์(Tyler, 1950, pp.110-125) ได้จัดลำดับขั้นตอนการเรียนการสอนและการประเมินผล ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายอย่างกว้างๆ โดยการวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆในการกำหนดจุดมุ่งหมาย คือ นักเรียน สังคม และเนื้อหาสาระ ส่วนปัจจัยที่กำหนดขอบเขตของจุดมุ่งหมาย คือ จิตวิทยาการเรียนรู้ และปรัชญาการศึกษา

2. การกำหนดจุดมุ่งหมายเฉพาะหรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมอย่างชัดเจน ซึ่งจะเป็นพฤติกรรมที่ต้องการวัด หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

3. กำหนดเนื้อหาหรือประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

4. เลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมที่จะทำให้เนื้อหาหรือประสบการณ์ที่วางไว้ประสบความสำเร็จ

5. ประเมินผลโดยการตัดสินใจด้วยการวัดผลทางการศึกษาหรือการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

6. หากหลักสูตรไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ก็จะต้องมีการตัดสินใจที่จะยกเลิกหรือปรับปรุงหลักสูตรนั้น แต่ถ้าบรรลุตามจุดมุ่งหมายก็อาจจะใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงการกำหนดจุดมุ่งหมายให้สอดคล้องกับสังคมที่เปลี่ยนแปลง หรือใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาคุณภาพของหลักสูตร

7.4 ประโยชน์ของการประเมินหลักสูตร

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2540, หน้า 199) ได้พูดถึงการประเมินหลักสูตรว่ามีประโยชน์ดังนี้

1. ช่วยให้ทราบว่าหลักสูตรมีความสอดคล้องกับสภาพสังคม วัฒนธรรม ท้องถิ่นและตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ท้องถิ่นหรือไม่เพียงใด
2. ช่วยให้การจัดการเรียนการสอนการดำเนินการตามหลักสูตรเป็นไปตามเจตนารมณ์ของท้องถิ่นและผู้เรียนมากยิ่งขึ้น
3. ช่วยให้ความมุ่งหมายของหลักสูตรและจุดหมายในการสอนกระจ่างขึ้น เพราะถ้าคลุมเครือจะวัดไม่ได้
4. ช่วยให้เห็นช่องทางที่จะปรับปรุงพัฒนาแก้ไขต่อไป
5. ช่วยให้การบริหารทางวิชาการเป็นไปอย่างถูกต้องตามวัตถุประสงค์
6. ช่วยส่งเสริมการจัดกิจกรรมและเสริมการเรียนการสอน
7. ช่วยให้ผู้เรียนทราบว่าเรียนแล้วได้อะไร เรียนทำไม เพื่ออะไร และมีประโยชน์อะไรบ้าง เป็นการเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้แก่ผู้เรียน
8. ช่วยในการแนะแนวของครูเพราะข้อมูลต่างๆ ที่รวบรวมได้เกี่ยวกับนักเรียนจะเป็นประโยชน์ต่อการแนะแนวไปในตัวด้วย
9. ช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างบ้านและโรงเรียน
10. ช่วยในการประเมินผลหลักสูตรเป็นจุดหลักหรือประเด็นสำคัญว่าจะประเมินอะไร
11. ช่วยให้การประเมินผลเป็นระบบระเบียบเพราะมีเครื่องมือทำให้เป็นแบบมีเหตุผลในทางวิทยาศาสตร์มากยิ่งขึ้น
12. ช่วยให้ได้ข้อมูลเพื่อนำไปปรับปรุง พัฒนาแก้ไขหลักสูตรให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2543, หน้า 197) กล่าวถึงประโยชน์ของการประเมินผลหลักสูตรไว้ดังนี้

1. ทำให้ทราบว่าหลักสูตรที่สร้างหรือพัฒนาขึ้นนั้นมีจุดดีหรือจุดเสียตรงไหน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการวางแผนปรับปรุงได้ถูกต้อง ส่งผลให้หลักสูตรมีคุณภาพดียิ่งขึ้น

2. ช่วยส่งเสริมและปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น เนื่องจากข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลจะชี้ให้เห็นถึงข้อดีข้อเสียที่เกิดขึ้น จึงสามารถช่วยในการวางแผนการเรียนการสอน

3. ช่วยในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนสามารถทราบระดับการเรียนรู้และการพัฒนาของตน ซึ่งเป็นการสร้างแรงจูงใจแก่ผู้เรียนได้ทางหนึ่ง

4. ช่วยในการปรับปรุงการบริหารในสถานศึกษาและการปฏิบัติงานของบุคลากร

5. ช่วยในการแนะแนวทั้งด้านการเรียนและอาชีพแก่ผู้เรียน

6. ช่วยชี้ให้เห็นถึงคุณค่าของหลักสูตรที่พัฒนา

จากการศึกษาแนวคิดของนักการศึกษาเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร สรุปได้ว่า การประเมินหลักสูตรมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งไม่น้อยไปกว่ากระบวนการศึกษาด้านอื่นๆ เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตร ทำให้ทราบว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมาและนำไปใช้แล้วนั้น ประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีข้อดี ข้อบกพร่องอะไรบ้างที่ต้องแก้ไขปรับปรุงวิธีการและขั้นตอนในการประเมินจะต้องได้รับความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย จึงทำให้ได้ผลการประเมินที่ถูกต้องเที่ยงตรง และมีประโยชน์ต่อการนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาหลักสูตรในโอกาสต่อไป

8. ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่น

หลักสูตรท้องถิ่นเป็นหลักสูตรที่สถานศึกษาจัดทำขึ้นเพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพแวดล้อม ความต้องการ ความสนใจของท้องถิ่นให้มากที่สุด และเป็นความต้องการพัฒนา นักเรียนโดยให้ชุมชนมีส่วนร่วม ในความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2543, หน้า 107) ได้กล่าวถึงความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นว่าหมายถึง มวลประสบการณ์ที่สถานศึกษาหรือหน่วยงานหรือบุคคลในท้องถิ่นจัดให้แก่ผู้เรียน ตามสภาพและความต้องการของท้องถิ่นนั้นๆ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2540, หน้า 18) สรุปใจความสำคัญเกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่นไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง การนำเอาหลักสูตรแม่บทมาปรับให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงและความต้องการของท้องถิ่นในแต่ละระดับ เช่น ภาค จังหวัด อำเภอ และกลุ่มโรงเรียน เพื่อแก้ปัญหาทางด้านการศึกษาให้มีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน

บุญชม ศรีสะอาด (2546, หน้า 19) กล่าวว่า หลักสูตรระดับท้องถิ่น เป็นหลักสูตรที่นำเอาหลักสูตรแม่บทมาปรับเพิ่ม ขยาย หรือสร้างหลักสูตรย่อยในระดับท้องถิ่นขึ้นมาเสริมหลักสูตรแม่บทเพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพความจำเป็น หรือความต้องการของท้องถิ่นนั้นๆ ดังนั้นหลักสูตรในระดับนี้จะมีลักษณะเป็นแนวปฏิบัติได้มากกว่าหลักสูตรแม่บท

ฉันท ชาติทอง (2550, หน้า 156) กล่าวไว้ว่า หลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง หลักสูตรที่ท้องถิ่นสร้างขึ้นเองหรือพัฒนามาจากหลักสูตรแกนกลาง โดยการปรับขยาย เพิ่ม หรือสร้างหลักสูตรย่อยขึ้นมาใหม่ โดยมีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับสภาพและความต้องการของแต่ละ

ท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องราวของตน เรียนรู้อาชีพ สภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมนิยม ประเพณี วัฒนธรรมในท้องถิ่น เพื่อนำไปแก้ปัญหา พัฒนาชีวิตของตนเอง ครอบครัวและท้องถิ่นได้

จากการศึกษาความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นของนักการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง เนื้อหาหรือมวลประสบการณ์ที่สร้างขึ้นใหม่ เพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นและสภาพสังคมในปัจจุบัน

9. ความสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

หลักสูตรท้องถิ่นเป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ชีวิตจริงตามสภาพ สังคมใกล้ๆตัวและเศรษฐกิจของตนเอง สามารถนำความรู้ที่ได้มาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของแต่ละท้องถิ่น จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง มีนักการศึกษาหลายท่านได้เห็นความสำคัญและได้ให้ความคิดเห็น ต่างๆไว้ ดังนี้

วิชัย ประสิทธิ์วิฑูรย์ (2542, หน้า 135-137) กล่าวว่าความจำเป็นในการพัฒนา หลักสูตรระดับท้องถิ่นมีดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางหรือหลักสูตรแม่บทที่พัฒนาในระดับชาติ กำหนดองค์ประกอบ ต่างๆของหลักสูตรได้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและสอดคล้องกับสภาพความต้องการของสังคม ลักษณะกว้างๆให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คล้ายคลึงกัน เนื้อหาสาระและประสบการณ์บางอย่างไม่สามารถ ประมวลรายละเอียดตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น บางอย่าง ไม่อาจตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียนได้

2. การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรมเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์ที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว บางอย่างก้าวเร็วกว่าหลักสูตรแกนกลางจะพัฒนาได้ทันสำหรับคน ทั่วประเทศ บางอย่างมีผลกระทบโดยตรงกับท้องถิ่น ผลทำให้ผู้เรียนเป็นคนล้าสมัย เรียนรู้ บางอย่างที่ไม่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ความรู้หรือประสบการณ์บางอย่างพลาด โอกาสที่จะได้เรียนรู้ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น อาจทำได้โดยเขียน คำอธิบายรายวิชาขึ้นใหม่ การจัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน เช่น หนังสืออ่านเพิ่มเติม หนังสือ เสริมประสบการณ์

3. การเรียนรู้ที่ดีควรส่งเสริมให้มีประสบการณ์ตรง ได้พบเห็น ได้สัมผัส ได้มีส่วนร่วม เป็นการเรียนรู้ตามสภาพชีวิตจริง จึงทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตรง รวดเร็ว และสามารถ นำไปใช้ได้จริง การกำหนดเนื้อหาสาระ และประสบการณ์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะต้องกำหนดให้สอดคล้องเหมาะสม ซึ่งหลักสูตรแกนกลางได้พยายามดำเนินการแล้วในระดับ หนึ่ง ควรมีการพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่นเพิ่มเติม

4. การใช้ทรัพยากรท้องถิ่นอย่างมีคุณค่า เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรที่มนุษย์สร้างขึ้น ฯลฯ น่าจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร

แกนกลางไม่สามารถดำเนินการในสิ่งเหล่านี้ได้ จึงควรพิจารณาหลักสูตรระดับท้องถิ่นในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การผลิตสื่อการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีความผูกพันกับท้องถิ่น

5. ความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะเศรษฐกิจหรือค่านิยม เช่น ต้องการเรียนรู้การตัดเย็บเสื้อผ้า ต่อมาเมื่อส่งเสริมเชิงอุตสาหกรรมจึงเปลี่ยนไปเย็บจักรอุตสาหกรรม พอพบภาวะเศรษฐกิจตกต่ำโรงงานปิด ต้องกลับมาตัดเย็บเสื้อผ้าสร้างงานเอง การเปิดสอนรายวิชาเลือก จำเป็นต้องมีการสำรวจแนวโน้มของสังคม ความต้องการของประชาชน ผู้ปกครอง ผู้เรียน เพื่อเป็นการวางแผนให้สอดคล้องกับสภาพที่แท้จริง

นิคม ชมภูหลง (2545, หน้า 90) กล่าวว่า สาเหตุที่ต้องมีหลักสูตรท้องถิ่น เพราะการจัดการศึกษาที่ผ่านมาเป็นแนวทางการพัฒนาของประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นส่วนใหญ่ วิชาความรู้ต่างๆที่จัดให้เรียนกันนั้น จึงค่อนข้างโน้มเอียงไปใยลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตในสังคมชุมชนเมือง โดยมีการประยุกต์ให้เหมาะสมกับสภาพการดำรงชีวิตในชุมชนค่อนข้างน้อย ประกอบกับเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปในเชิงลบค่อนข้างมาก ปัญหาต่างๆดังกล่าวน่าจะผ่นคลายลงบ้างหากมีความคำนึงถึงสภาพปัญหาและความต้องการของแต่ละท้องถิ่น และมีกระบวนการพัฒนาที่เฉพาะเจาะจงสำหรับแต่ละท้องถิ่น หากยังเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมกันกำหนดเป้าหมายและแนวทางการพัฒนาท้องถิ่นของตนด้วยแล้ว ก็ยังสามารถแก้ปัญหาได้มากขึ้น

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า ความสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นมีดังนี้คือ หลักสูตรแกนกลางมีการกำหนดจุดหมายไว้อย่างกว้างๆ เพื่อให้ทุกคนได้เรียนรู้คล้ายคลึงกันทั่วประเทศ ทำให้กระบวนการเรียนการสอนเป็นการสอนเนื้อหาอย่างกว้างๆ ไม่สามารถสรุปรายละเอียดสาระความรู้ตามสภาพแวดล้อม เศรษฐกิจ ปัญหา ความต้องการของท้องถิ่นได้ จึงต้องมีหลักสูตรระดับท้องถิ่นเพื่อปรับสภาพของผู้เรียนให้สามารถรับการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ การเรียนรู้ที่ดีควรจะเรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัวไปยังสิ่งไกลตัว ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดี เข้าใจได้รวดเร็วกว่า ดังนั้นจึงควรมีหลักสูตรระดับท้องถิ่นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ชีวิตตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรของท้องถิ่น โดยเฉพาะประวัติศาสตร์ความเป็นมาของท้องถิ่นที่บ่งบอกถึงความภาคภูมิใจ หลักสูตรระดับท้องถิ่นสามารถบูรณาการประวัติศาสตร์ความเป็นมา ทรัพยากรท้องถิ่น ขนบธรรมเนียม ประเพณี ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน

10. ลักษณะของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

นักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นไว้ดังต่อไปนี้

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2543, หน้า 52) ได้กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นที่ใช้สำหรับท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งโดยเฉพาะ เป็นหลักสูตรเฉพาะและเป็นหลักสูตรระยะสั้นที่

พัฒนาขึ้นใช้กับชุมชนท้องถิ่นตามความต้องการและความสนใจของนักเรียน รวมทั้งสอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ แนววัฒนธรรมของชุมชนในท้องถิ่นนั้นๆ ซึ่งการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นสามารถทำได้ใน 3 ลักษณะใหญ่ๆ ดังนี้

1. การจัดทำหรือสร้างหลักสูตรรายวิชาใหม่ที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ในหลักสูตรแม่บทให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นหรือการสร้างหลักสูตรย่อยในระดับท้องถิ่นขึ้นมาเสริมหลักสูตรแม่บท

2. การปรับหลักสูตรแม่บทให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งสามารถดำเนินการได้โดยปรับเปลี่ยนหรือขยายเนื้อหาสาระรายวิชาในหลักสูตรแม่บทหรือขยายกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริม จัดทำสื่อการเรียนการสอนขึ้นมาใหม่

3. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในลักษณะหลักสูตรระยะสั้น สำหรับท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งโดยเฉพาะ โดยไม่มีหลักสูตรแม่บทเป็นกรอบในการกำหนด

นิคม ชมพูหลง (2545, หน้า 91) ได้เสนอว่า หลักสูตรระดับท้องถิ่นควรมีการสนองตอบต่อสภาพและความต้องการของท้องถิ่น หลักสูตรระดับท้องถิ่นที่ดีที่โรงเรียนจัดทำและพัฒนาขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ชีวิต สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคม ตามที่ปรากฏจริงในท้องถิ่นนั้น ควรมีเนื้อหาสาระและวัตถุประสงค์จำเป็น 5 ประการ คือ

1. เป็นสภาพชีวิต เศรษฐกิจและสภาพสังคมจริงของท้องถิ่น
2. เป็นสภาพปัญหาความต้องการของนักเรียน ผู้ปกครองและประชาชนในท้องถิ่น
3. ใช้ทรัพยากรท้องถิ่นเป็นฐานสำคัญเพื่อพัฒนาชีวิต เศรษฐกิจ และสังคมของท้องถิ่นให้ดีขึ้น
4. ช่วยให้นักเรียนรู้จักสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น มีความรักถิ่นและมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นให้มีสภาพที่ดีขึ้น
5. ส่งเสริมความเป็นเลิศทางวิชาการแก่นักเรียนเฉพาะกลุ่มที่มีความต้องการได้รับการพัฒนาให้มีศักยภาพสูงสุด

สรุปได้ว่า ลักษณะของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น คือ การส่งเสริมให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร เกิดจากสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียน สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตจริง มีการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น การใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการเรียนรู้ เชื่อมโยงระหว่างการเรียนกับชีวิตจริง มีความรักและผูกพันกับท้องถิ่นของตนเอง ตลอดจนเกิดทักษะและสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์อื่นได้อย่างเหมาะสม

11. กระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอนและกระบวนการดำเนินงาน ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอกระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นไว้ ดังนี้

สัจด์ อุทรานันท์ (2538, หน้า 314-316) ได้เสนอขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นไว้ดังนี้ คือ

1. จัดตั้งคณะทำงาน ควรเลือกบุคคลที่มีความสามารถและมีความตั้งใจจริงในการปฏิบัติงานเป็นสำคัญ
2. ศึกษาสภาพหรือข้อมูลพื้นฐาน โดยการวิจัย สัมภาษณ์ ประชุม และสัมภาษณ์หรือวิธีการอื่นๆ
3. กำหนดจุดมุ่งหมายสำหรับหลักสูตรท้องถิ่นว่าจะทำการพัฒนา โดยการปรับหลักสูตรหรือสร้างหลักสูตรขึ้นมา
4. พิจารณาความเหมาะสมของหลักสูตรกลางกับสภาพท้องถิ่น
5. ดำเนินการเลือกเนื้อหาสาระของหลักสูตรกลางและ/หรือจัดสร้างกระบวนวิชาขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ในกรณีสร้างเพิ่มเติมควรระบุจุดมุ่งหมาย โครงสร้าง เนื้อหาสาระ กระบวนการเรียนการสอน และมาตรการในการวัดและประเมินผลชัดเจน
6. ดำเนินการใช้หลักสูตร ในขั้นนี้การนิเทศและติดตามมีความสำคัญมาก
7. ประเมินผลการใช้หลักสูตร เป็นขั้นที่มีความสำคัญมาก เพราะช่วยให้ทราบว่าหลักสูตรที่จัดขึ้นนั้นมีความเหมาะสมหรือไม่
8. ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้มีความเหมาะสมต่อไป

วิชัย ประสิทธิ์วิฑูริ์ (2542, หน้า 119) หลักการพัฒนาหลักสูตรเป็นแนวดำเนินการที่ใช้ในการประมวลข้อมูลแต่ละด้านจัดหาข้อมูลเหล่านั้นอาจเป็นลำดับขั้นตอนมีหลักการที่สำคัญ คือ

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน สำหรับการพัฒนาหลักสูตร โดยใช้วิธีการทางสถิติหาข้อสรุป
2. การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นการกำหนดคุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถ เจตคติ ค่านิยมต่างๆให้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เป้าประสงค์ ในแผนการศึกษาแห่งชาติ แผนพัฒนาต่างๆ ทั้งนี้ให้มีครบทุกพิสัยหรือขอบเขต
3. การกำหนดเนื้อหาสาระและประสบการณ์ เป็นการคัดเลือกจัดเนื้อหาสาระและประสบการณ์ ที่คาดว่าจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาไปสู่จุดมุ่งหมายของหลักสูตร จึงต้องพิจารณาตัดสินความยาก ง่าย ความกว้าง ลึก ขอบข่ายให้เหมาะสมกับวุฒิภาวะของผู้เรียน
4. การนำหลักสูตรไปใช้ เป็นการนำโครงการประมวลความรู้หรือหลักสูตรไปปฏิบัติให้เกิดผล หัวใจสำคัญของการนำหลักสูตรไปใช้คือ การสอน บุคคลที่มีความสำคัญคือ ผู้สอนและผู้บริหารโรงเรียน
5. การประเมินหลักสูตร เป็นการพิจารณาเกี่ยวกับคุณค่าของหลักสูตร โดยนำผลที่ได้จากการวัดด้วยวิธีการต่างๆ มาพิจารณาร่วมกันแล้วสรุปเป็นค่าของหลักสูตรฉบับนั้น

6. การปรับปรุงแก้ไขและเปลี่ยนแปลงหลักสูตร เป็นการตัดสินใจหลักสูตรฉบับที่กำลังใช้หรือทดลองใช้ในกรณีที่เป็นหลักสูตรฉบับร่างขึ้นใหม่ โดยใช้วิธีการหรือรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่งหรือผสมผสานกัน

ดังนั้นกระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นประกอบด้วย การวางแผน การดำเนินการหรือปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน โดยกำหนดจุดหมาย จุดประสงค์ เนื้อหา ประสิทธิภาพ การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล เพื่อพัฒนาหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ สอดคล้องกับท้องถิ่น และสามารถมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการพูด

สวานิต ยมาภัย (2526, หน้า 1) กล่าวว่า การพูด คือ การใช้ถ้อยคำน้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง การใช้ความสามารถในการพูดที่ดี คือ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการอย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคม เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความต้องการที่เป็นคุณประโยชน์ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนองให้สัมฤทธิ์ผลตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด

สุชาติ หล่อนกลาง (2536, หน้า 17 อ้างจาก Valette, 1972, p.120) ได้กล่าวถึงการพูดไม่ได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูดและการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่การพูดเป็นการทำให้คนอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และถ้าจะให้ดีขึ้นการพูดต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย นอกจากนี้การพูดสื่อสารที่ดีนั้นควรมีลักษณะทางประกอบ มีความสำคัญพอๆกับความรู้เกี่ยวกับภาษา

สุชาติ หล่อนกลาง (2536, หน้า 18 อ้างจาก John, 1979, pp.85-90) การพูดติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (utterance act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคขึ้นมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิด หรือ บรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามสถานการณ์ (propositional act) หมายความว่า การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น อันได้แก่ การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสนใจหรือเชื่อถือ เช่น การพูดที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจหรือทำให้เกิดความเข้าใจผิด
3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (illocutionary act) หมายถึง การแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอร้อง ตักเตือน ยอมรับขอโทษ เป็นต้น

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้ที่พูดได้ ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจและจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจำ

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 167 อ้างจาก Scott, 1981, p.70) การพูดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟัง และมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใดและมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์

กองวิจัยทางการศึกษา (2542, หน้า 20) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า เป็นทักษะที่สำคัญมากในการถ่ายทอดความรู้ ความนึกคิดและความเข้าใจให้ผู้ฟังเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดจึงต้องใช้เวลาในการฝึกปฏิบัตินาน ต้องมีแรงจูงใจและเข้าใจความถนัดของนักเรียน ซึ่งครูผู้สอนต้องมีแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากความหมายของการพูดที่กล่าวมา การพูด หมายถึง การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง กริยาอาการ เพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก แลกเปลี่ยนข่าวสาร ให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด การพูดที่ดีต้องเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย

2. ธรรมชาติของการพูด

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544, หน้า 2) กล่าวถึง ธรรมชาติของการพูดไว้ว่า มนุษย์เรามีลักษณะในการเปล่งเสียงพิเศษกว่าสัตว์อื่นๆ เนื่องจากมนุษย์สามารถพูดได้ สิ่งที่กำหนดให้มนุษย์มีความสามารถในการพูดสื่อความได้นั้นอยู่ในสมอง กล่าวคือ มนุษย์มีบริเวณภาษาอยู่ในสมอง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเชื่อกันว่าอยู่ในบริเวณสมองซีกซ้าย บริเวณภาษานี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ บริเวณที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง นั่นคือ ปาก ลิ้น เป็นต้น ส่วนอีกบริเวณหนึ่งอยู่เบื้องล่างของส่วนแรก ทำหน้าที่ในการรับรู้ ตีความเมื่อได้ยินถ้อยความ ซึ่งผู้ร่วมสนทนาได้กล่าวออกมา ถ้อยความที่ผู้ร่วมสนทนาพูดขึ้นนั้นผ่านเข้าไปในหูของผู้ฟัง โดยเส้นประสาทจะเป็นตัวส่งสารต่างๆ เข้าไปยังบริเวณภาษาในสมองดังที่ได้กล่าวแล้ว ในการสื่อความครั้งหนึ่งๆ เริ่มด้วยบริเวณภาษาในสมองที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของอวัยวะในการพูดสั่งงานให้อวัยวะที่ใช้ในการพูดจัดตัวเพื่อออกเสียงนานาประเภท เสียงพูดจะเกิดขึ้นเมื่อกระแสลมจากปอดเคลื่อนออกประสมประสานกับการทำงานของอวัยวะในการพูดผ่านช่องปากออกมาเพื่อเข้าสู่ผู้ฟัง เสียงเหล่านี้จะผ่านอากาศออกมาในลักษณะคลื่นเสียง คลื่นเสียงเหล่านี้จะ

ผ่านหู เริ่มจากหูชั้นนอกไปยังส่วนกลางหูและหูชั้นใน ซึ่งจะมีการส่งสารไปยังบริเวณภาษาในสมองที่ทำหน้าที่ในการรับรู้ ตีความ เมื่อรับสารแล้วผู้ฟังมีความเข้าใจในสารนั้นและพร้อมที่จะโต้ตอบ กลับไปยังบริเวณภาษาในสมองที่ทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะในการพูดจะทำงานและเกิดเป็นเสียงพูดออกไป ลักษณะการสื่อความด้วยการพูดจะมีวงจรเช่นนี้เรื่อยไปไม่ว่าจะพูดภาษาใด ๆ ธรรมชาติของการพูดภาษาอังกฤษก็มีวงจรในลักษณะเดียวกัน

พูกษะศรี (2544, หน้า 3-4) ได้นิยามธรรมชาติของการพูดไว้ว่า ตามธรรมชาติแล้วไม่ว่าจะเป็นชาติใด ภาษาใด คนในชาตินั้นจะพูดภาษาของตนได้ก่อนที่จะเรียนอ่าน เขียน เมื่อเราจะสอนภาษาอังกฤษเราจะต้องสอนให้ผู้เรียนพูดได้เสียก่อนแล้วจึงจะให้เรียนอ่านและเรียนเขียน ธรรมชาติของมนุษย์เมื่อเด็กอายุย่างเข้า 2 ขวบ ไม่ว่าจะเป็นชาติใด ภาษาใด เด็กจะพูดภาษาของตนเองได้ เมื่อสำรวจความรู้ของเด็กเกี่ยวกับศัพท์นั้นแล้วปรากฏว่าจะรู้ศัพท์ไม่ถึงหนึ่งร้อยคำ แต่เด็กรู้ศัพท์ก็คำก็สามารถนำศัพท์เหล่านั้นมาพูดได้หมดทุกคำ คนอังกฤษเองที่เป็นผู้ใหญ่และมีการศึกษาดี จะรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษหลายพันคำ แต่ศัพท์ที่เขาใช้พูดกันจริงๆ นั้นมีเพียงประมาณ 500 คำ ซึ่งผู้จบมัธยมศึกษาของประเทศไทยจะรู้คำศัพท์เหล่านี้ทั้งหมด สรุปว่าการที่คนไทยเรียนจบมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือปริญญาตรีพูดภาษาอังกฤษไม่ได้นั้นไม่ใช่เป็นเพราะไม่รู้ศัพท์ แต่เป็นเพราะไม่สามารถนำคำศัพท์ที่รู้นั้นไปแต่งประโยคพูดได้ ถ้าเรานำคนไทยคนหนึ่งที่มีความรู้ระดับปริญญาตรี ซึ่งอาจจะรู้คำศัพท์ประมาณ 2,000 คำ แต่ยังพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ มาให้ท่องคำศัพท์เพิ่มเติมจนจำคำศัพท์ได้ถึง 10,000 คำ พร้อมกับสอนให้มีความรู้ไวยากรณ์อังกฤษเพิ่มเติมขึ้นอีกก็จะไม่ทำให้คนๆ นั้นพูดภาษาอังกฤษได้ นอกเสียจากว่าจะฝึกให้มีทักษะในด้านการพูดเสียก่อน

จากที่กล่าวมาข้างต้น ธรรมชาติของการพูด อาจจะนิยามได้ว่า คนเราจะพูดได้ก่อนที่จะสามารถอ่านหรือเขียน ไม่ว่าการพูดภาษาใด ๆ ก็ตาม วงจรของการพูดจะเหมือนกัน เมื่อได้ยินถ้อยความที่ผู้ร่วมสนทนาได้กล่าวออกเสียงมา เมื่อถ้อยความผ่านเข้าไปในหูของผู้ฟังเส้นประสาทจะเป็นตัวส่งสารเข้าไปยังบริเวณภาษาในสมอง เมื่อรับสารแล้วผู้ฟังมีความเข้าใจในสารนั้น จะโต้ตอบกลับไปยังบริเวณภาษาที่ทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะในการพูดและเกิดเป็นเสียงพูดออกมา

3. การฝึกทักษะการพูด

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2524, หน้า 89) กล่าวถึง การสอนพูดให้แก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษนั้นมี 2 ระดับ คือ

1. ระดับเตรียมตัว ขั้นนี้เป็นการสอนให้พูดเลียนแบบตัวอย่าง และท่องจำประโยคพื้นฐานต่างๆ
2. ระดับแสดงออก เมื่อนักเรียนจำคำและประโยคได้พอสมควรแล้ว จะสามารถพูดแสดงความตั้งใจของตนเองออกไปให้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่างๆ ได้

นอกจากนี้ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2540, หน้า 77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดว่า หลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่างๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดจริงๆ ในชั้นเรียน ซึ่งอาจจะเป็นการพูดอย่างที่เคยได้ยินหรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมาเป็นคำพูดและควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่คุณเรียนเคยได้ฟังมาก่อนเพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่คุณเรียนพัฒนามาจากการฟัง พร้อมทั้งเสียงต่างๆ ที่ได้ยิน เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมายและสื่อความหมายได้ถูกต้อง

ในทำนองเดียวกันกับบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน สุชาติ หล่อกลาง (2536, หน้า 20-25) กล่าวถึงหน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดมี 2 ประการ คือ

1. ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสิน และแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน
2. ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุน และบทบาทการพูดของผู้เรียน

ส่วนบทบาทของผู้เรียน (learner role) ผู้เรียนจะต้องไม่พยายามที่จะเรียนภาษาโดยเน้นความรู้เรื่องกฎ ผู้เรียนจะถูกท้าทายโดยปัจจัยป้อนเข้าอย่างทีละเล็กละน้อย ผู้เรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะพูดเมื่อไร จะพูดเรื่องอะไร และสำนวนอะไรที่จะใช้ในการพูด ในขั้นแรกของการพูด (early-production stage) ผู้เรียนสามารถตอบคำถามโดยใช้คำเดี่ยวๆ และเป็นประโยคสั้นๆ เดิมแผนภูมิและใช้แบบสนทนาที่มีบทตายตัว ในขั้นของการพูด (speech emergent phase) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ (role play) และเล่นเกม สามารถพูดในเรื่องส่วนตัว แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาในกลุ่ม

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 168-169) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ มีดังต่อไปนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้ถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของตนเองโดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. ครูจัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆ
8. ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ

12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 167 อ้างจาก Scott, 1981, p.70) เสนอขั้นตอนในการสอนกิจกรรมการพูดไว้ ดังนี้

1. ชื่นบอแก้วดรูปะสงค์ของการเรียน ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เรียน
2. ชื่นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรจะอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นกับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง
3. ชื่นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ในการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีเกี่ยวกับทักษะการพูด มีสิ่งสำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่งคือ ผู้สอนจะต้องพยายามสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยมีวิธีการดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ, 2542, หน้า 21-22)

1. สร้างความเคยชินในการพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน
 - 1.1 ทุกครั้งเมื่อเข้าเรียน ผู้สอนควรเริ่มต้นด้วยการทักทายเป็นภาษาอังกฤษด้วยรูปแบบประโยคง่าย ๆ เพื่อเป็นการอุ่นเครื่องที่ดี เมื่อผู้เรียนสามารถพูดโต้ตอบด้วยประโยคง่าย ๆ ได้ ก็จะมีกำลังใจและความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ทำให้กล้าแสดงออก กล้าพูดภาษาอังกฤษโดยไม่รู้ตัว
 - 1.2 เมื่อจะออกคำสั่งให้ผู้เรียนทำอะไรก็ตาม ผู้สอนควรเลือกใช้คำสั่งเป็นภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ ที่เหมาะสมกับระดับชั้น หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยที่ไม่จำเป็น ซึ่งจะเป็ประโยชน์อย่างย้งต่อผู้เรียนที่พูดไม่คล่องแคล่ว ช่วยให้ผู้เรียนกล้าพูดมากขึ้น
 - 1.3 ฝึกให้ผู้เรียนใช้คำ หรือกลุ่มคำ หรือประโยคภาษาอังกฤษที่จำเป็น
2. สร้างความสนุกสนานเพิ่มเติม ผู้สอนควรเลือกรูปประโยคที่เหมาะสมกับผู้เรียน เลือกกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เช่น เพลง เกม การสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ อาจเป็นสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดหรือผู้เรียนแต่งเอง เป็นต้น
3. สร้างความถูกต้องแม่นยำ นอกจากนี้สร้างความเคยชินและสร้างความสนุกสนานแล้ว สิ่งที่ผู้สอนมองข้ามไม่ได้คือ ความถูกต้อง แม่นยำ ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ วิธีออกเสียงและสำเนียง มีความรู้เรื่องคำศัพท์และการนำภาษาอังกฤษไปใช้เป็นอย่างดี เพื่อจะเป็นรูปแบบที่ดีให้แก่ผู้เรียน

4. สร้างบรรยากาศ ผู้สอนต้องรู้จักสร้างบรรยากาศ เริ่มตั้งแต่ผู้สอนก้าวเข้าชั้นเรียน โดยใช้กิจกรรมและสื่อต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ มีการเคลื่อนไหวผลิตพลินสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นที่จะพูดภาษาอังกฤษโดยอิสระไม่ต้องรอให้ผู้สอนบังคับ นอกจากนี้ ผู้สอนจะต้องรู้จักจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้เอื้ออำนวยต่อบรรยากาศการฝึกพูดภาษาอังกฤษ

5. สร้างความมั่นใจ ผู้สอนต้องสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนนับตั้งแต่ก้าวแรกที่ผู้สอนก้าวเข้าชั้นเรียนด้วยบุคลิก ท่าทาง และน้ำเสียงที่น่าเชื่อถือและศรัทธา สร้างความเป็นกันเองให้คำชมเชย เมื่อผู้เรียนพูดได้ถูกต้อง และผู้สอนควรมีความอดทนคอยให้ความช่วยเหลืออย่างจริงใจ เมื่อพบว่าผู้เรียนมีปัญหาในการพูด ผู้สอนควรให้โอกาสและกำลังใจ หลีกเลี่ยงบรรยากาศที่เคร่งเครียดเกินไป พยายามให้ผ่อนคลายมากที่สุด เพื่อสร้างเจตคติที่ดีของผู้เรียนต่อการพูดภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า การช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูดที่ดี ผู้สอนจะต้องจัดการเรียนการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินและมีโอกาสใช้ภาษาในการพูดให้ได้มากที่สุด เน้นบรรยากาศการเรียนการสอนที่สนุกสนาน ไม่ก่อให้เกิดความเครียด และในขณะที่ผู้สอนจะต้องช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ผู้สอนจะต้องคอยให้กำลังใจ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาด้วย

4. การประเมินทักษะการพูด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 64-68) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารด้วยการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (fluency) หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่อง ความเป็นธรรมชาติในการพูด

2. ความเข้าใจ (comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด

3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (amount of communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (quality of communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป

5. ความพยายามในการสื่อสาร (effort to communicate) หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อสาร

การวัดและประเมินผลการพูดสามารถทำได้ 6 วิธี ดังนี้

1. ให้นักเรียนดูรูปภาพหรือวิดีโอแล้วอธิบายโดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่เรียนแล้วและให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับภาพเรื่อง เพศ วัย วุฒิ สถานภาพทางสังคม อาชีพ สภาพแวดล้อม

สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง อากัปกริยา และความรู้สึก ตลอดจนให้ข้อสังเกตผู้ที่เกี่ยวข้อง คู่สนทนา ในภาพหรือวิดีโอ

2. ให้สนทนาเป็นคู่ๆ โดยกำหนดสร้างสถานการณ์ให้
3. ให้บันทึกตารางเวลาทำงาน แล้วนัดประชุมครั้งต่อไป
4. หารายงานเพื่อนๆ ในชั้น หลังจากสำรวจว่ากิจกรรมที่เพื่อนๆ ทำมากที่สุด
5. ให้สัมภาษณ์เป็นคู่ หรือ เป็นกลุ่ม
6. ให้เล่าเรื่องโดยใช้จินตนาการของตนเองหรือจากประสบการณ์จริง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 146-148) ได้แบ่งรูปแบบการทดสอบความสามารถ ในการพูดเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. การพูดเดี่ยว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำ ในการทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิค วิธีการวัดความสามารถทางการพูดประเภทนี้มักเป็นวิธีทดสอบแบบตรงเพราะผู้พูดได้แสดง ทักษะการพูดจริงตามเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์ หรือ การสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคลสองคนโดยฝ่าย หนึ่งเป็นผู้ดำเนินการสอบ เป็นผู้ป้อนคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะการพูดของตน การสนทนา มักเริ่มต้นด้วยการทักทายเพื่อให้ผู้เรียนคลายความเครียดหรือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น และช่วยให้ คู่สนทนาสถานการณ์ของการสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบซึ่งอาจเป็น เรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้ผู้เรียน เช่น การถามทิศทาง การจองบัตรชมการแสดง ดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดแสดงความเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อและอื่นๆ

3. การอภิปรายหรือโต้เถียงที่มีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการให้ คะแนนเป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้มีการพูดของ ผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546, หน้า 15) กล่าวถึงการประเมินผลการพูด มีจุดประสงค์ เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการคือพูดภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสังเกต เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมิน

บาร์ทซ์ (Bartz, 1979, pp.18-22) ได้เสนอความคิดเห็นว่า การกำหนดระดับ ความสามารถในการพูดจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องและความเป็น ธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ
3. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาที่พูดออกไป

4. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อการสื่อสาร

แฮร์ริส (Harris, 1989, pp.81-82) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการ มาใช้ในกระบวนการพูด องค์ประกอบเหล่านี้คือ

1. การออกเสียง หมายถึง การออกเสียงสระ พยัญชนะ การเน้นเสียงระดับเสียงสูงต่ำในประโยค ตลอดจนถึงจังหวะในการพูด

2. โครงสร้างไวยากรณ์

3. การใช้คำศัพท์

4. ความคล่องแคล่ว

5. ความเข้าใจ ซึ่งหมายถึง ปริมาณและคุณภาพของความเข้าใจของผู้ฟังต่อคำพูดที่พูดออกไป

อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill, 2000, pp.44-87) ได้เสนอกิจกรรมการวัดและประเมินผล การพูดไว้ 20 แบบ ดังต่อไปนี้

1. การอภิปรายหรือการสนทนาระหว่างผู้เข้าสอบ

2. การรายงาน

3. การอภิปราย เพื่อเลือกวิธีการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม

4. การแสดงบทบาทสมมติ

5. การสัมภาษณ์

6. การบรรยายวิธีการปฏิบัติ ให้เพื่อนสร้างรูปแบบใดๆ

7. การกรอกแบบฟอร์ม แล้วสนทนากับผู้สัมภาษณ์

8. การสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์สั้นๆที่กำหนดให้

9. การถาม-ตอบ ชุดคำถามที่เรียงตามลำดับความยาก

10. การพูดประโยคตามวิดีโอ

11. การบรรยายภาพหรือภาพประกอบเรื่อง

12. การอธิบายเกี่ยวกับวัตถุหรือกระบวนการใดๆในชีวิตประจำวัน

13. การเล่าเรื่องหรือข้อความจากสิ่งที่ได้อ่าน

14. การเล่าเรื่องหรือข้อความจากสิ่งที่ได้ฟัง

15. การอ่านออกเสียงจากบทอ่านที่ได้อ่านแล้ว

16. การแปลความหรือตีความบทอ่านเป็นภาษาอังกฤษ

17. การพูดเติมข้อความให้สมบูรณ์จากสื่อที่ได้อ่านหรือได้ฟังมา

18. การให้แก่ข้อผิดพลาดจากสื่อที่ได้อ่านหรือฟังโดยการพูด

19. การพูดเปลี่ยนประโยคที่กำหนดให้อยู่ในรูปที่ใช้ไวยากรณ์ต่างจากเดิม

20. การพูดซ้ำประโยคต่างๆ ที่เพิ่มความซับซ้อนขึ้นตามลำดับ

จากที่กล่าวมาข้างต้นการประเมินทักษะการพูดนั้นสามารถทำได้หลายวิธี องค์ประกอบที่สำคัญในการประเมินทักษะการพูด ได้แก่ การออกเสียง ความถูกต้องของภาษา ความคล่องแคล่วในการพูดซึ่งหมายถึงความราบรื่นและความต่อเนื่องของการพูด การพูดสื่อความหมาย ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสาร และคุณภาพของข้อความในด้านความถูกต้องของการใช้ภาษาที่นำมาสื่อสาร

5. การสร้างแบบประเมินทักษะการพูด

การศึกษาการสร้างแบบประเมินระดับความสามารถทักษะการพูดจากเอกสาร ลำดับที่ 49/2545 สำนักงานนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา กรมวิชาการ (2545, หน้า 245-258) เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการพูด (speaking skill) ตามแนวการวัด ประเมินผลตามสภาพจริงในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีประเด็นในการ ประเมิน ดังนี้

1. เกณฑ์ (criteria) หรือแนวทางต่างๆ ที่นำมาใช้ในการพิจารณา เช่น ความถูกต้อง การใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

2. คำอธิบายระดับคุณภาพ (rubrics) ของแต่ละแนวทางหรือเกณฑ์ว่ามีความสำเร็จ อยู่ในระดับใดจึงจะได้ตามเกณฑ์

ในการประเมินนั้นอาจประเมินออกมาในลักษณะภาพรวมหรือประเมินแยกเป็น ส่วนๆ ได้ ซึ่งแนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินนั้นควรยึด 4 แนวทางหลัก ได้แก่ เกณฑ์ การปฏิบัติ เกณฑ์ทางภาษา เกณฑ์ทางวัฒนธรรมและเกณฑ์ด้านยุทธศาสตร์การสื่อสาร

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 45-50) กล่าวถึง การให้คะแนนดิบหรือเปอร์เซ็นต์ยังไม่ มีความหมายชัดเจน การระบุระดับความสามารถทางภาษาของผู้สอบ ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถในการส่งสารและรับสาร นักวัดผลทางภาษาจึงนิยมการให้คะแนนเป็นระดับ ความสามารถตามมาตรฐานประเมินค่าและมาตราประเมินค่าที่นิยมใช้และนำมากล่าวถึงมี 4 แบบ คือ

1. แบบของ Carroll เป็นการประเมินแบบ nine point language band system เพื่อกำหนดระดับการแสดงออกในการส่งสารและรับสารทางภาษาหรือหลายอย่างรวมกัน ประกอบด้วย 9 ระดับ ตั้งแต่ระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับที่มีความสามารถเท่ากับเจ้าของภาษา คือระดับ 9 ซึ่งเป็นระดับสูงสุด

ความหมายของระดับในการวัด

ระดับ 9 ผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา คือใช้ภาษาเหมือนเจ้าของภาษา มีความถูกต้อง และมีลีลาภาษา ใช้สำนวนได้เหมือนภาษาของตนเอง

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก พูดหรือเขียนเรื่องราวได้ชัดเจนและมีเหตุผล ด้วยลีลาและตัวบ่งชี้ที่เหมาะสม มีความสามารถทัดเทียมกับพวกนักทวิภาษา

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นกระจำ มีความไม่เข้าใจหรือมีข้อจำกัดทางภาษาเป็นครั้งคราวแต่ไม่เป็นอุปสรรคในการสื่อสาร

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้แต่ยังขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง บางครั้งเข้าใจผิดหรือมีข้อผิดพลาดทางภาษาที่สำคัญๆ

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้พอประมาณ สามารถติดต่อสื่อสารทั่วๆไปได้ แต่มักใช้ภาษาไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาได้น้อย ขาดลีลา ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง สื่อสารได้ยากลำบาก บางครั้งเข้าใจผิดเนื่องจากสำเนียงและไวยากรณ์ แต่ไม่ถึงกับล้มเลิกกลางคัน

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ดีกว่าระดับเริ่มเรียน แต่ระดับทักษะไม่สามารถใช้ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่องกันได้

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย ใช้ภาษาได้ต่ำกว่าระดับที่สื่อสารในชีวิตประจำวัน สื่อสารได้เป็นคำๆ

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ดี ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้

2. แบบของ Wilkins เป็นการประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษา 7 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ไม่มีความรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สำเนียงพูดเป็นสำเนียงแบบไทยล้วน สามารถที่จะพูดบางข้อความหรือบางคำได้ในวงจำกัด เช่น พูด Good morning, Good bye ได้โดยที่เจ้าของภาษาผู้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาของคนต่างชาติพอฟังเข้าใจได้บ้าง และการใช้ภาษาอังกฤษสั้นๆนี้จำเป็นต้องใช้ท่าทางและมือประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

ระดับที่ 2 มีความสามารถอ่านออกเสียงได้ พูดภาษาอังกฤษได้โดยอาศัยการท่องจำเพื่อบอกความต้องการของคนโดยแทบไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำที่ท่องจำไว้ ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสื่อความหมายหรือสร้างสรรค์ได้ มีการพูดติดตะกุกตะกัก มีผิดไวยากรณ์และการออกเสียงบ่อยครั้งต้องพูดไปแก้ไขไป และเมื่อมีผู้มาพูดด้วยจะมีการตอบที่ซ้ำมาก ผู้ที่พูดด้วยต้องคอยพยายามช่วยให้พูดต่อไปได้

ระดับที่ 3 สามารถพูดเรื่องทั่วๆไปได้โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ สร้างประโยคง่ายๆ เจ้าของภาษาพอฟังเข้าใจ ยังมีการใช้ไวยากรณ์ผิดๆและเสียงที่ใช้ยังแปร่งอยู่ มีการพูดซ้ำๆอย่างไม่แน่ใจและเมื่อตอบคำถามต้องใช้เวลาคิดก่อนตอบเพื่อไม่ให้พูดผิดจนเงินไป ผู้ฟังมีความลำบากในการฟังเพื่อให้เข้าใจได้

ระดับที่ 4 สามารถพูดสื่อความหมายโดยให้ผู้ฟังเกิดความสับสนไม่เข้าใจน้อยมาก สามารถเล่าเรื่องราวที่ต่อเนื่องได้ตามลำดับเหตุการณ์ได้ เช่น เล่าประวัติคนได้แต่ยังไม่สามารถพูดต่อเนื่องเพื่อการแสดงผลโต้แย้งและมักจะนิ่งเฉยไม่พูดขณะที่เจ้าของภาษาอภิปรายกัน ยกเว้นว่ามีผู้พูดด้วยแบบตัวต่อตัวและมักจะขอใช้ภาษาไทยถ้าเป็นไปได้ การพูดมี

ผิดไวยากรณ์น้อยลงแต่ยังคงมีการใช้สำนวนและลีลาภาษาผิดๆ สำเนียงพูดยังคงสำเนียงไทยอยู่มาก และเมื่อพูดยังมีที่ผิดเพราะนึกศัพท์ไม่ออก มีความคล่องในการพูดและการโต้ตอบที่จะทำให้ผู้ฟังไม่ลำบากที่จะสนทนาด้วยและยังต้องการให้ผู้ที่ตนพูดด้วยช่วยเป็นตอนๆเมื่อพูดขัด

ระดับ 5 สามารถพูดสื่อความหมายได้ในสถานการณ์ต่างๆ สามารถแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ถึงแม้ยังขาดความคล่องเหมือนเจ้าของภาษาเมื่อพูดเรื่องซับซ้อนลึกซึ้ง ต้องคิดเตรียมก่อนพูดหรือหยุดที่พูดไว้เพื่อการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้พูดได้ใจความดีกว่าเดิม มีการใช้ไวยากรณ์ผิดน้อยมากที่มักจะผิดเป็นสำนวนหรือวิธีการพูดมากกว่า ผู้สนทนาด้วยมักต้องซักถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความที่กระຈ้างขึ้น

ระดับที่ 6 มีความสามารถที่จะพูดสื่อความหมายในทุกสถานการณ์ด้วยความคล่องแคล่วชัดเจน สามารถพูดโต้แย้ง พูดเน้นและพูดขยายความโดยเปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ทุกขณะ ผู้ที่ฟังก็ฟังด้วยความเข้าใจและไม่ต้องช่วยผู้พูด ในการใช้ภาษาระดับนี้ผู้พูดมีที่ผิดไวยากรณ์ ใช้ศัพท์ผิดหรือนำเสียงแบบไทยๆและสำนวนที่ผิดเพราะอิทธิพลภาษาไทยน้อยมากจนแทบสังเกตไม่ได้

ระดับที่ 7 พูดคล่องและชัดเจนเหมือนเจ้าของภาษา มีความสามารถใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆและในสถานการณ์ต่างๆเหมือนเจ้าของภาษาพูดทุกอย่าง ความสามารถระดับนี้มักจะเป็นของผู้ที่ได้เคยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมานานปี

3. แบบของ Foreign Service Institute เป็น scale การให้คะแนนความสามารถในการพูด (oral proficiency) โดยแบ่งระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 สามารถใช้ภาษาเพื่อสนทนาในชีวิตประจำวันหรือทำธุรกิจ เช่น การเดินทาง สามารถถามและตอบในเรื่องที่มีความคุ้นเคย แต่เนื่องจากมีความจำกัดทางด้านประสบการณ์ทำให้เข้าใจประโยคคำถามและบอกเล่าธรรมดาได้ สามารถเข้าใจภาษาในระดับต่ำกว่าปกติ มีการพูดซ้ำๆ คำศัพท์ที่จะใช้ในการสนทนาไม่เพียงพอที่จะแสดงความคิดเห็น ถ้าจะพูดก็เป็นเรื่องเบื้องต้นเท่านั้น ออกเสียงไวยากรณ์ยังผิดๆอยู่แต่สามารถสื่อสารได้กับเจ้าของภาษาที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาของชาวต่างชาติ สามารถสั่งอาหารธรรมดาๆถามที่พักหรือบ้านเช่า ถามหรือบอกทิศทางซื้อของและบอกเวลาได้

ระดับที่ 2 สามารถใช้ภาษาได้ในสังคมแต่ในวงจำกัดเฉพาะอาชีพ มีความมั่นใจในการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน อาชีพครอบครัวและเรื่องราวของตนเอง ส่วนการพูดในด้านอาชีพยังต้องการความช่วยเหลือเมื่อพูดเรื่องยากๆ สามารถจับใจความสำคัญในบทสนทนาทั่วๆไป รู้คำศัพท์พอที่จะแสดงความรู้สึกแต่ภาษายังไม่กะทัดรัด สำเนียงแม้จะยังผิดอยู่บ้างแต่เข้าใจง่าย สามารถบอกวิธีทำสิ่งต่างๆ ในขั้นต้นได้ถูกต้องพอสมควร มีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง

ระดับที่ 3 สามารถพูดได้ถูกต้องทั้งไวยากรณ์และคำศัพท์ในการสนทนาอย่างเป็นพิธีการและเป็นกันเองในเรื่องเกี่ยวกับสังคม อาชีพและวิชาการ สามารถอภิปรายในหัวข้อที่

สนใจและเฉพาะสาขาวิชาอย่างมีเหตุผล สามารถเข้าใจภาษาที่มีความเร็วในอัตราปกติ รู้คำศัพท์มากพอที่จะคุยโดยไม่ต้องคิดหาคำศัพท์ในขณะที่พูด สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องแม้มีข้อผิดพลาดก็ไม่ได้ทำให้ผิดใจความหรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่เจ้าของภาษา

ระดับที่ 4 ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องเหมาะสมกับความต้องการในสายอาชีพ เข้าใจและสนทนาในเรื่องประสบการณ์ของตนอย่างคล่องแคล่วโดยใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจน สามารถโต้ตอบได้ถูกต้องแม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย มีข้อผิดพลาดน้อย สามารถรับสารและส่งสารได้ดี

ระดับที่ 5 พูดเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา ใช้ภาษาได้ดีเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาที่มีความรู้ในทุกรูปแบบ เช่น รู้คำศัพท์ที่มารวมทั้งสำนวนและภาษาถิ่นและวัฒนธรรม

4. แบบของ Clark เป็นระบบการให้คะแนนที่ใช้กับนักเรียนเมื่อวัดระดับความสามารถของนักเรียนโดยประมาณแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับการสื่อสาร ไว้ดังนี้

การออกเสียง

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิดๆ พูดแล้วเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
4. ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
4. ใช้ศัพท์ได้เหมาะสมทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์

1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง
3. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
4. ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่องแคล่ว

1. พูดแล้วต้องหยุดนานๆ พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูดๆ แล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

เทเลอร์ (Taylor, 1996, p.132) แบ่งความสามารถในการพูดเป็น 4 ด้าน กำหนดให้แต่ละด้านมีคะแนนสูงสุดเป็น 8 คะแนน จากนั้นรวมคะแนนเพื่อให้คะแนนภาพรวมแก่ผู้สอบในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จังหวะ และความเร็วเป็นธรรมชาติ มีความสัมพันธ์ของข้อความ และการหยุดระหว่างพูด

2. ความถูกต้อง ความถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์

3. ขอบเขต มีวงศัพท์และไวยากรณ์พอเพียงสำหรับการดำเนินการสื่อสารจนจบ

4. การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนัก-เบา จังหวะในการพูด การใช้เสียงสูง-ต่ำ และระดับเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดนั้นอาจเกิดขึ้นได้ แต่ต้องไม่มีผลต่อการสื่อสาร

สรุปว่า วิธีการวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษนั้นสามารถประเมินได้หลายวิธี โดยประเมินจากลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านต่างๆ และการกำหนดเกณฑ์การประเมินที่เหมาะสมสอดคล้องกับความสามารถผู้เรียน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับการประเมิน 4 ระดับ มีองค์ประกอบที่สำคัญในการวัดทักษะการพูด ได้แก่ การออกเสียง ความถูกต้องของภาษา ความคล่องแคล่ว การสื่อความหมาย และระยะเวลา

วีรชนชาวบ้านบางระจัน

1. ที่ตั้งและอาณาเขตค่ายบางระจัน

ฝ่าย เจริญสุข (2550, หน้า 185) กล่าวไว้ว่า อนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน อยู่ห่างจากตัวเมืองจังหวัดสิงห์บุรีประมาณ 15 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 115 ไร่ เป็นสวนรุกขชาติ พักผ่อนหย่อนใจ จะเห็นอนุสาวรีย์วีรชนชาวบ้านบางระจัน เป็นรูปหล่อประติมากรรมของหัวหน้าชาวบ้านที่รวบรวมผู้คนเข้าต่อสู้กับพม่าที่บ้านบางระจัน รวม 11 คน ซึ่งได้แก่ นายทองเหม็น ขี่กระบือมือถือขวาน นายจันหนวดเขี้ยว ขุนสรรค์ นายดอก นายโชติ พันเรือง นายแท่น นายเมือง นายแก้ว นายอิน และนายทองแสงใหญ่ ยืนถืออาวุธต่างๆ เช่น ดาบ หอก ขวาน มีด สร้างโดยกรมศิลปากร ปรากฏเด่นเป็นสง่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ได้เสด็จพระราชดำเนินมาทรงทำพิธีเปิดอนุสาวรีย์นี้เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2519

ปัจจุบันบริเวณค่ายบางระจันที่วีรชนชาวบ้านใช้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจรวมทั้งวัดโพธิ์เก้าต้น ได้สร้างจำลองโดยอาศัยรูปแบบค่ายในสมัยโบราณ และมีรูปหล่อพระอาจารย์ธรรมโชติอยู่ในวิหารเก่าที่ท่านเคยปลุกเสกผ้าประเจียดทำของขลังแจกจ่ายเป็นกำลังใจให้เหล่าวีรชน ส่วนอีกฟากถนนทางราชการได้สร้างเป็นสวนรุกขชาติสถานที่พักผ่อนหย่อนใจบนเนินดินกลางสวนเป็นที่ตั้งของอนุสาวรีย์วีรชนทั้ง 11 คน และภายในบริเวณยังมีอาคารศูนย์ศึกษาประวัติศาสตร์วีรชนค่ายบางระจัน จัดห้องนิทรรศการโดยแบ่งออกเป็นห้องต่าง ๆ

ห้องแรก แสดงเรื่องค่ายบางระจัน เครื่องใช้โบราณ แหล่งเตาเผาแม่น้ำน้อย ผนังใหญ่ ห้องที่สอง จัดแสดงมรดกเมืองสิงห์บุรี ห้องที่สาม แสดงวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของชาวเมืองสิงห์บุรีและของดีเมืองสิงห์บุรี เปิดให้เข้าชมทุกวัน ตั้งแต่เวลา 08.00-17.00 น.

2. ประวัติความเป็นมาของวีรชนชาวบ้านบางระจัน

ในช่วงที่พม่ายกเข้ามาทำสงคราม ไทยวางแผนการรบด้วยการกวาดต้อนผู้คน ครัวราษฎรเข้าไปยังพระนครและหมายเรียกพระยาหัวเมืองต่าง ๆ เข้ามาช่วยรักษาการณ์และรบกับพม่าที่กรุงศรีอยุธยา ราษฎรส่วนใหญ่ที่หนีทัพพม่าในช่วงเวลานั้นไม่หลบหนีเข้าป่าก็รวมกลุ่มตั้งเป็นชุมชนคอยฟังข่าวการรบ ไม่ก็เดินทางเข้ากรุงศรีอยุธยา ครั้งนั้นชาวบ้านบางระจันรวมกลุ่มกันสู้รบกับพม่า จนเป็นที่เลื่องลือเล่าขานกลายเป็นวีรชนสำคัญในช่วงเวลาต่อมา (เกริกฤทธิ ไทคุณชนภพ, 2555, หน้า 181)

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2558, หน้า 106-109) ได้รวบรวมข้อมูลความเป็นมาไว้ว่า ในคราวเสียกรุงศรีอยุธยา พ.ศ.2310 ประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่า กรุงศรีอยุธยาในสมัยพระเจ้าเอกทัศนั้นมีความอ่อนแอทางการปกครอง การเมือง และกองทัพพม่าเห็นไทยอ่อนแอก็ยิ่งเหิมเกริม ขณะกองทัพพม่าเที่ยวปล้นทรัพย์จับผู้คนอยู่ที่เมืองวิเศษไชยชาญ จนชาวไทยกลุ่มหนึ่งทนดูต่อไปไม่ได้ ชาวบ้านศรีบัวทอง แขวงเมืองสิงห์บุรี มี 4 คน ได้แก่ นายแท่น นายโชติ นายอิน และนายเมือง รวมกับนายดอก บ้านกรับ และนายทองแก้ว บ้านโพธิ์ทะเล แขวงเมืองวิเศษไชยชาญ ทั้ง 6 คนนี้ นัดแนะกันลวงกองทัพพม่าให้ไปค้นหาลูกสาวชาวบ้านที่บ้านป่าแห่งหนึ่ง เมื่อทหารพม่าหลงเชื่อยกขบวนกันมา นายโชติได้นำพรรคพวกพร้อมอาวุธเท่าที่หาได้เข้าฆ่าฟันทหารพม่าตายไปกว่า 20 คน แล้วพากันไปตั้งค่ายเตรียมสู้พม่าที่บ้านบางระจัน เมืองสิงห์บุรี เป็นจุดเริ่มต้นของค่ายบางระจัน

ในเวลานั้นชาวเมืองต่าง ๆ ได้ยินถึงความสามารถของคนไทยกลุ่มนี้ ทำให้ราษฎรไทยแขวงเมืองวิเศษไชยชาญ เมืองสิงห์ เมืองสรรค์ และพื้นที่อื่นๆ ที่อยู่ใกล้เคียงต่างก็เข้ามาหลบอาศัยอยู่ที่บางระจันเป็นจำนวนมาก เนื่องจากมีอาหารอุดมสมบูรณ์ ข้าศึกตามเข้าไปได้ยาก ชาวบ้านทั้งหลายจึงพาพรรคพวกครอบครัวอพยพหันมาพึ่งบ้านบางระจันด้วยกันทั้งสิ้น

ในขณะนั้นขุนสรรค์ กรมการเมืองสรรค์บุรี ได้ข่าวว่ากองทัพพม่าจะยกทัพมาทางเมืองสรรค์บุรี และเห็นว่ากำลังที่มีอยู่ไม่สามารถต่อสู้กองทัพพม่าได้ จึงอพยพครอบครัวและราษฎรประมาณ 200 คน มาพึ่งบารมีพระอาจารย์ธรรมโชติ วัดเขานางบวช แขวงเมืองสุพรรณบุรี ซึ่งชาวบ้านนับถือว่ามีวิทยาคม ชำนาญในเพลงอาวุธและตำราพิชัยสงครามที่ได้รับการถ่ายทอดจากขุนวารีสีห์สุรเดช ซึ่งเป็นคุณตาของท่าน ทั้งนี้ขุนสรรค์มีศักดิ์เป็นหลานและลูกศิษย์พระอาจารย์ธรรมโชติ

กลุ่มชาวเมืองสิงห์บุรีขณะนั้นรวมตัวกันฝึกอาวุธอยู่บริเวณเหนือวัดโพธิ์ทะเล มีผู้นำ 4 คน คือ พันเรือง นายจันหรือนายจันหนวดเขี้ยว นายทองเหม็น และนายทองแสงใหญ่ รู้ข่าวการรวมตัวของราษฎร จึงพากันไปถวายตัวเป็นศิษย์พระอาจารย์ธรรมโชติด้วย

พระอาจารย์ธรรมโชติได้หาทำเลที่ตั้งค่ายให้กับกลุ่มชาวบ้านที่รักชาติ ปกป้องแผ่นดินกลุ่มนี้ที่ วัดโพธิ์เก้าต้น ตำบลบ้านบางระจัน แขวงเมืองสิงห์บุรี เนื่องจากมีชัยภูมิเหมาะสม เพราะเป็นที่ดอนคล้ายเป็นเกาะ มีเสบียงอาหารอุดมสมบูรณ์ ตั้งอยู่พรมแดนระหว่างเมืองวิเศษไชยชาญ เมืองสุพรรณบุรี และเมืองสิงห์คอกัน มีคูคลองธรรมชาติและป่าไผ่ล้อมรอบ เข้าศึกเข้าไปถึงได้ยาก พม่าไม่สะดวกในการเข้าโจมตี ค่ายบางระจันจึงเป็นแหล่งรวมราษฎรจากแขวงเมืองสิงห์บุรี เมืองวิเศษไชยชาญ เมืองสรรค์บุรี และเมืองสุพรรณบุรี ภายใต้การนำของผู้กล้า 11 คน ด้วยกัน คือ นายแท่น พันเรือง ขุนสรรค์ นายทองเหม็น นายจันทนวดเขียว นายทองแสงใหญ่ นายอิน นายเมือง นายโชติ นายดอก และนายทองแก้ว ทั้งได้นิมนต์พระอาจารย์ธรรมโชติให้มาอยู่คุ้มครองเป็นขวัญกำลังใจให้ชาวบ้าน ณ วัดโพธิ์เก้าต้น ในบ้านบางระจัน แล้วได้ช่วยกันสร้างค่ายรอบบ้านบางระจัน จัดค่ายเป็น 2 ค่าย ค่ายใหญ่อยู่บริเวณวัดโพธิ์เก้าต้น ค่ายเล็กอยู่บริเวณวัดประโยชน์ (วัดยวด) ขุดสระตรงหน้าวิหารเพื่อนำน้ำมาปลูกเสกเป็นเครื่องรางของขลังเพื่อการศึกษา จัดตั้งหมวดหมู่ จัดเตรียมเครื่องศาสตราวุธที่หาได้ในตำบลนั้น รวมทั้งวางกองสอดแนมทัพพม่า

แม่ทัพของพม่าในครั้งนี้คือ เนเมียวสีหบดี นำกองทัพบมามาสู้รบกับชาวบ้านบางระจัน ชาวบ้านบางระจันมีความสามัคคี เข้มแข็ง ต่อสู้จนตัวตาย รบกันถึง 8 ครั้ง และในครั้งที่ 8 นายกองที่อาสาคุมทัพมาตีค่ายบางระจันชื่อ สุกี เป็นมอญที่อยู่เมืองไทยมานาน ใช้วิธีการที่แปลกไปจากนายกองคนอื่น ๆ โดยใช้วิธี "เดินค่าย" คือ ให้ตั้งค่ายเป็น 3 ค่ายรายทาง แล้วให้รื้อค่ายหลังมาตั้งข้างหน้าเป็นลำดับ ใช้เวลาครึ่งเดือนจึงเข้าใกล้ค่ายบางระจัน สุกีใช้วิธีตั้งรับอยู่ในค่ายไม่ยอมออกรบ ชาวบ้านบางระจันเข้าตีค่ายพม่าหลายครั้งก็ไม่สำเร็จ เสียไพร่พลไปมาก นายทัพของค่ายบางระจันต่างเห็นว่าการตีค่ายพม่าโดยไม่มีปืนใหญ่เป็นการเสียเปรียบ จึงมีใบบอกไปถึงกรุงศรีอยุธยาขอปืนใหญ่ 2 กระบอก พร้อมกระสุนดินดำ ทางกรุงศรีอยุธยาพิจารณาแล้วไม่ให้ เพราะกลัวว่าพม่าจะแย่งชิงเอาปืนไประหว่างส่ง หรือถ้าได้ไปแล้วค่ายบางระจันแตก พม่าก็จะเอาปืนนี้มาถล่มเมืองอีก พระยารัตนาธิเบศร์ซึ่งอยู่ในฝ่ายสนับสนุนค่ายบางระจัน เห็นว่าเมืองหลวงไม่ยอมให้ปืนใหญ่ จึงลอบเดินทางไปค่ายบางระจัน เรี่ยไรทองเหลืองจากชาวบ้านหลอมปืนใหญ่ขึ้นมาได้ 2 กระบอก แต่ด้วยความชำนาญมีไม่พอจึงทำให้ปืนทั้งสองกระบอกนั้นร้ายใช้การไม่ได้ เมื่อไม่ได้ปืนใหญ่ ชาวค่ายบางระจันก็เริ่มท้อแท้สิ้นหวังที่จะสู้รบกับพม่า บางคนก็พาครอบครัวหนีออกจากค่ายไป ทำให้ค่ายบางระจันอ่อนกำลังลงไปเรื่อย ๆ ในที่สุดเมื่อวันจันทร์ แรม 2 ค่ำ เดือน 8 ปีจอ พ.ศ.2309 ค่ายบางระจันถูกพม่าตีแตก หลังจากเริ่มต่อต้านพม่ามาตั้งแต่เดือน 4 ปลาญปีระกา พ.ศ.2308 เป็นเวลา 5 เดือน

ลำจุล ฮวบเจริญ (2553, หน้า 273-282) ได้รวบรวม อธิบายข้อมูลจากพงศาวดารพม่าฉบับหลวงที่แปลและเรียบเรียงจากกรมพระยาดำรงราชานุภาพได้ว่า แต่มีเรื่องอัศจรรย์เกิดขึ้นทางหัวเมืองในตอนนี้เรื่อง 1 คือ เมื่อเดือน 3 ปีระกา เนเมียวสีหบดีให้พวกพม่ากอง 1 ไปเที่ยวค้นทรัพย์จับผู้คนในเมืองวิเศษไชยชาญ พม่าบังคับราษฎรที่ยอมอยู่ในอำนาจให้นำไป

เที่ยวค้นหาทรัพย์ ภายหลังพม่ารู้ว่าใครมีลูกสาวจะบังคับเรียกเอาลูกสาวด้วย พวกราษฎรก็พากันโกรธ จึงคิดจะแก้แค้นพม่า รวมตัวกันทั้งพวกที่ไม่ยอมอยู่กับพม่าและพวกที่ยังหลบหลีกซ่อนซ่อนอยู่ มีหัวหน้า 6 คน ชื่อนายแท่น นายโชติ นายอิน นายเมือง นายดอก นายทองแก้ว พวกนี้รวมตัวหนีไปยังบ้านบางระจัน ด้วยเวลานั้นราษฎรชาวเมืองวิเศษไชยชาญและเมืองสรรค์หลบหนีพม่าไปอาศัยอยู่ที่บ้านบางระจันมากด้วยกัน เพราะบ้านบางระจันมีเสบียงอาหารบริบูรณ์ แต่เป็นบ้านดอนอยู่ที่พรหมแดนเมืองวิเศษไชยชาญกับเมืองสุพรรณและเมืองสิงห์ต่อกัน ข้าราชการจะไปถึงได้ยาก พวกที่หนีตามไปทีหลังไปนิมนต์พระอาจารย์ธรรมโชติ วัดเขานางบวช แขวงเมืองสุพรรณ ซึ่งพวกชาวบ้านนับถือกันว่าเป็นผู้วิญญู ให้มาช่วยคุ้มครองที่วัดโพธิ์เก้าต้นในบ้านบางระจันด้วย และชักชวนกันตั้งช่องต่อสู้พม่า พวกราษฎรก็เห็นชอบพร้อมกัน จึงรวบรวมกำลังได้ชายฉกรรจ์กว่า 400 คน มีตัวหัวหน้าเพิ่มอีก 5 คนคือ ขุนสรรค์ พันเรือง นายทองเหม็น นายจันทร์หนวดเขี้ยว นายทองแสงใหญ่ ช่วยกันตั้งค่ายขึ้นรอบบ้านบางระจันเป็น 2 ค่าย จัดกันเป็นหมวดหมู่เตรียมรักษาหน้าที่พร้อมด้วยเครื่องศาสตราวุธที่หาได้ในตำบลนั้น แล้ววางกองสอดแนมคอยสืบสวนพม่าที่จะติดตามไปมิได้ประมาณ

ครั้นกิดดิศพิฐ์รู้กันแพร่หลายว่าพวกชาวบ้านบางระจันรบชนะพม่า พวกราษฎรที่ชุมนุมกันตามแขวงหัวเมืองที่ใกล้เคียงก็พากันมาเข้าร่วมกับบ้านบางระจันมากขึ้นทุกวัน จนรวมได้กำลังหลายพันคน พวกราษฎรนับถือวิทยาคมของพระอาจารย์ธรรมโชติ พระอาจารย์ธรรมโชติลงผ้าประเจียดและตะกรุดพิศมรแจกจ่ายให้ทั่วทุกคนทำให้มีกำลังใจในการรบ พม่าพยายามปราบปรามชาวบ้านบางระจันมาตั้งแต่เดือน 4 ปีกะกา จนถึงเดือน 7 ปีกอ พ.ศ.2309 ให้กองทัพยกไปถึง 7 ครั้งก็แพ้ไทยทุกที เนเมียวสีหบดีก็ร้อนใจ ด้วยสังเกตเห็นพวกชาวบ้านบางระจันมีกำลังมากขึ้นทุกที ขณะนั้นมีมอญคนหนึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในเมืองไทยมาช้านาน แล้วไปฝากตัวอยู่กับพม่าจนมีความเก่งกาจและแข็งแรง เนเมียวสีหบดีจึงตั้งให้เป็นตำแหน่งสุกี้ เข้าไปรับอาสาตามตีบ้านบางระจันให้แตก สุกี้มีความคุ้นเคยกับคนไทย รู้ว่าคนไทยใจกล้าดีรบกันในที่แจ้งสู้ไทยไม่ได้ อีกประการหนึ่งหนทางที่จะยกทัพไปบ้านบางระจันเป็นป่าเปลี่ยว ฝ่ายไทยชำนาญทางอาจจะซุ่มโจมตี จึงค่อยๆเคลื่อนทัพไปช้าๆ ครึ่งเดือนจึงยกไปถึงเขตบ้านบางระจัน ครั้นพวกไทยออกมาสุกี้ก็รีบสู้อยู่แต่ในค่าย ชาวบ้านบางระจันตีค่ายสุกี้หลายครั้งก็ไม่สำเร็จ จึงปรึกษากันมีใบบอกเข้ามายังเสนาบดีที่ในกรุงศรีอยุธยา ขอบินใหญ่กับกระสุนดินดำไปยังค่ายพม่า แต่ข้างในกรุงศรีอยุธยาไม่ยอมให้ เพราะเกรงว่าข้าศึกจะชิงเอาไปกลางทาง แต่เป็นพระยารัตนาธิเบศร์ ออกไปที่บ้านบางระจันแทน ไปเรียไร่เครื่องภาชนะทองเหลืองทองขาวของชาวบ้านหล่อปืนใหญ่ขึ้นที่บ้านบางระจัน 2 กระบอก แต่หล่อโดยรีบร้อน จึงใช้ไม่ได้ พวกชาวบ้านบางระจันก็หมดหนทางที่จะต่อสู้เอาชัยชนะข้าศึกได้ กำลังพลก็ตายเปลืองไปทุกที ต่างพากันท้อใจ ฝ่ายสุกี้เห็นว่าพวกชาวบ้านบางระจันจวนจะสิ้นกำลังอยู่แล้ว ก็ให้ขุดอุโมงค์เข้าไปตั้งค่ายประชิดบ้านบางระจัน แล้วปลุกหอรบเอาปืนใหญ่ขึ้นตั้งเตรียมยิงเข้าไปในค่าย จนเห็นว่าผู้คนระส่ำระสาย สุกี้จึงสั่งยกเข้าปล้นค่าย ฝ่ายพวกชาวบ้านบางระจันต่อสู้

จนสิ้นกำลังก็เสียชีวิตแก่ข้าศึกเมื่อ วันจันทร์ เดือน 8 แรม 2 ค่ำ ปีจอ พ.ศ.2309 รวมเวลาด้านทัพพม่าได้ 5 เดือน พวกชาวบ้านบางระจันตายเสียเป็นอันมาก หนีไปได้บ้าง พม่าจับไปเป็นเชลยบ้าง แต่พระอาจารย์ธรรมโชตินั้นหายสาบสูญไปจะถึงมรณภาพในเวลาเสียค่ายแก่พม่าหรือหนีรอดไปได้หาปรากฏไม่ เรื่องราวของพวกนักรบบ้านบางระจันมีมาดังนี้ คนทั้งปวงจึงยกย่องเกียรติยศมาจนตราจนถึงทุกวันนี้

3. ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของวีรชนชาวบ้านบางระจัน

เหตุการณ์อันเป็นวีรกรรมที่ประวัติศาสตร์ไทยต้องจารึกถึงความกล้าหาญ ความสามัคคี การยอมสละชีพเพื่อต่อต้านข้าศึก ไม่ก้มหัวให้ศัตรูที่ได้กระทำโดยชาวบ้านธรรมดาอันปราศจากกองทัพใดๆ เข้าช่วยเหลือ

โรม บุณนาถ (2559, ย่อหน้า 1-3) กล่าวถึง วีรกรรมที่สำคัญของชาวบ้านบางระจันไว้ว่า เป็นที่น่าสังเกตว่า ประวัติศาสตร์นั้นล้วนแต่บันทึกเรื่องราวของกษัตริย์และขุนนางที่มีบทบาทสำคัญต่อแผ่นดิน จะมีเรื่องของชาวบ้านอยู่เรื่องเดียวก็ว่าได้ คือ วีรกรรมของชาวบ้านบางระจัน วีรกรรมของชาวบ้านบางระจันได้พิสูจน์ให้เห็นวิญญาณนักสู้ของคนไทย และถูกเล่าขานมาตลอดว่า เป็นแบบอย่างของความกล้าหาญ ความสามัคคี ความรักชาติรักแผ่นดิน ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งได้ประทานไว้ในโอกาสเสด็จพระราชดำเนินเปิดอนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2519 มีใจความว่า “วีรกรรมในครั้งนี้นับเป็นของผู้ที่รักแผ่นดินไทย เป็นสิ่งที่ทำให้คนไทยทั้งมวล ทั้งในอดีตและปัจจุบันมีกำลังใจและเตือนสติให้มีความสามัคคี และรักษาจิตใจให้เข้มแข็งเพื่อรักษาประเทศไทยให้ตนเองและความมั่นคงของแผ่นดิน”

เหตุการณ์เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2309 เป็นวันที่ค่ายบางระจันแตก เป็นอุทาหรณ์อันยิ่งใหญ่ที่ชาวไทยที่ผู้นำไม่มีความสามารถในการปกครองบ้านเมือง ไม่เข้มแข็งเด็ดขาด ขุนนางข้าราชการทั้งหลายเกิดความระส่ำระสาย ต่างคิดเอาใจออกห่าง ทั้งแบ่งพรรคแบ่งพวก ไม่เกิดความสามัคคีในหมู่ราชการ ไม่เต็มใจปฏิบัติงานราชการ กองทัพไทยก็แตกพ่ายทุกทัพ “ด้วยข้าราชการมิได้ปฏิบัติราชการสงครามอย่างแท้จริง”

วีรกรรมของพลเมืองธรรมดาที่ลุกขึ้นต่อสู้ การรุกรานอันกดขี่ของพม่า พวกเขาเหล่านั้นต่อสู้กับความอยุติธรรม ความโหดเหี้ยมของผู้รุกราน ซึ่งทั้งปล้นชิงทรัพย์สินหญิงสาว ถูกข่มขืนและนำไปเป็นนางบำเรอ ปล้นบ้านเผาเมือง ทำลายไร่นาเก็บเอาผลผลิตไปหมดสิ้น ใครขัดขวางจะถูกฆ่า จับผู้คนกวาดต้อนไปเป็นเชลยเพื่อใช้แรงงานเป็นทาส ความเดือดร้อนเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า แผ่นดินแทบลุกเป็นไฟ อิศรภาพกำลังถูกคุกคามจากน้ำมือผู้รุกราน ผู้ที่จะทำให้ไทย ที่“ไท” ซึ่ง หมายความว่า ผู้ยิ่งใหญ่ ต้องแปดเปื้อนอีกครั้ง ราชการบ้านเมืองก็อ่อนแอจะหาผู้ใดมาปกป้องรักษาได้ไม่ จนเหลือกำลังสุดท้ายที่จะทนต่อไปได้อีก ” วีรชนผู้กล้าหาญแห่งบ้านบางระจัน ” ซึ่งวีรกรรมของชาวบ้านบางระจันซึ่งได้ทำการต่อสู้กับกองทัพพม่าในครั้งนั้น มีผู้นำสำคัญของชาวบ้านและปรากฏนาม คือ

1. นายแท่น
2. นายโชติ
3. นายอิน
4. นายเมือง
5. นายทองแก้ว
6. นายดอก
7. นายจันทนาคเขียว
8. นายทองแสงใหญ่
9. นายทองเหม็น
10. ขุนสรรค์
11. พันเรือง

โดยมี พระอาจารย์ธรรมโชติ พระผู้เรืองวิชาอาคม อยู่เป็นมิ่งขวัญและศูนย์รวมจิตใจของชาวบ้านบางระจัน ซึ่งชาวบ้านบางระจันได้ต่อสู้กับพม่า และสามารถเอาชนะกองทัพพม่าได้ถึง 7 ครั้ง จนถึงครั้งที่ 8 ชาวบ้านบางระจันจึงพ่ายแพ้ ในวันจันทร์ แรม 2 ค่ำ เดือน 8 ปีจอ พ.ศ. 2309 รวมเวลาที่ไทยรบกับพม่าทั้งสิ้น 5 เดือน คือ ตั้งแต่เดือน 4 ปลายปีระกา พ.ศ. 2308 ถึงเดือน 8 ปีจอ พ.ศ. 2309 (อนุสาวรีย์วีรชนชาวบ้านบางระจัน, 2554, ย่อหน้า 1-5)

ชาวบ้านบางระจัน รวมใจกันอย่างเหนียวแน่นต่อสู้สุดกำลัง จนสามารถต้านกองทัพใหญ่ของพม่าได้เป็นเวลานานกว่า 5 เดือนเศษ แม้ในที่สุดจะไม่สามารถต้านทานกองทัพใหญ่ของพม่าได้ แต่ความพ่ายแพ้ของชาวบ้านบางระจันกลับไม่ใช่เรื่องอัปยศ เป็นความพ่ายแพ้ที่ผู้ชนะอย่างแม่ทัพใหญ่ของพม่ายังต้องจดจำ หวาดเกรง และนับถือในฝีมือและความกล้าหาญของชาวบ้านบางระจัน ชาวบ้านบางระจันนั้น ก็ได้ต่อสู้เพื่อรักษาบ้านรักษาเมือง เพราะไม่มีเมืองให้รักษา หรือไม่ได้สู้เพื่อรักษาชีวิต แต่ตั้งค่ายขึ้นสู้ก็เพื่อรักษาศักดิ์ศรีของคนไทย ชาวบ้านบางระจันกลุ่มนี้ได้กลายเป็นตำนานของวีรชนผู้รักชาติอยู่ในหัวใจของคนไทยสืบมา

4. ประวัติอนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน

โกศล ชันติทนต์ (2559, หน้า 49) ได้กล่าวถึงประวัติอนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน ตั้งอยู่ ณ บริเวณวนอุทยานค่ายบางระจัน อำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี ลักษณะของอนุสาวรีย์ประกอบด้วยประติมากรรมรูปเหมือน 11 วีรชนบ้านบางระจันที่รบกับพม่าได้แก่ นายจันทนาคเขียว นายโชติ นายดอก นายทองแก้ว นายทองเหม็นชีกระบือ นายทองแสงใหญ่ นายแท่น นายเมือง ขุนสรรค์ นายพันเรือง นายอิน รูปวีรบุรุษทั้ง 11 ถืออาวุธต่างกัน ภาพปั้นขนาดเท่าจริงสูงประมาณ 1.80 เมตร ตั้งอยู่บนแท่นฐานรูปสี่เหลี่ยม ซึ่งประกอบด้วยแผ่นภาพนูนสูง แสดงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ 3 แผ่น

ลักษณะที่ตั้งอนุสาวรีย์และอุทยานค่ายบางระจันนี้ มีเนินดินที่ตั้งอนุสาวรีย์อยู่ตรงกลาง โดยรอบเป็นสระน้ำปลูกบัวพันธุ์ต่างๆ และปลูกไม้ยืนต้นอื่นๆในบริเวณเพื่อความร่มรื่น

ลักษณะแท่นฐานอนุสาวรีย์ เป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า ดัดมุม ยกพื้น มีฐานโดยรอบและบันไดทางขึ้น 4 ด้าน ก่อสร้างแท่นฐานเสร็จใน พ.ศ.2513

หน้าฐานอนุสาวรีย์มีจารึกว่า “พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เสด็จพระราชดำเนินทรงประกอบพิธีเปิดวันพืชมงคลที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ.2519 เมื่อเดือนสาม ปีมะกา พุทธศักราช 2308 นายจันทนวดเขียว นายโชติ นายดอก นายทองแก้ว นายทองเหม็น นายทองแสงใหญ่ นายแท่น นายเมือง พันเรือง ขุนสรรค์ และนายอิน ได้เป็นหัวหน้ารวบรวมชาวบ้านตั้งค่ายต่อสู้พม่าที่บ้านบางระจัน มีพระอาจารย์ธรรมโชติเป็นผู้ประสิทธิ์วิทยาคม บำรุงขวัญ ตั้งแต่เดือนสี่ ปีมะกา พุทธศักราช 2308 จนถึงเดือนเจ็ด ปีมะกา พุทธศักราช 2309 วีรชนค่ายบางระจันได้ต่อสู้พม่าด้วยความกล้าหาญ และด้วยกำลังใจเด็ดเดี่ยว ยอมเสียสละแม้เลือดเนื้อและชีวิตเพื่อรักษาแผ่นดินไทย รบพม่าถึงเจ็ดครั้ง จนพม่าครั้นคร้ามผิมีอัฐิ รัฐบาลไทย และประชาชนชาวไทยจึงสร้างอนุสาวรีย์นี้ขึ้นเพื่อประกาศเกียรติคุณของวีรชนค่ายบางระจันให้ ยั่งยืนชั่วกาลนาน”

การสร้างอนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน นับว่าเป็นส่วนสำคัญที่สุดของโครงการฟื้นฟูบูรณะค่ายบางระจัน เพราะนอกจากจะเป็นการเกิดทุนเกียรติประวัติวีรกรรมของท่านเหล่านั้นแล้วยังเป็นอนุสรณ์เตือนให้ชาวไทยสำนึกในหน้าที่ของตนที่มีต่อชาติ

5. ประวัติวีรชนชาวบ้านบางระจัน 11 คน

โกศล ชันดิทานต์ (2559, หน้า 140-146) กล่าวถึง 11 วีรชนผู้เป็นผู้กล้าหาญแห่งบางระจัน โดยเริ่มจากท่านแรก

1. นายแท่น มีอาวุธประจำกาย คือ ดาบสองมือ เป็นคนบ้านศรีบัวทองแขวงเมืองสิงห์บุรี เป็นผู้ที่มีความกล้าหาญและมีฝีมือในการวางแผนรบ จัดได้ว่าเป็นแม่ทัพใหญ่อีกท่านหนึ่ง นายแท่นคุมพลเข้ารบกับทหารพม่าหลายครั้งได้รับชัยชนะ ในการรบครั้งที่ 2 ท่านคุมพล 200 คน เป็นทัพหลวงท่านคุมพลเข้าตีล่วงหน้าก่อน และให้ทัพปีกขวาและปีกซ้ายเข้าตีโอบหลังสนามรบคือฝั่งคลองทุ่งห้วยไผ่สะตือสี่ต้นในการรบครั้งนั้นท่านได้รับชัยชนะ และสามารถฆ่าแม่ทัพพม่าได้คือ สุรินทร์จ้อของ แต่ท่านก็ได้รับความบาดเจ็บที่เข้า เนื่องจากถูกอาวุธของข้าศึกต้องหามกลับค่ายหลังจากนั้นท่านต้องนอนรักษาตัวอยู่ในค่ายได้ไม่นานก็เสียชีวิตเพราะพิษบาดแผล ทำให้ทุกคนในบางระจันเสียขวัญกำลังใจเพราะขาดบุคคลซึ่งเป็นที่พึ่ง 1 ใน 11 ท่านทุกคนในค่ายต้องหลั่งน้ำตาในการจากไปของท่าน

2. พันเรือง มีอาวุธประจำกาย คือ ขวาน เป็นหัวหน้าหมู่บ้าน (บ้านระจัน) เมื่อถูกพม่าเข้าปล้นหมู่บ้านหาข้าวปลาอาหารทัพ ขวานบ้านถูกทหารพม่ารังแก ข่มเหง จึงได้รับความเดือดร้อน นายพันเรือง นายทองแสงใหญ่ นายจันทนวดเขียว ปรีชา กันให้ชาวบ้านบางระจันทั้งหมด ไปอยู่ในวัดโพธิ์เก้าต้นเป็นที่หลบทหารพม่าเพราะมีคลองธรรมชาติล้อมรอบถึง 2 ชั้น และรวมชายฉกรรจ์ในหมู่บ้านจำนวนหนึ่ง ซึ่งแบ่งกลุ่มกันออกลาดตระเวน หลอกล่อทหารพม่าให้หลงทางเข้าตีไม่ถูก และนายพันเรืองยังเป็นผู้ออกความคิดหล่อปืนใหญ่ เพื่อยิง

ทำลายค่ายพม่า จึงชักชวนชาวบ้านช่วยกันเสียสละทองเหลือง ทองแดง หล่อปืนขึ้น 2 กระบอก แต่ใช้การไม่ได้ อาจเป็นเพราะโลหะไม่เป็นชนิดเดียวกันหรือไม่มีความชำนาญ ชาวบ้านต้องอยู่ในสภาพเสียขวัญกำลังใจ และท่านได้หลบหนีทหารพม่าในคราวค่ายแตกไปเสียชีวิตริมฝั่งคลอง

3. นายโชติ มีอาวุธประจำกาย คือ ดาบสองมือ เป็นคนบ้านศรีบัวทอง แขวงเขตเมืองสิงห์บุรีติดต่อเมืองสุพรรณบุรี นายโชติได้รวมชาวบ้านที่ถูกกองลาดตะเวนของทหารพม่าข่มเหงและให้ส่งหญิงสาวให้ในครั้งนั้นท่านกับพรรคพวกได้ลงทหารพม่าไปฆ่าได้กว่า 20 คน จากนั้นท่านและชาวบ้านจึงมาอยู่รวมกัน ณ บางระจัน ท่านได้ต่อสู้กับทหารพม่า จนเสียชีวิตในสนามรบ

4. นายอิน มีอาวุธประจำกาย คือ ดาบสองมือ เป็นคนบ้านสีบัวทอง ที่มากับนายแท่น นายโชติ นายเมือง เป็นคนหนึ่งที่ร่วมกันฆ่าทหารพม่าในครั้งแรก แล้วมารวมรวมกำลังตั้งค่ายบางระจันขึ้น ณ วัดโพธิ์เก้าต้น ท่านเป็นผู้นำชาวบ้านที่ออกต่อสู้กับทหารพม่าด้วยความกล้าหาญ จนตัวตายในสนามรบ

5. นายทองแก้ว มีอาวุธประจำกาย คือ มีดพร้า เป็นคนบ้านโพธิ์ทะเล แต่ไปรับราชการอยู่เมืองวิเศษชัยชาญ เมืองถูกกองทัพบม่าตีเมืองวิเศษชัยชาญแตกและยึดเมืองได้ นายทองแก้วจึงรวบรวมชาวบ้านหลบหนีไปอยู่ที่บ้านโพธิ์ทะเล ท่านหนีออกมาคราวเดียวกับนายดอก ต้องแยกทัพกันอยู่เพราะมีชาวบ้านจำนวนมาก

6. นายทองแสงใหญ่ มีอาวุธประจำกาย คือ หอก ท่านที่เป็นผู้นำระดับแนวหน้า และท่านเป็นผู้ที่คิดตั้งค่ายน้อยเพื่อลงทหารพม่า ท่านคัดชายฉกรรจ์ จำนวนหนึ่ง ตั้งค่ายขึ้นอีกค่ายหนึ่ง ซึ่งห่างจากค่ายใหญ่ออกไป ในค่ายใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยคนแก่ทั้งชายหญิงเด็กเล็ก และผู้ป่วยที่บาดเจ็บจากการสู้รบและมีการเสียชีวิตทุกวันท่านต่อสู้กับทหารพม่าด้วยกำลังที่มีอยู่ทั้งหมด

7. นายเมือง มีอาวุธประจำกาย คือ มีดพร้า เป็นคนบ้านศรีบัวทอง เมืองสิงห์บุรี ร่วมกับนายอิน นายโชติ นายแท่น และชาวบ้านอีกจำนวนหนึ่ง ลงทหารพม่าไปฆ่า และท่านเป็นคนไปนิมนต์ พระอาจารย์ธรรมโชติ จากแคว้นเมืองสุพรรณ มาอยู่วัดโพธิ์เก้าต้น ค่ายบางระจัน

8. ขุนสรรค์ มีอาวุธประจำกาย คือ ปืนยาว ดาบศิลา จากเมืองสรรค์บุรี ท่านได้รวบรวมชาวบ้านต่อสู้กับทหารพม่าที่ยกทัพพม่ามาทางเมืองอุทัยธานีท่านมีฝีมือในการยิงปืน เมื่อท่านกับชาวบ้านต่อต้านทหารพม่าไม่ไหวจึงชักชวนชาวบ้านมารวมกันที่บางระจัน และได้ร่วมกับชาวบ้านศรีบัวทอง ชาวเมืองวิเศษชัยชาญ ชาวบ้านที่รวมตัวกันอยู่ ที่วัดโพธิ์เก้าต้น ค่ายบางระจัน ท่านได้ให้ชาวบ้านรวบรวมอาวุธต่าง ๆ ที่ยึดได้จากทหารพม่าในการรบทุกครั้ง ท่านได้ร่วมกับนายจันหนวดเขี้ยว ท่านได้คุมพล 100 คน ตีทัพของอากาศบันคยีแตกพ่าย ท่านได้ร่วมรบอยู่ในค่ายจนกระทั่งเสียชีวิตในที่รบ

9. นายดอก มีอาวุธประจำกาย คือ มีดพร้า ท่านเป็นคนบ้านกลับ ไปรับราชการอยู่ เมืองวิเศษชัยชาญ เมื่อกองทัพพม่ายกมาล้อมกรุงศรีอยุธยา แม่ทัพพม่าสั่งให้กองทัพออกตี หัวเมืองต่าง ๆ เมืองวิเศษชัยชาญจึงอยู่ในเป้าหมาย เมืองกองทัพพม่าเข้าตีเมืองวิเศษชัยชาญแตก นายดอกจึงชักชวนชาวบ้านไปอยู่วัดโพธิ์ไก่ด้น นายดอกเป็นผู้นำชาวบ้าน ท่านได้ร่วมรบกับชาวบ้านบางระจัน กองทัพพม่าบุกเข้าได้แล้ว ทำให้ท่านเสียชีวิตในสนามรบ

10. นายจันหนวดเขี้ยว มีอาวุธประจำกาย คือ ดาบสองมือ ท่านเป็นคนบางระจัน เดิมเป็นคนซื้อจัน ขอบไว้หนวดและแต่งหนวดให้งอนดูเหมือนเขี้ยว ชาวบ้านทั่วไปจึงเรียกท่านว่า นายจันหนวดเขี้ยว ท่านเป็นผู้กล้าหาญมีฝีมือในการต่อสู้ท่านเป็นเหมือนครูฝึกประจำหมู่บ้านให้เด็กหนุ่มสาว ในเมื่อทหารพม่ามาข่มเหงชาวบ้าน ท่านจึงออกช่วยชาวบ้านจึงเกิดการต่อสู้ เด็กหนุ่มที่ท่านฝึกให้รวมพลกันรบทหารพม่าได้รับชัยชนะ ท่านจึงให้พวกชาวบ้านไปรวมตัวกันอยู่ที่วัดโพธิ์ไก่ด้น ครั้งสุดท้ายพม่าเปลี่ยนวิธีการรบ คือพม่าสร้างค่ายเป็นป้อมค่ายมาเรื่อย ๆ และยิงปืนใหญ่ออกมา ไม่ต้องออกมารบแทน จึงสร้างความกดดันให้ชาวบ้านบางระจันเป็นอย่างมาก นายจันหนวดเขี้ยวพร้อมกับชาวบ้านเข้าตีค่ายพม่า ในค่ายพม่ามีสุกี้เป็นแม่ทัพ ท่านถูกทหารพม่าฆ่าตายในสนามรบ

11. นายทองเหม็น มีอาวุธประจำกาย คือ ขวาน ท่านเป็นชาวบางระจัน เข้าร่วมในค่ายบางระจันและเป็นอีกท่านหนึ่งที่ร่วมวางแผนในการรบครั้งที่ 4 ท่านทำหน้าที่เป็นปีกขวาร่วมกับนายโชติ นายดอก นายทองแก้ว คุมพล 200 คน ไปข้ามคลองบ้านขุนโลก ดีโอบหลังเข้าศึก ผลทำให้พม่าแตกพ่าย ครั้งสุดท้ายพม่าทำการรบแต่ในค่ายโดยยิงปืนใหญ่ออกมา นายทองเหม็นสุดท้ายจะทนร่วมกับพวกชาวบ้านบางระจันจำนวนหนึ่ง โดยนายทองเหม็นขี่กระบือเผือกตะลุยฝ่าค่ายพม่า จึงเสียทีพม่า นายทองเหม็นถูกพม่าจับฆ่าตายในที่นั้น

วีรกรรมของเหล่าผู้นำที่เสียสละเป็นที่ยกย่องกล่าวถึงเป็นร้อยปีและจะกล่าวขานต่อไปนานแสนนานเพื่อให้ลูกหลานได้จารึกถึงคุณงามความดีไปตลอดกาลเพื่อประโยชน์เพื่อความสุข ตลอดกาลนานเทอญ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ความหมายของการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพศาล หวังพานิช (2526, หน้า 89) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถและทักษะทางด้านวิชาการ รวมทั้งสมรรถภาพทางสมองด้านต่าง ๆ เช่น ระดับสติปัญญา การคิด การแก้ปัญหาต่าง ๆ ของเด็ก ซึ่งแสดงให้เห็นคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือการรายงานทั้งเขียนและพูด การทำงานที่ได้รับมอบหมาย ตลอดจนการทำการบ้านในแต่ละรายวิชา

บุญชม ศรีสะอาด (2537, หน้า 68) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากการค้นคว้า การอบรม การสั่งสอน หรือประสบการณ์ต่างๆรวมทั้งความรู้สึก ค่านิยม จริยธรรมต่างๆ ที่เป็นผลมาจากการฝึกสอน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540, หน้า 29) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (academic achievement) หมายถึง คุณลักษณะ รวมถึงความรู้ ความสามารถของบุคคล อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอนหรือคือประมวลประสบการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆ ของสมอง

วรพร ชาวสุทธิ (2542, หน้า 39) ได้ให้ความคิดเห็นว่า ผลสัมฤทธิ์เป็นคำที่มีความหมายกว้าง ซึ่งพอจะประมวลได้ว่าเป็นผลสะท้อนของความรอบรู้และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ทักษะและความรู้กำลังพัฒนา

ศิริชัย กาญจนวาสี (2548, หน้า 162) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ตามแผนที่กำหนดไว้ล่วงหน้าอันเกิดจากกระบวนการเรียนการสอนในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งที่ผ่านมา

กู๊ด (Good, 1973, p.1) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูหรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่างๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถและทักษะที่เกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์การเรียนการสอน โดยการทดสอบด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์

2. ลักษณะของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีความหลากหลายไว้ดังนี้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530, หน้า 29-30) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัย ซึ่งเป็นการวัด 2 องค์ประกอบ ตามจุดมุ่งหมายและลักษณะของวิชาที่เรียน ดังนี้

1. การวัดด้านการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถทางการปฏิบัติโดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ให้เห็นเป็นผลงานปรากฏออกมา ให้ทำการสังเกตและวัดได้ เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ (performance test) ซึ่งการประเมินผลจะพิจารณาที่การปฏิบัติ (procedure) และผลงานที่ปฏิบัติ

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา (content) รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน มีวิธีการสอบวัดได้ 2 ลักษณะ คือ

2.1 การสอบปากเปล่า (oral test) การสอบแบบนี้จะกระทำเป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นการสอบที่ต้องการดูผลเฉพาะอย่าง เช่น การสอบอ่านฟังเสียง การสอบสัมภาษณ์ ซึ่งต้องการดูการใช้ถ้อยคำในการตอบคำถาม รวมทั้งการแสดงความคิดเห็น และบุคลิกภาพต่างๆ เช่น การสอบปริญญานิพนธ์ ซึ่งต้องการวัดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ทำ ตลอดจนแง่มุมต่างๆ การสอบปากเปล่า สามารถสอบวัดได้ละเอียดลึกซึ้ง และคำถามก็สามารถเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมได้ตามต้องการ

2.2 การสอบแบบให้เขียนตอบ (paper-pencil test or written test) เป็นการสอบวัดที่ให้ผู้สอบเขียนเป็นตัวหนังสือตอบ ซึ่งมีรูปแบบการตอบอยู่ 2 แบบ คือ

2.2.1 แบบไม่จำกัดคำตอบ (free response type) ได้แก่ การสอบวัดที่ใช้ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง (essay test)

2.2.2 แบบจำกัดคำถาม (fixed response type) เป็นการสอบที่กำหนดขอบเขตของคำถามที่จะให้คำตอบหรือกำหนดคำตอบมาให้เลือก

การวัดผลสัมฤทธิ์ด้านเนื้อหาโดยการเขียนตอบนั้น เป็นที่นิยมแพร่หลายในโรงเรียน ซึ่งมีเครื่องมือที่ใช้ในการสอบวัด เรียกว่า วัดสอบสัมฤทธิ์ หรือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (achievement test)

ภัทรา นิคมมานนท์ (2543, หน้า 67-75) ได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 6 ระดับ ได้แก่

1. ความจำ คือ การระลึกได้ถึงเรื่องราวต่างๆ ที่เคยมีประสบการณ์มาก่อนจะโดยวิธีใดก็ตาม เช่น จากการเรียนในห้องเรียน ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ เป็นต้น พฤติกรรมด้านความรู้ยังจำแนกได้อีก 3 ลักษณะใหญ่ๆ คือ ความรู้เฉพาะเรื่อง ความรู้ในการดำเนินการและความรู้รวบยอด

2. ความเข้าใจ คือ ความสามารถตั้งแต่ขั้นนี้ถึงขั้นประเมินผล ถือว่าเป็นความสามารถขั้นสติปัญญา ซึ่งเป็นผลจากประสบการณ์ในขั้นความรู้ ความจำมาผสมผสานจนกลายเป็นความรู้ชนิดใหม่ โดยมี 3 ลักษณะ คือ การแปลความ การตีความ และการขยายความ

3. การนำไปใช้ คือ ความสามารถนำความรู้ ความเข้าใจ ในเรื่องที่เรียนรู้อย่างแล้วไปแก้ไขปัญหาก็แปลกใหม่ หรือสถานการณ์ใหม่ที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

4. การวิเคราะห์ คือ ความสามารถแยกแยะเรื่องราวสิ่งต่างๆ ออกเป็นส่วนย่อยๆ ได้ ทำให้สามารถมองเห็นความสัมพันธ์กันได้อย่างชัดเจน สามารถค้นหาความจริงต่างๆ ที่ซ่อนแฝงในเรื่องนั้นๆ ได้ การวิเคราะห์มี 2 ลักษณะ ได้แก่ การวิเคราะห์ความสำคัญและการวิเคราะห์ความสัมพันธ์

5. การสังเคราะห์ คือ ความสามารถนำองค์ประกอบย่อยๆ ต่างๆ ตั้งแต่ 2 สิ่งขึ้นไปมารวมเป็นเรื่องราวเดียวกัน เพื่อให้เห็นโครงสร้างที่ชัดเจนซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่แปลกใหม่

การสังเคราะห์มี 3 ประเภท คือ การสังเคราะห์ข้อความ การสังเคราะห์แผนงาน และการสังเคราะห์ความสัมพันธ์

6. การประเมินค่า คือ ความสามารถในการตัดสินใจเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหาและวิธีการต่างๆ โดยสรุปอย่างมีหลักเกณฑ์และเหมาะสม มีคุณค่า ดี เลว การประเมินค่าต้องอาศัยเกณฑ์ประกอบการตัดสินใจ มี 2 ลักษณะ คือ การตัดสินใจโดยอาศัยข้อเท็จจริง และการตัดสินใจอาศัยเกณฑ์ภายนอก เป็นเกณฑ์ที่ไม่ได้ปรากฏตามเนื้อเรื่องนั้นๆ

รวีวรรณ ศรีศรีรัมย์ (2545, หน้า 242-245) ได้กล่าวถึงลักษณะหรือรูปแบบการประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้สอนจะนิยมใช้รูปแบบในการวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนมี 3 รูปแบบ คือ

1. ประเมินผลเพื่อวินิจฉัย ผู้สอนนิยมใช้ก่อนสอน เพื่อประเมินและวินิจฉัยความสามารถของผู้เรียน ความสนใจ ทักษะคิด ความคิดเห็น หรือทักษะของผู้เรียน จุดประสงค์การประเมินในลักษณะนี้ เป็นการพิจารณาระดับความสามารถของผู้เรียนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งรูปแบบง่ายๆ ได้แก่ การสังเกต การพูดคุย หรือการสอบถาม หรือรูปแบบที่ยากขึ้นไปและต้องใช้เครื่องมือ ได้แก่ แบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบโดยทั่วๆ ไปที่ครูสร้างขึ้น

2. ประเมินผลย่อยระหว่างเรียน เป็นการประเมินผลการเรียนรู้ ความสามารถทักษะของผู้เรียน ในระหว่างการเรียนการสอนในส่วนย่อยๆ เพื่อให้ผู้เรียนและผู้สอน ได้ทราบผลการประเมินเพื่อนำข้อมูลมาพิจารณาผลของความก้าวหน้าในการเรียนรู้ และอีกจุดประสงค์หนึ่งเพื่อให้ผู้สอนปรับกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ความสนใจ และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียน

3. ประเมินผลรวมเมื่อสิ้นสุดการเรียน เป็นการประเมินผลเพื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียน ด้านความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาวิชา ทักษะ ความสามารถในการด้านต่างๆ โดยให้ทำแบบทดสอบ การเขียนคำตอบ เป็นการพิจารณาขั้นสุดท้าย รวมทั้งการใช้แบบทดสอบมาตรฐานสำหรับการให้คะแนน เมื่อพิจารณาระดับความสามารถเป็นการประเมินเพียงครั้งเดียวสามารถใช้ผลของการประเมินเพื่อวิเคราะห์ปัญหาการเรียนการสอน วิเคราะห์แบบทดสอบที่ใช้ว่ามีค่าความยากง่าย เหมาะสมกับผู้เรียนหรือไม่ รวมถึงพิจารณาผลสำเร็จในการสอนของผู้สอนด้วย

สรุปได้ว่า ลักษณะของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ขึ้นอยู่กับลักษณะการจัดการเรียนรู้ ในด้านเนื้อหา ความรู้ ความสามารถที่ต้องการจะวัด ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านความรู้สึกรับรู้ และด้านทักษะ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีลักษณะการใช้ที่แตกต่างกันตามโอกาสหรือสถานการณ์ ตามที่นักวิชาการทางการศึกษาได้ทำการศึกษาไว้ ดังนี้

ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ (2536, หน้า 146-147) ได้แบ่งเครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 2 พวก คือ

1. แบบทดสอบของครู (teacher made test) หมายถึง ชุดคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่งเป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับความรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนในห้องเรียนว่าผู้เรียนมีความรู้มากแค่ไหน บทพร้อมที่จุดใด จะได้สอนซ่อมเสริมอย่างไร หรือเป็นการวัดความพร้อมที่จะเรียนบทใหม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการของครู

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (standardized test) แบบทดสอบประเภทนี้สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชา หรือจากครูที่สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดสอบหาคุณภาพหลายครั้ง จนกระทั่งแบบทดสอบมีคุณภาพดีพอ จึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักเปรียบเทียบผล เพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดก็ได้ แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอน บอกวิธีการสอน และมีการบอกมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนด้วย

บุญชม ศรีสะอาด (2537, หน้า 50-51) ได้เสนอลักษณะของเครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แบบทดสอบอิงมาตรฐาน (criterion referenced test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนใช้สำหรับตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดผลตรงตามจุด เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (norm referenced test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่ง ความอ่อนได้ดี เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอบอาศัยคะแนนมาตรฐาน ซึ่งเป็นคะแนนที่ใช้ความสามารถในการให้ความหมาย และแสดงถึงศักยภาพของบุคคลนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี จะต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญ ดังนี้

2.1 มีความเที่ยงตรง แบบทดสอบไม่ว่าลักษณะใดก็ตาม ต้องสร้างแบบทดสอบให้มีความเที่ยงตรงสูง และสามารถใช้แบบทดสอบความสามารถในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ โดยเฉพาะตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด ถ้าแบบทดสอบได้วัดความสามารถของผู้เรียนได้หลายๆ ด้านในเวลาเดียวกัน เป็นแบบทดสอบที่ไม่มีความเที่ยงตรง

2.2 มีความเชื่อมั่น แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นสูง จะมีความเที่ยงตรงได้เมื่อนำแบบทดสอบไปใช้ทดสอบบุคคลกลุ่มเดียวกันในต่างวาระและโอกาส ซึ่งในช่วงระยะเวลาที่ต่างกันและโอกาสต่างกัน แต่ไม่มีความรู้เพิ่มเติม แสดงว่าแบบทดสอบนั้นไม่มีความเชื่อมั่น

2.3 เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้ หมายถึง แบบทดสอบนั้นมีความเหมาะสมหลายด้าน เช่น ความยาก-ง่าย จำนวนข้อสอบ การให้คะแนน เวลาที่ใช้เหมาะสมมีอำนาจ

จำแนก แบบทดสอบที่ดีจะต้องสามารถจำแนกผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันให้อยู่ในกลุ่มที่มีระดับความรู้ใกล้เคียงกันได้ คือ ผู้เรียนดีจะอยู่ในกลุ่มผู้เรียนดี ผู้เรียนอ่อนจะอยู่ในกลุ่มผู้เรียนอ่อน จะเรียกได้ว่าแบบทดสอบนั้นมีอำนาจจำแนกสูง

สมนึก ภัททิยธนี (2549, หน้า 25-45) แบ่งเครื่องมือออกเป็นกลุ่มใหญ่ๆ แบ่งได้ดังนี้

1. การสังเกต การพิจารณาปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อค้นหาความจริงบางประการ โดยอาศัยประสาทสัมผัสของผู้สังเกตโดยตรง ทำให้ได้ข้อมูลแบบปฐมภูมิ วิธีการสังเกตแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 การสังเกตโดยผู้สังเกตเข้าไปร่วมเหตุการณ์หรือกิจกรรม ผู้สังเกตอาจร่วมทำกิจกรรมด้วยกัน

1.2 การสังเกตโดยผู้สังเกตไม่ได้เข้าร่วมในเหตุการณ์หรือกิจกรรม การสังเกตที่ผู้สังเกตอยู่ภายนอกไม่เข้าร่วมทำกิจกรรมกับผู้ถูกสังเกต

2. การสัมภาษณ์ การสนทนาหรือการเจรจาโต้ตอบกันอย่างมีจุดหมายเพื่อค้นหาความรู้ ความจริงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า การสัมภาษณ์จะประกอบด้วย 2 บุคคล คือ ผู้ให้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์ รูปแบบการสัมภาษณ์แบ่งได้ 2 แบบ คือ

2.1 การสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์ เป็นการสัมภาษณ์ที่ผู้สัมภาษณ์จะใช้แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไว้แล้วเป็นแบบในการถาม กล่าวคือ ผู้สัมภาษณ์จะใช้คำถามตามแบบสัมภาษณ์กับผู้ถูกสัมภาษณ์เหมือนกันหมดทุกคน

2.2 การสัมภาษณ์โดยไม่ใช้แบบสัมภาษณ์ เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่ใช้แบบสัมภาษณ์ คือ ไม่จำเป็นต้องใช้คำถามที่เหมือนกันหมดกับผู้ถูกสัมภาษณ์ทุกคน แต่ผู้สัมภาษณ์จะต้องใช้เทคนิคและความสามารถเฉพาะตัวเพื่อให้ได้คำตอบจากผู้ถูกสัมภาษณ์

3. แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่นิยมใช้กันมาก แบบสอบถามส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบของคำถามเป็นชุดเพื่อวัดสิ่งที่ต้องการจะวัด โดยมีคำถามเป็นตัวกระตุ้นเร่งเร้าให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆออกมา ถือว่าเป็นเครื่องมือที่นิยมใช้วัดทางด้านจิตพิสัย

สรุปได้ว่า เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลายชนิด ต้องเลือกใช้ให้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการวัด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่มีคุณภาพจะต้องได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญว่าตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์การวัดหรือไม่ และนำไปทดลองใช้ นำค่าที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงตรง ค่าความเชื่อมั่น และค่าอำนาจจำแนก

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ครูผู้สอนจำเป็นต้องวัดผลการเรียนรู้นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ วิธีการวัดผลและเครื่องมือที่ใช้นั้นมีหลายชนิด การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พิสนุ พงศรี (2549, หน้า 125) ได้กล่าวถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบที่นิยมใช้กันมากที่สุดในทางการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการวิจัยหรือเพื่อการเรียนการสอน การคัดเลือก ฯลฯ ใช้เพื่อวัดระดับความรู้ของนักเรียนว่าอยู่ระดับใด

วิไล ทองแผ่ (2550, หน้า 142) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ความสามารถทางวิชาการของผู้เรียนที่เกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้

พิชิต ฤทธิ์จัญญ (2551, หน้า 213) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไว้ 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (teacher-made test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน ซึ่งใช้กันทั่วไปในโรงเรียนทำให้ครูสามารถวัดได้ตรงจุดมุ่งหมายเพราะผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (standardized test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนทั่วไป เป็นแบบทดสอบที่ได้หาคุณภาพมาแล้ว มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ และมาตรฐานในการแปลความหมายของคะแนนซึ่งมีข้อดีคือคุณภาพของแบบทดสอบเป็นที่เชื่อถือได้ ทำให้สามารถนำผลไปเปรียบเทียบได้กว้างขวางกว่า

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประเภทที่ครูสร้างมีหลายแบบ แต่ที่นิยมใช้มี 6 แบบ (สมนึก ภัททิยธนี, 2549, หน้า 73-96) ดังนี้

1. ข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง (subjective or essay test) เป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถาม แล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายความรู้และเขียนข้อคิดเห็นของแต่ละคน

2. ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด (true-false test) เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือก แต่ตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงข้าม เช่น ถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่ จริง-ไม่จริง เป็นต้น

3. ข้อสอบแบบเติมคำ (completion test) เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์แล้วให้ตอบเติมคำหรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้นั้น เพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

4. ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ (short answer test) เป็นข้อสอบที่คล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ เขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์ แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียนตอบ คำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

5. ข้อสอบแบบจับคู่ (matching test) เป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่งโดยมีคำหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่าแต่ละข้อความในชุดหนึ่งจะคู่กับคำหรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่งซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ (multiple choice test) คำถามแบบเลือกตอบโดยทั่วไปจะประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนนำหรือคำถาม (stem) กับตอนเลือก (choice) ในตอนเลือกนั้นจะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้นักเรียนพิจารณา แล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่นๆ และคำถามแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน

จากความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่กล่าวมา สรุปได้ว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ความสามารถทางการเรียนด้านเนื้อหา ด้านวิชาการและทักษะต่างๆ ของวิชาต่างๆ ข้อสอบแบบเลือกตอบเป็นแบบทดสอบที่สามารถวัดพฤติกรรมทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านความเข้าใจ ด้านการนำไปใช้ ด้านการวิเคราะห์ ด้านการสังเคราะห์ และด้านการประเมินค่า

5. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงไว้หลายท่าน ดังนี้

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2540, หน้า 82) กล่าวถึงหลักเกณฑ์ไว้ ดังนี้

1. เนื้อหาหรือทักษะที่ครอบคลุมในแบบทดสอบนั้นจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้แบบทดสอบวัดนั้น ถ้านำไปเปรียบเทียบกับกันจะต้องให้ทุกคนมีโอกาสเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้ครอบคลุมและเท่าเทียมกัน
3. วัดให้ตรงกับจุดประสงค์ การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนควรจะวัดตามวัตถุประสงค์ทุกอย่างของการสอนและจะต้องมั่นใจว่าได้วัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้จริง
4. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการวัดความเจริญงอกงามของนักเรียน การเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าไปสู่วัตถุประสงค์ที่วางไว้ ดังนั้นครูควรจะทราบมาก่อนเรียน นักเรียนมีความรู้ความสามารถอย่างไร เมื่อเรียนเสร็จแล้วมีความรู้แตกต่างจากเดิมหรือไม่ โดยการทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียน
5. การวัดผลเป็นการวัดผลทางอ้อม เป็นการยากที่จะใช้ข้อสอบแบบเขียนตอบวัดพฤติกรรมตรงๆ ของบุคคลได้ สิ่งที่ได้วัดได้คือ การตอบสนองต่อข้อสอบ ดังนั้น การเปลี่ยนวัตถุประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่จะสอบจะต้องทำอย่างรอบคอบและถูกต้อง
6. การวัดการเรียนรู้ เป็นการยากที่จะวัดทุกสิ่งทุกอย่างที่สอนได้ภายในเวลาจำกัด สิ่งที่ได้วัดได้เป็นเพียงตัวแทนของพฤติกรรมทั้งหมดเท่านั้น ดังนั้น ต้องมั่นใจว่าสิ่งที่วัดนั้นเป็นตัวแทนแท้จริงได้
7. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องช่วยพัฒนาการสอนของครู และเป็นเครื่องช่วยในการเรียนของเด็ก

8. ในการศึกษาที่สมบูรณ์นั้น สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่การทดสอบแต่เพียงอย่างเดียว การทบทวนการสอนของครูก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

9. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะเน้นในการวัดความสามารถในการใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์หรือการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ

10. ควรใช้คำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและวัตถุประสงค์ที่วัด

11. ให้ข้อสอบมีความเหมาะสมกับนักเรียนในด้านต่างๆ เช่น ความยากง่าย พอเหมาะ มีเวลาพอสำหรับนักเรียนในการทำข้อสอบ

ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีแนวความคิดและทฤษฎีของ บลูม (Bloom, 1956, p.219) การเขียนข้อสอบวัดตามการจัดประเภทจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัย (cognitive) จำแนกจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัยออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

1. ความรู้ (knowledge) เป็นเรื่องที่ต้องการรู้ว่าผู้เรียนระลึกได้ จำข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงได้ เพราะข้อเท็จจริงบางอย่างมีคุณค่าต่อการเรียนรู้

2. ความเข้าใจ (comprehension) แสดงถึงระดับความสามารถ การแปลความ การตีความ และขยายความในเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆได้

3. การนำไปใช้ (application) ต้องอาศัยความเข้าใจเป็นพื้นฐานในการช่วยตีความของข้อมูล เมื่อต้องการทราบว่าข้อมูลมีประเด็นสำคัญอะไรบ้าง ต้องอาศัยการรู้จักเปรียบเทียบ แยกแยะความแตกต่าง พิจารณานำข้อมูลไปใช้โดยให้เหตุผลได้

4. การวิเคราะห์ (analysis) เป็นทักษะทางปัญญาในระดับที่สูงจะเน้นการแยกแยะข้อมูลออกเป็นส่วนย่อยๆ และพยายามมองหาส่วนประกอบว่ามีความสัมพันธ์และการจัดรวบรวม

5. การสังเคราะห์ (synthesis) การนำเอาองค์ประกอบต่างๆ ที่แยกแยะกันอยู่ มารวมเข้าด้วยกันในรูปแบบใหม่ ถ้าสามารถสังเคราะห์ได้ก็สามารถประเมินได้

6. การประเมินค่า (evaluation) หมายถึง การใช้เกณฑ์และมาตรฐานเพื่อพิจารณาว่าจุดมุ่งหมายที่ต้องการนั้นบรรลุหรือไม่ การที่ให้นักเรียนสามารถประเมินค่าได้ต้องอาศัยเกณฑ์หรือมาตรฐานเป็นแนวทางในการตัดสินคุณค่า การตัดสินใดๆที่ไม่ได้อาศัยเกณฑ์น่าจะเป็นลักษณะความคิดเห็นมากกว่าเป็นการประเมิน

กรอนลันด์ (Gronlund, 1993, pp.8-11) ได้กล่าวว่า ในการสร้างแบบทดสอบจะมีคุณภาพได้นั้น จะต้องอาศัยหลักการสร้างที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ต้องนิยามพฤติกรรม หรือผลการเรียนรู้ที่ต้องการจะวัดให้ชัดเจน โดยกำหนดในรูปแบบของจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียนด้วยคำที่เฉพาะเจาะจงสามารถวัดและสังเกตได้

2. ควรสร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ทั้งหมด ทั้งในระดับความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้และระดับที่ซับซ้อนมากขึ้น

3. แบบทดสอบที่สร้างขึ้นควรจะวัดพฤติกรรมหรือผลการเรียนรู้ที่เป็นตัวแทนของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยต้องกำหนดตัวชี้วัด และขอบเขตของผลการเรียนรู้ที่จะวัดแล้วจึงเขียนข้อสอบตามตัวชี้วัดจากขอบเขตที่กำหนดไว้

4. แบบทดสอบที่สร้างขึ้น ควรประกอบด้วยข้อสอบชนิดต่างๆที่เหมาะสมสอดคล้องกับการวัดพฤติกรรมหรือผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ให้มากที่สุด

5. ควรสร้างแบบทดสอบโดยคำนึงถึงแผนหรือวัตถุประสงค์ของการนำผลการทดสอบไปใช้ประโยชน์ จะได้เขียนข้อสอบให้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และให้ทันใช้ตามแผนที่กำหนดไว้ เช่น การใช้แบบทดสอบก่อนการเรียนการสอน สำหรับตรวจสอบพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนเพื่อการสอนซ่อมเสริม และการใช้แบบทดสอบหลังการเรียนการสอน เพื่อตัดสินผลการเรียน

6. แบบทดสอบที่สร้างขึ้นต้องทำให้การตรวจคะแนนไม่คลาดเคลื่อนจากการวัด

วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เป็นการวัดทางด้านความรู้ที่เกิดจากสติปัญญา ซึ่งแบบทดสอบนั้นมี 2 แบบ ได้แก่ แบบทดสอบอัตนัย และแบบปรนัย แต่แบบทดสอบที่วัดได้เที่ยงตรงมากที่สุดคือ แบบทดสอบปรนัย ในการออกข้อทดสอบควรวัดทั้งความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นควรคำนึงถึงจุดมุ่งหมายและครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด ทั้งในด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ แบบทดสอบที่สร้างขึ้นควรประกอบด้วยข้อสอบชนิดต่างๆ ที่เหมาะสมสอดคล้องกับการวัดพฤติกรรมหรือตัวชี้วัดที่กำหนดไว้

ความพึงพอใจต่อหลักสูตร

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจโดยแบ่งเป็น 3 หัวข้อ ดังนี้คือ ความหมายของความพึงพอใจ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ การวัดความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

กิติมา ปรีดีดิลก (2534, หน้า 321-322) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจ ที่มีต่อองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่างๆของงาน และเป็นการได้รับการตอบสนองความต้องการของเขา

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2539, หน้า 132) ได้กล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจ คือ พฤติกรรมที่สนองความต้องการของมนุษย์และเป็นพฤติกรรมที่นำไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

วิชัย โกสุวรรณจินดา (2541, หน้า 111) กล่าวว่า ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน คือ ภาวะการมีอารมณ์ทางบวกที่เกิดขึ้นจากการประเมินประสบการณ์ในการทำงานของบุคคล ความพอใจในการปฏิบัติงานจะส่งผลถึงขวัญกำลังใจของบุคคลอันเป็นแรงผลักดันการทำงาน

กู๊ด (Good, 1973, p.161) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพหรือระดับความพึงพอใจที่เป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของบุคคลที่มีต่องาน

โวลแมน (Wolman, 1973, p.384) ให้ความหมายความพึงพอใจไว้ว่า เป็นความรู้สึกมีความสุขเมื่อได้รับความสำเร็จตามมุ่งหวังและความต้องการหรือแรงจูงใจ

วรูม (Vroom, 1990, p. 90) กล่าวว่า ความพึงพอใจกับทัศนคติเป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันมากจนสามารถใช้แทนกันได้ โดยให้คำอธิบายความหมายของทั้งสองคำนี้ว่า หมายถึง ผลจากการที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้นและทัศนคติด้านลบจะแสดงให้เห็น สภาพความไม่พึงพอใจ

จากความหมายของความพึงพอใจที่มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ พอใจ และมีความสุขของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือการปฏิบัติกิจกรรม ดังนั้นความพึงพอใจต่อหลักสูตร จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจต่อหลักสูตร ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา สื่อการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผลตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

นักการศึกษาในสาขาต่างๆ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าและตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการทำงานไว้ดังนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2540, หน้า 141-144) ได้กล่าวถึง การแบ่งความต้องการของมนุษย์ตามทฤษฎีของแมคคลีแลนด์ (David McClelland) ออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (needs for achievement) เป็นพฤติกรรมที่จะกระทำการใดๆ ให้เป็นผลสำเร็จดีเลิศ มาตราฐานเป็นแรงขับที่นำไปสู่ความเป็นเลิศ
2. ความต้องการสัมพันธ์ (needs for affiliation) เป็นความปรารถนาที่จะสร้างมิตรภาพและความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น
3. ความต้องการอำนาจ (needs for power) เป็นความต้องการควบคุมผู้อื่น มีอิทธิพลต่อผู้อื่นและต้องการควบคุมผู้อื่น

ธอร์นไดค์ (Thorndike, 1969) ได้สรุปกฎการเรียนรู้ที่สำคัญไว้ 3 ข้อ ได้แก่

1. กฎแห่งความพร้อม (law of readiness) ความพร้อมมีความสำคัญอย่างมากในการที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ถ้าบุคคลนั้นมีความพร้อมทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งหมายถึงความพึงพอใจที่จะเรียนรู้สิ่งนั้น กฎแห่งความพร้อมยังแบ่งเป็นกฎย่อยๆ ได้ดังนี้

1.1 เมื่อบุคคลมีความพร้อมจะทำกิจกรรมหรือเรียนรู้ ถ้าได้กระทำหรือเรียนรู้ตามความต้องการบุคคลนั้นจะเกิดความพึงพอใจจนเกิดการเรียนรู้

1.2 เมื่อบุคคลมีความพร้อมจะทำกิจกรรมหรือเรียนรู้ ถ้าไม่ได้กระทำหรือเรียนรู้ตามต้องการ บุคคลนั้นจะเกิดความไม่พอใจ ไม่สบายใจ หรือหงุดหงิด

1.3 เมื่อบุคคลไม่มีความพร้อมจะทำกิจกรรมหรือเรียนรู้ ถ้าถูกบังคับให้กระทำหรือเรียนรู้จะทำให้เกิดความคับข้องใจ ไม่พอใจ ไม่สบายใจ เครียด เกิดขึ้นได้

2. กฎแห่งการฝึกหัด (law of exercise) เมื่อบุคคลเกิดการเรียนรู้แล้วควรได้รับการฝึกฝนหรือทำซ้ำอยู่เสมอ เพื่อสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองให้แน่นแฟ้นและมั่นคงยิ่งขึ้น แยกเป็น 2 กฎย่อย ดังนี้

2.1 กฎแห่งการใช้ (law of use) หมายความว่า พฤติกรรมแห่งการเรียนรู้ใด ๆ ก็ตาม เมื่อเกิดขึ้นแล้วได้รับการทำซ้ำอยู่เรื่อย ๆ จะเกิดความชำนาญและเป็นความเคยชิน พฤติกรรมนั้นจะเกิดความคงทนเป็นระยะเวลายาวนาน ยิ่งฝึกมากเท่าไรก็ยิ่งถูกต้องมากขึ้นเท่านั้น

2.2 กฎแห่งการไม่ใช้ (law of disuse) หมายความว่า พฤติกรรมแห่งการเรียนรู้ใด ๆ ก็ตามเมื่อเกิดขึ้นแล้วมีการเว้นระยะเวลานานและขาดการฝึกฝน พฤติกรรมเหล่านั้นจะลดประสิทธิภาพลงเรื่อย ๆ และหายไปในที่สุด

3. กฎแห่งการตอบสนอง (law of effect) หมายความว่า พฤติกรรมใดก็ตามเมื่อได้รับการตอบสนองแล้วได้รับความสุขและความพึงพอใจ ร่างกายจะเรียกพฤติกรรมนั้นกลับมาตอบสนองอีกครั้ง เมื่อพบกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์เดิมแต่พฤติกรรมใดก็ตามเมื่อการตอบสนองลดลงจะหายไปในที่สุด ดังนั้นการใช้กฎข้อนี้ควรเกิดขึ้นหลังจากเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วหรืออยู่ในระยะฝึกหัด ซึ่งมีผลต่อการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น พฤติกรรมการเรียนรู้ก็จะมี ความมั่นคงถาวรมากขึ้นด้วย กฎข้อนี้นิยมใช้อย่างแพร่หลายในวงการศึกษาด้วยการเสริมแรงแก่ผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้

สก็อต (Scott, 1970, p.124) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน จะต้อง มีลักษณะดังนี้

- 3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย

- 3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง

- 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำความคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีส่วนร่วมในการเลือกเรียนตามความสนใจ และมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายในการทำกิจกรรมได้เลือกวิธีแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่นักเรียนถนัดและสามารถค้นหาคำตอบได้

มาสโลว์ (Maslow, 1970, pp.69-80) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs) นับว่าเป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ซึ่งตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า “มนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ความต้องการสิ่งอื่นก็จะเกิดขึ้นมาอีก ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อนกัน ความต้องการอย่างหนึ่งอาจยังไม่ทั้งหมดไป ความต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้” ความต้องการของมนุษย์มีลำดับขั้นดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (physiological needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ความต้องการทางเพศ

2. ความต้องการความปลอดภัย (safety needs) ความมั่นคงในชีวิตทั้งที่เป็นอยู่ปัจจุบันและอนาคต ความเจริญก้าวหน้า อบอุ่นใจ

3. ความต้องการทางสังคม (social needs) เป็นสิ่งที่มุ่งใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมต้องการให้สังคมยอมรับจนเองเข้าเป็นสมาชิก ต้องการความเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน

4. ความต้องการมีฐานะ (esteem needs) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียง อยากให้บุคคลยกย่องสรรเสริญตนเอง อยากมีความเป็นอิสระเสรีภาพ

5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (self actualization needs) เป็นความต้องการในระดับสูง อยากให้ตนเองประสบความสำเร็จทุกอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นไปได้ยาก

จากทฤษฎีดังกล่าวมาสรุปได้ว่า ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้เมื่อบุคคลได้รับรู้หรือรู้สึกถึงการตอบสนองของความสำเร็จเมื่อได้รับการยอมรับนับถือและความก้าวหน้า ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจเกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้จนบรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน

3. การวัดความพึงพอใจ

วิธีการวัดความพึงพอใจในปัจจุบันมีหลากหลายวิธีด้วยกัน

สุรพล พะยอมแย้ม (2548, หน้า 46-47) กล่าวถึง การวัดความพึงพอใจ สามารถกระทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถามจัดทำแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น สามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ ซึ่งคำถามดังกล่าวอาจถามความพอใจในด้านต่างๆ

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจโดยตรง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะได้ข้อมูลที่เป็นจริง

3. การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคล เป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

ภณิดา ชัยปัญญา (2541, หน้า 38) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดความพึงพอใจนั้น สามารถทำได้หลายวิธี ดังต่อไปนี้

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น ซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าว อาจถามความพอใจในด้านต่างๆ

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจทางตรง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะได้ข้อมูลที่เป็นจริง

3. การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจโดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคล เป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

ศศิ อนันต์นพคุณ (2542, หน้า 70-71) กล่าวถึงวิธีการวัดความพึงพอใจว่าสามารถใช้วิธีการสำรวจเป็นเครื่องวัดก็ได้ ซึ่งมีวิธีการสำคัญอยู่ 4 วิธี คือ

1. การสังเกตการณ์ (observation) โดยผู้บริหารสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมของผู้ปฏิบัติงาน จากการแสดงออก การฟังจากการพูด สังเกตจากการกระทำ แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตมาวิเคราะห์

2. การสัมภาษณ์ (interviewing) เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจ โดยการสัมภาษณ์ จะต้องเผชิญหน้ากันเป็นส่วนตัวหรือสนทนากันโดยตรง แลกเปลี่ยนข่าวสารและความคิดเห็น ต่างๆ ด้วยวาจา

3. การออกแบบสอบถาม (questionnaires) เป็นวิธีที่นิยมกันมาก โดยให้ผู้ปฏิบัติ แสดงความคิดเห็นเป็นความรู้สึกลงในแบบทดสอบ การสร้างคำถามต้องพิจารณาอย่างดี เพื่อที่จะตั้งคำถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ได้ทั้งหมด และลักษณะของคำถามจะต้องให้ได้ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจสมบูรณ์ครบถ้วน

4. การเก็บบันทึก (recording keeping) เป็นการเก็บประวัติเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนในเรื่องเกี่ยวกับผลงาน การร้องทุกข์ การขาดงาน การลา การฝ่าฝืน ระเบียบวินัย และอื่นๆ

บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 102-103) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย และกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย มีดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

พิชิต ฤทธิจัญญ (2551, หน้า 223-225) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการวัดความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งในทางบวกและทางลบ ตามวิธีของลิเคอร์ต (Likert's scale) คือ การกำหนดช่วงความรู้สึกของคนเป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ เป็น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ ชอบมากที่สุด ชอบมาก ปานกลาง ชอบน้อย ชอบน้อยที่สุด

สรุปได้ว่าการวัดความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ที่เกิดขึ้นของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยการแสดงออกต่อสิ่งนั้นๆ ด้วยความกระตือรือร้น เอาใจใส่ มุ่งมั่น มีความรับผิดชอบในการทำงาน ซึ่งผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนหลังจากใช้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวบ้านบางระจัน โดยการประเมินจากระดับคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจ ซึ่งกำหนดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

วันดี จูพานิชย์ (2551, บทคัดย่อ) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน พบว่า สถานศึกษาและชุมชนในท้องถิ่นมีนโยบายให้เยาวชนในท้องถิ่น มีความรู้ ความเข้าใจ เห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มีความรัก ห่วงแหน และภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองแก่งคอยให้กับชาวต่างประเทศ การสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรพบว่าหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ประกอบด้วย ความสำคัญ หลักการ วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชา ขอบข่ายเนื้อหา โครงสร้างหลักสูตร คุณภาพของผู้เรียน แนวทางการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน แหล่งการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล พบว่า เนื้อหาของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์และมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนรู้ 3) ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้หลักสูตร ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆด้วยความสนุกสนาน

ใช้ภาษาอังกฤษในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอยให้กับชาวต่างประเทศ ได้เป็นอย่างดี 4) ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย หลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะการสื่อสารทางภาษาอยู่ในระดับดี ส่วน ด้านเจตคติต่อการเรียนรู้ต่อหลักสูตร พบว่า นักเรียนมีเจตคติอยู่ในระดับมาก เนื้อหาสาระใน หลักสูตรมีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้

ประทุม ศรีรักษา (2552, หน้า 27-28) ได้ทำการวิจัยโครงการการพัฒนาทักษะ การฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดลพบุรีสำหรับ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามี คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษามี ความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวของจังหวัดลพบุรีในระดับสูง และพึงพอใจในการที่ได้ฝึกทักษะตามหลักการเรียนรู้ของ ตนเอง และพบว่าผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมีความพึงพอใจต่อ โครงการวิจัยและเห็นว่านักศึกษามีพัฒนาการทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษจริง

ชิสา โตเรือง (2554, หน้า 116-127) ทำการศึกษา การพัฒนาหลักสูตรรายวิชา เพิ่มเติมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง การท่องเที่ยวในอำเภอลานสัก จังหวัดอุทัยธานี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผล และปรับปรุงหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเพื่อพัฒนาหลักสูตร สถานศึกษาและชุมชนในท้องถิ่นมีนโยบายให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในแหล่งท่องเที่ยว มีความรัก ห่วงแหนและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แนะนำสถานที่ต่าง ๆ ในท้องถิ่นให้แก่ชาวต่างชาติ การสำรวจความต้องการในการพัฒนา หลักสูตร พบว่า หลักสูตรมีความเหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียน โดยใช้ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติจริง 2) ผลการพัฒนาหลักสูตร ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง คำอธิบายรายวิชา เนื้อหาสาระและการจัดประสบการณ์ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล แผนการจัดการเรียนรู้ โดยเนื้อหาของหลักสูตรแบ่งเป็น ภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ซึ่งมีแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ผู้เชี่ยวชาญประเมินองค์ประกอบของหลักสูตร พบว่า เนื้อหาของหลักสูตรมีความสอดคล้อง กับจุดประสงค์และมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3) ผล การทดลองใช้หลักสูตร นักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้หลักสูตร ให้ความร่วมมือในการทำ กิจกรรมทุกขั้นตอนอย่างเต็มศักยภาพ นักเรียนสามารถใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษใน การแนะนำแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอลานสักในฐานะมัคคุเทศก์ได้เป็นอย่างดี 4) ผลการประเมินผล และปรับปรุงหลักสูตร นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้

หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะการสื่อสารทางภาษาด้านการฟังและการพูดอยู่ในระดับดี และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้หลักสูตรอยู่ในระดับมาก เนื้อหาสาระและการจัดกระบวนการเรียนการสอนมีความเหมาะสม ส่วนการปรับปรุงหลักสูตร ผู้วิจัยได้มีการปรับเปลี่ยนชั่วโมงเรียนจาก 4 ชั่วโมง เป็น 6 ชั่วโมง โดยเพิ่มในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เพื่อให้เหมาะสมตามเนื้อหาและกระบวนการจัดการเรียนรู้

สมาลี ดวงจินดา (2555, หน้า 128-149) ได้พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ประเพณีลอยกระทงสวรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน พบว่า สถานศึกษาสามารถพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของแต่ละท้องถิ่น ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งที่ใกล้ตัวในชีวิตจริง และเป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความรัก และผูกพันกับท้องถิ่นของตน จากการสัมภาษณ์และสอบถามผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความคิดเห็นว่าการมีพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ประเพณีลอยกระทงสวรรค์ 2) การพัฒนาหลักสูตร ได้หลักสูตรฉบับร่าง ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง ขอบข่ายเนื้อหา การจัดเวลาเรียน แนวทางการจัดการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล และแผนการจัดการเรียนรู้ 3) การทดลองใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนมีความสนใจ ตั้งใจ และให้ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนรู้เป็นอย่างดี 4) การประเมินผล และปรับปรุงหลักสูตร พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนทดลองใช้หลักสูตร ผลการประเมินทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในด้านการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน อยู่ในระดับดี และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมาก มีข้อปรับปรุงด้านของระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษและการประเมินทักษะสามารถยืดหยุ่นเวลาให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน

ปิยะพันธ์ กันทิสรา (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถทางการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติและเปรียบเทียบความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่ของนักศึกษาก่อนและหลังการสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงาน แบบประเมินความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงานส่งผลให้ความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และส่งผลให้นักศึกษามีความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่สูงขึ้น

พรพีไล เชื้อคมดา (2556, บทคัดย่อ) ศึกษา การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รายวิชาประเพณีไหลเรือไฟเด่นอย ชัยประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลเด่นอย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 โดยมีขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร ดังนี้ 1) ขั้นตอนข้อมูลพื้นฐาน 2) ขั้นตอนพัฒนาหลักสูตร 3) ขั้นตอนนำหลักสูตรไปใช้ 4) ขั้นตอนประเมินและแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการพัฒนาหลักสูตร

ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รายวิชาประเพณีไหลเรือไฟเต่างอย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลเต่างอย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสม เท่ากับ 4.56 ซึ่งแสดงว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมในระดับ มากที่สุด 2) หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รายวิชาประเพณีไหลเรือไฟเต่างอย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 8.20/76.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ 75/75 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รายวิชาประเพณีไหลเรือไฟเต่างอย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ยุพิน สิทธิจินดา (2558, หน้า 106-111) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตร เรื่อง กล้วยฉาบ แก้วจากภูมิปัญญาไทยบ้านบ่อกรู กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร และ 4) การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการพัฒนาหลักสูตรกล้วยฉาบแก้วจากภูมิปัญญาไทยบ้านบ่อกรู ที่พัฒนาขึ้นมาใหม่มีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาของท้องถิ่นและตรงตามความต้องการ เหมาะสมกับผู้เรียน มีความสอดคล้องและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนรู้ 2) ผลการใช้หลักสูตร เรื่อง กล้วยฉาบแก้วจากภูมิปัญญาไทยบ้านบ่อกรู พบว่า 1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีทักษะปฏิบัติการทำกล้วยฉาบแก้ว อยู่ในระดับดี 3) นักเรียนมีเจตคติต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมาก

2. งานวิจัยต่างประเทศ

วิทเทอร์ (Wither, 2000, p.2176) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและการจัดพื้นฐานทางการศึกษา มีจุดประสงค์เพื่อพิจารณาข้อมูลเพื่อการพัฒนาหลักสูตรของท้องถิ่นของสถาบันการศึกษา YVLEI ซึ่งพบว่าทางโรงเรียนมีการวิเคราะห์ถึงพื้นฐานของหลักสูตรว่าควรปรับปรุงให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน และทำให้เด็กเกิดความคิดโดยใช้ประสาทสัมผัสทุกส่วนจากตัวเด็กกับสิ่งแวดล้อมที่พวกเขาอยู่ด้วย จัดหาโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างชุมชน ซึ่งหลักสูตรนี้ได้พัฒนาทุกระดับ โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เน้นในเรื่องระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัดโดยการร่วมกันจัดระหว่างครู สมาชิกของชุมชน และนักเรียน ซึ่งผู้นำชุมชนจะจัดเนื้อหากิจกรรมการเรียนการสอนตามมาตรฐานเป็นที่ยอมรับของโรงเรียน

ดาร์คอส (Drakos, 2005, p.1) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับชาวต่างชาติที่ทำการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยทำการทดลองในโรงเรียนสอนภาษาในเมืองฮาซากิในประเทศญี่ปุ่น

วิธีการศึกษา คือ ทำคู่มือในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับชาวต่างชาติโดยแนะนำครูผู้สอนที่ยังขาดประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอนด้านภาษาอังกฤษและหลักสูตรสถานศึกษาที่มีอยู่ไม่ได้มาตรฐานในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่สามารถตอบสนองความต้องการของครูในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนบรรลุตามจุดประสงค์ที่วางไว้ ครูต้องทำการศึกษา วิเคราะห์ความต้องการของหลักสูตรแกนกลาง วิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนแล้วจัดหารูปแบบ เทคนิคการสอนและสื่อการสอนที่เหมาะสม ผลจากการวิจัยครั้งนี้ครูผู้สอนจะสามารถออกแบบการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนที่ตนเองทำการสอนตามหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับชาวต่างชาติ ซึ่งสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนที่วางไว้

ลิซซิทินเบอร์ก (Litzenberg, 2005, p.3282-A) ได้ศึกษาการประเมินทัศนะของครูในเรื่องสิ่งแวดล้อมท้องถิ่นศึกษาและผลกระทบต่อหลักสูตรและวิธีการสอนในโรงเรียนประถมศึกษา รัฐแมริแลนด์ โดยมีจุดมุ่งหมายของการวิจัยทางการศึกษาเพื่อต้องการรับรู้ของครูประถมศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมท้องถิ่นศึกษาที่ส่งผลต่อหลักสูตรในชั้นเรียนผลกระทบของการจัดการเรียนการสอนทางวิทยาศาสตร์ การรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามและการสนทนากลุ่มแบบ focus group ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีการกำจัดการสำคัญของสิ่งแวดล้อมท้องถิ่นศึกษาระดับของการบูรณาการหลักสูตรในระดับอนุบาลจนถึงเกรด 3 มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การสอนสิ่งแวดล้อม ศึกษาขยายเพิ่มขึ้นในระดับเกรด 4-5 และควรปรับปรุงพฤติกรรม ความสนใจของนักเรียนขณะทำการศึกษาสีสิ่งแวดล้อมนอกห้อง ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมสร้างโรงเรียนในชนบทเป็นโรงเรียนสีเขียว เรียบเรียงเรื่องสิ่งแวดล้อมท้องถิ่นของโรงเรียนเข้าสู่บทเรียนวิทยาศาสตร์ต่อไป

มิลส์ (Mills, 2006, abstract) ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์เครื่องมือการพัฒนาโครงสร้างสมการของความพอใจของลูกค้ากับบริการท่องเที่ยวแบบออนไลน์ มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการสำรวจรูปแบบความพึงพอใจของลูกค้ากับการท่องเที่ยวเว็บไซต์ซึ่งดูได้จากประสบการณ์เนื่องการท่องเว็บไซต์ซึ่งมีขั้นตอนในการทดสอบความพึงพอใจของลูกค้าในการท่องเว็บไซต์ โดยใช้โปรแกรม Amos 40 ผลการวิจัยความพึงพอใจมี 2 ทางคือทางบวกและทางลบ ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยวตามความพึงพอใจของลูกค้าในการใช้บริการออนไลน์ ซึ่งจะช่วยให้ธุรกิจการท่องเที่ยวพัฒนาไปอย่างดี ในด้านการบริการและความมั่นคงด้วยบริการที่ประทับใจ

สตอเร่ (Storey, 2007, p.86) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรทางภาษาอย่างเป็นระบบ โดยทำการทดลองในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลในประเทศญี่ปุ่น วิธีการศึกษา คือ ทำการศึกษารูปแบบทฤษฎีในการพัฒนาหลักสูตรแล้วเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 3 สถาบันใน 5 ปีที่ผ่านมา โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตร หาลักษณะเด่นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทางภาษาของ

ทั้ง 3 สถาบันว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร ผลการวิจัยพบว่า มหาวิทยาลัยของรัฐที่มีการพัฒนาหลักสูตรทางภาษาอย่างเป็นระบบและมีนโยบายในด้านการจัดการศึกษาอย่างชัดเจน สามารถที่จะส่งเสริมและสนับสนุนครูผู้สอนและระบบการบริหารจัดการด้านการเรียนการสอนทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และกระบวนการพัฒนาหลักสูตรทางภาษาอย่างเป็นระบบยังสามารถทำให้เป็นศูนย์กลางในการจัดการเรียนการสอนทางภาษาของครูผู้สอนได้ นอกจากนั้นกระบวนการวางแผนเชิงปฏิบัติการในการพัฒนาหลักสูตรยังสามารถทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อาร์เธอร์ แอดเลอร์, และ ฟิวฮาน (Arthur, Adler, & Flihan, 2011, p.1) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา : แบบสหกิจศึกษา โดยทดลองกับครูผู้สอน 30 คน และนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 542 จาก 11 โรงเรียน ที่เมืองนิวยอร์ก รัฐแคลิฟอร์เนีย วิธีการศึกษาคือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนในการวิจัยจะเป็นกลุ่มตัวอย่างเรียนตามหลักสูตรโดยเน้นวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบการคิดวิเคราะห์ รวมทั้งการสร้างให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการและอภิปรายเพื่อแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ตนเรียนได้ และสามารถศึกษาหาความสัมพันธ์ของแต่ละสาขาวิชาที่เรียนต่อการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลจากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างรายบุคคลมีรูปแบบในการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันหลายรูปแบบ และจากหลักสูตรแบบสหกิจศึกษาไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่จะส่งผลต่อการมีสถานที่ตั้งของสถานศึกษาอยู่ห่างกันยากต่อการรวมกลุ่มทำงานมากกว่า

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นทำให้ผู้เรียนเกิดความรักและความผูกพันในท้องถิ่นของตน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น การจัดทำหลักสูตรแผนการจัดการเรียนการสอน แบบฝึก ชุดการสอน หรือบทเรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งแนวโน้มในการสอนจะเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับสภาพแวดล้อมใหม่ที่เป็นของจริง มีความน่าสนใจยิ่งกว่าเนื้อหาในตำราเรียน ได้รับประสบการณ์ตรงในด้านของความรู้ในท้องถิ่นกล้าแสดงออก และเป็นการสร้างจิตสำนึกรักและหวงแหนท้องถิ่นของตน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสิงห์บุรี อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 78 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสิงห์บุรี อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 จำนวน 38 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลากนักเรียน 1 ห้อง จากนักเรียนทั้งหมด 2 ห้อง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสัมภาษณ์ เกี่ยวกับความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
2. แบบสอบถาม เกี่ยวกับความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

3. หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน
5. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
6. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสัมภาษณ์ เกี่ยวกับความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

1.1 ศึกษาหลักการ ทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

1.2 นำข้อมูลที่ศึกษามาวิเคราะห์เพื่อกำหนดเป็นโครงสร้างในการสร้างเครื่องมือและกำหนดขอบเขตเนื้อหา โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งได้รูปแบบและโครงสร้างของแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้าง เป็นการศึกษาเพื่อจัดเตรียมข้อมูลด้านความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดทำหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมแบบสัมภาษณ์ จำนวน 1 ฉบับ ซึ่งประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์ของผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานศึกษานิเทศก์ และผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 รวม 10 คน เกี่ยวกับความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้าง โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน จำนวน 14 ข้อ ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ชื่อ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด ตำแหน่งการทำงาน ปัจจุบัน ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์เกี่ยวกับการอบรมหรือสัมมนาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 ข้อ ประกอบด้วย ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญและความจำเป็นในการนำเนื้อหาท้องถิ่นมาจัดการศึกษาในปัจจุบัน ความคิดเห็นใน

ด้านการส่งเสริมให้โรงเรียนพัฒนาหลักสูตรและสอดแทรกเนื้อหาท้องถิ่นในการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชชาชาวบ้านบางระจันเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็น แนวทางในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและ ประเมินผล

ตอนที่ 3 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ

1.3 สร้างแบบสัมภาษณ์ตามขอบเขตของเนื้อหา โครงสร้าง และจุดประสงค์ที่ กำหนด จากนั้นนำแบบสัมภาษณ์เสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ เพื่อขอ คำเสนอแนะและนำมาปรับปรุง

1.4 นำแบบสัมภาษณ์เสนอผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหา ด้าน การวัดผล ประเมินผล จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์ โดยใช้ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC : index of Item Objective Congruence) โดยกำหนดค่าดัชนีความ สอดคล้อง IOC มีค่ามากกว่า 0.50 ขึ้นไป ซึ่งมีรายละเอียดในการตรวจสอบคุณภาพ ดังนี้

- + 1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการสัมภาษณ์
- 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการสัมภาษณ์
- 1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการสัมภาษณ์

1.5 นำแบบสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ได้ค่า ดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 และทำการปรับปรุงแก้ไขในประเด็นที่ผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ข้อเสนอแนะ เพื่อเตรียมนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้ เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนานบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความต้องการ ในการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนานบ้านบางระจัน

2.2 นำข้อมูลที่ได้ศึกษามาวิเคราะห์เพื่อกำหนดเป็นโครงสร้างในการสร้าง เครื่องมือและกำหนดขอบเขตเนื้อหา โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สร้างแบบสอบถามตามขอบเขตเนื้อหาในพฤติกรรมที่กำหนด ดังนี้

แบบสอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิงห์บุรี จำนวน 1 ฉบับ เกี่ยวกับความต้องการเข้ารับการเรียนรู้ตามหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชน ชาวนานบ้านบางระจัน โดยแบ่งเป็น 2 ตอน จำนวน 10 ข้อ ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดสิงห์บุรี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความต้องการของนักเรียนในการเรียนรู้ และรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องการ จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ความต้องการในวิชาภาษาอังกฤษควรมีการเรียน เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน เนื้อหาที่ต้องการให้จัดการเรียนรู้ รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อประกอบการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

ตอนที่ 3 แบบสอบถามในด้านข้อเสนอแนะอื่นๆ เพิ่มเติมจากความคิดเห็นของนักเรียน

2.3 นำแบบสอบถามเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบเพื่อขอคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.4 นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างส่วนประกอบของแบบสอบถามกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่ต้องการวัด โดยกำหนดค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่ามากกว่า 0.50 ขึ้นไป

2.5 นำแบบสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 และปรับปรุงแก้ไขในข้อบกพร่องที่ผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอแนะ เพื่อเตรียมนำไปใช้กับประชากร

3. หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

3.1 ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับค่ายบางระจัน วีรชนชาวบ้านบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี โดยศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับค่ายบางระจัน ชาวบ้านบางระจัน เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย

3.2 นำข้อมูลการศึกษาความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน จากผู้ที่เกี่ยวข้องโดยการสัมภาษณ์ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 5 คน ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจำนวน 2 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานจำนวน 1 คน ศึกษาניתเทศก์จำนวน 1 คน ผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1 คน และการสอบถามความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 78 คน เพื่อนำมาวิเคราะห์เป็นข้อมูลเบื้องต้นที่จะพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน เป็นหลักสูตรฉบับร่างโดยมีองค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) คำอธิบายรายวิชา 4) โครงสร้างรายวิชา 5) กิจกรรมการเรียนการสอน 6) สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ 7) การวัดและประเมินผล และ 8) แผนการจัดการเรียนรู้

3.3 นำหลักสูตรฉบับร่างที่อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสมและสอดคล้องของหลักสูตรแล้ว มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.4 นำหลักสูตรที่ปรับปรุงแล้วตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาของหลักสูตร และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยพิจารณาความเหมาะสม และสอดคล้องขององค์ประกอบของหลักสูตร โดยกำหนดค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC มีค่ามากกว่า 0.50 ขึ้นไป

3.5 นำหลักสูตรที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความเหมาะสม มาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 และทำการปรับปรุงหลักสูตรฉบับร่างตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3.6 จัดทำเป็นหลักสูตรฉบับสมบูรณ์ นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ความเห็นชอบ เพื่อให้หลักสูตรมีความเหมาะสมก่อนที่จะนำไปทดลองใช้

3.7 นำหลักสูตรไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/12 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจและความชัดเจนของภาษา การสื่อความหมาย กิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.8 จัดทำหลักสูตรฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วิิรชนชาวบ้านบางระจัน

4.1 ศึกษาเกณฑ์ในการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากเอกสารการวัดผลและประเมินผลต่าง ๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์จุดประสงค์ของเนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิิรชนชาวบ้านบางระจัน เพื่อให้วัดได้ตรง สอดคล้องและครอบคลุมทุกจุดประสงค์การเรียนรู้

4.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วิิรชนชาวบ้านบางระจัน ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

4.3 กำหนดเกณฑ์การประเมินแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และกำหนดเกณฑ์การตอบคำถามของแต่ละข้อโดยให้ 1 คะแนน เมื่อตอบถูก และ 0 คะแนน เมื่อตอบผิด

4.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบหาคุณภาพซึ่งประกอบด้วย ความเที่ยงตรงของเนื้อหา ความเหมาะสม แล้วนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

4.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ทำการตรวจสอบลักษณะข้อคำถาม ตัวเลือก ความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา ความถูกต้องด้านภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00

4.6 วิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/12 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสิงห์บุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน ซึ่งเป็นนักเรียนกลุ่มเดียวกับที่ทดลองใช้หลักสูตร

4.7 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์คุณภาพของข้อสอบหาค่าความยากง่าย (difficulty index) และค่าอำนาจจำแนก (discrimination power) คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) มีค่าระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป คัดเลือกได้จำนวน 40 ข้อ โดยคำนึงถึงความครอบคลุมเนื้อหา และจุดประสงค์ที่ต้องการวัด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.48-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.20-0.65

4.8 นำแบบทดสอบไปหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ใช้วิธีของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) สูตร KR-20 (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2548, หน้า 247) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.781

4.9 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วไปใช้เป็นแบบทดสอบในการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

5. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

5.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แนวทางการให้คะแนนจากหนังสือเอกสาร เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมิน

5.2 สร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบการประเมินอิงเกณฑ์การประเมิน ให้คะแนนแบบแยกส่วน โดยกำหนดประเด็นการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อดำยทอดความคิดและเรื่องราวเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน กำหนดเกณฑ์การประเมินเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) ระดับคะแนน 4 ระดับ (4, 3, 2, 1) ด้านการออกเสียง ความถูกต้องของภาษา ความคล่องแคล่ว การสื่อความหมาย ระยะเวลา

รายละเอียดของเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีดังต่อไปนี้

ตาราง 2 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	4	3	2	1
1. การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง เน้นหนักในคำ ประโยคทั้งหมด	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักในคำ ประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์ ประโยคไม่ถูกต้อง และขาดการออกเสียงเน้นหนัก
2. ความถูกต้องของภาษา	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - คำศัพท์ถูกต้อง - สำนวนถูกต้อง - โครงสร้างภาษาถูกต้อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
3. คล่องแคล่ว	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - พูดไม่ติดขัด - เป็นธรรมชาติ - มีความต่อเนื่อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
4. การสื่อความหมาย	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - เนื้อหาถูกต้อง - ครบถ้วนสมบูรณ์ - ตรงกับหัวข้อ	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
5. ระยะเวลา	พูดเสร็จภายใน ระยะเวลาที่กำหนด	พูดเสร็จก่อนหรือ หลังระยะเวลาที่กำหนด 1 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือ หลังระยะเวลาที่กำหนด 2-3 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือ หลังระยะเวลาที่กำหนด 4-5 นาที

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพทั้งหมด		เกณฑ์การตัดสินคุณภาพรายข้อ	
ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ	ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17 - 20	ดีมาก	3.51 - 4.00	ดีมาก
13 - 16	ดี	2.51 - 3.50	ดี
9 - 12	พอใช้	1.51 - 2.50	พอใช้
5 - 8	ปรับปรุง	1.00 - 1.50	ปรับปรุง

5.4 นำเสนอแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยาลัยพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของรายการประเมินด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แล้วนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

5.5 นำแบบประเมินที่ปรับปรุงแก้ไขไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างประเด็นการวัดทักษะกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

5.6 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

6. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วรรณชาบ้านบางระจัน

6.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัย แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง และขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

6.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วรรณชาบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระดับคุณภาพ 5 ระดับ ซึ่งแต่ละข้อจะให้ความหมายของคะแนนประเมินในการตอบแบบสอบถาม (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2551, หน้า 223-225) ดังนี้

- 5 หมายถึง ความพึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง ความพึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง ความพึงพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง ความพึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง ความพึงพอใจน้อยที่สุด

นำผลที่ได้มาแปลความหมายเป็นรายข้อและการแปลความหมายค่าเฉลี่ยในภาพรวมทั้งฉบับของความพึงพอใจต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วรรณชาบ้านบางระจัน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 102-103) กำหนดไว้ดังนี้

- ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
- ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
- ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

6.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของข้อคำถาม และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

6.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับประเด็นที่ต้องการวัดในแบบสอบถามความพึงพอใจของแต่ละข้อวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามกับประเด็นที่ต้องการวัด ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

6.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/12 โรงเรียนสิงห์บุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับที่ทดลองใช้หลักสูตร และนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจทั้งฉบับโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) (พิชิต ฤทธิจิรบุญ, 2548, หน้า 248) โดยกำหนดค่าความเชื่อมั่นต้องไม่ต่ำกว่า 0.70

6.6 ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรเท่ากับ 0.808 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามความพึงพอใจมีค่าใช้ได้ แล้วนำมาพิมพ์เป็นแบบสอบถามความพึงพอใจฉบับจริง เพื่อนำไปเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการใช้ หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้รูปแบบกลุ่มทดลอง กลุ่มเดียว ดำเนินการวัดผลก่อนและหลังการทดลอง (one group pretest posttest design) ซึ่งมีรูปแบบดังนี้ (พิชิต ฤทธิจิรบุญ, 2551, หน้า 138) ดังตาราง 2

ตาราง 3 แบบแผนการวิจัย one-group pretest-posttest design

	การทดสอบก่อนเรียน	การทดลอง	การทดสอบหลังเรียน
R	O ₁	X	O ₂

R หมายถึง การสุ่มตัวอย่าง

O₁ หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน

X หมายถึง การทดลองใช้หลักสูตร

O₂ หมายถึง การทดสอบหลังเรียน

การดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ตามลำดับดังนี้

1. ดำเนินการติดต่อขอหนังสือจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ถึงผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ดำเนินการสัมภาษณ์ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กับผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 5 คน ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 2 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 1 คน ศึกษาพิเศษ จำนวน 1 คน และผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1 คน รวมจำนวน 10 คน

3. ดำเนินการสอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิงห์บุรี จำนวน 78 คน โดยใช้แบบสอบถามความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน

4. จัดทำหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

5. ทดลองใช้หลักสูตรกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 โรงเรียนสิงห์บุรี จำนวน 38 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 10 ชั่วโมง

6. ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 โรงเรียนสิงห์บุรี จำนวน 38 คน ที่เข้ารับการเรียนรู้อีกก่อน และหลังเรียนตามหลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

7. ทำการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 โรงเรียนสิงห์บุรี จำนวน 38 คน ที่เข้ารับการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

8. ทำการประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 38 คน ที่เข้ารับการเรียนรู้ โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตร

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษา วิเคราะห์หลักสูตรโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับค่ายบางระจัน วิถีชนชาวนาบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี โดยศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับค่ายบางระจัน ชาวนาบางระจัน โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) แล้วนำเสนอแบบบรรยายความ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ โดยตอนที่ 1 ใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ (percentage) ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) แล้วนำเสนอแบบบรรยายความ

3. การวิเคราะห์ข้อมูลการสอบถามความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสอบถามมาวิเคราะห์ โดยตอนที่ 1 ใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ (percentage) ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) แล้วนำเสนอแบบบรรยายความ

4. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน แล้วนำผลการทดสอบมาหาค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการเรียน โดยใช้สถิติการทดสอบที (t-test) แบบ dependent samples

5. วิเคราะห์ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 โดยนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินทักษะการพูดที่ผ่านการประเมินแบบตรวจสอบรายการ มาวิเคราะห์ข้อมูลจากค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) แล้วนำค่าที่ได้จากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มาเทียบกับเกณฑ์การตัดสินคุณภาพ แล้วแปลความหมายตามค่าเฉลี่ย

6. วิเคราะห์ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยนำผลที่ได้จากการสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลจากค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) แล้วนำมาแปลความหมายตามค่าเฉลี่ย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 84 - 106)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 84 - 106)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อวัดความเที่ยงตรง (validity) โดยคำนวณจากสูตร (พิชิต ฤทธิ์จัญญ, 2551, หน้า 242)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 การหาค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2551, หน้า 250)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากของคำถามแต่ละข้อ
	R	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

2.3 ค่าอำนาจจำแนก (r) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540, หน้า 130)
สูตรค่าอำนาจจำแนก

$$r = \frac{R_u - R_e}{N}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
	R_u	แทน	จำนวนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้นในกลุ่มเก่ง
	R_e	แทน	จำนวนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้นในกลุ่มอ่อน
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2.4 หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจต่อหลักสูตร โดยใช้ KR – 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson) (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2548, หน้า 247)

$$r_{tt} = \left(\frac{k}{k-1} \right) \left(1 - \frac{\sum p_q}{s^2} \right)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเที่ยงของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ
	p	แทน	สัดส่วนของคนทำถูกแต่ละข้อ
	q	แทน	สัดส่วนของคนทำผิดแต่ละข้อ ($q = 1 - p$)

2.5 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) ของ ครอนบาช(Cronbach) (พิชิต ฤทธิ์จิรัฐ, 2548, หน้า 248)

$$\alpha = \left(\frac{k}{k-1} \right) \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ	α	แทน	ความเที่ยงของแบบสอบถาม
	k	แทน	จำนวนข้อคำถาม
	$\sum S_i^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

การทดสอบหาความแตกต่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการทดสอบค่าที (t – test dependent) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 112)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

; df = n – 1

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาของการแจกแจงแบบที
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
2. ผลการพัฒนาหลักสูตร
3. ผลการทดลองใช้หลักสูตร
4. ผลการประเมินผลการปรับปรุงหลักสูตร

ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ 1) ผลการศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) ผลการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร 3) ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับค่ายบางระจัน วีรชนชาวบ้านบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี 4) ผลการศึกษาความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรจากบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

จากการศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า หลักสูตรโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้กำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ และกิจกรรมอย่างกว้างๆ เพื่อให้นักเรียนทุกคนเรียนรู้คล้ายคลึงกัน การจัดกระบวนการเรียนการสอนที่มีเนื้อหาสาระและประสบการณ์ที่เป็นหลักการทั่วๆ ไป เป็นหลักสูตรที่พัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ มีทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความคิดเห็นที่ต่อการจัดการเรียนรู้ และมีคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน มีความสำคัญในชีวิตประจำวัน เป็นเครื่องมือในการติดต่อ สื่อสาร สืบค้น

หรือค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์และสรุปความรู้ ข้อมูล จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ การศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูล ในท้องถิ่นและชุมชน สามารถถ่ายทอดความคิด เรื่องราวในท้องถิ่นและวัฒนธรรมประเพณีไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

2. ผลการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรซึ่งประกอบด้วย ความหมายและความสำคัญของหลักสูตร องค์ประกอบของหลักสูตรและลักษณะของหลักสูตร รูปแบบของการพัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนกระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการประเมินผล พบว่า การพัฒนาหลักสูตรเพิ่มเติมเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาการจัดการศึกษาระดับท้องถิ่นเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งมีรูปแบบและกระบวนการพัฒนาหลักสูตร เป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ โดยในแต่ละขั้นตอนมีกิจกรรมเพื่อการจัดทำหลักสูตรให้ตอบสนอง กับความต้องการของผู้เรียน สภาพสังคมและท้องถิ่น รูปแบบและกระบวนการพัฒนาหลักสูตร ในภาพรวมมีความคล้ายคลึงกัน ต่างกันเพียงรายละเอียด ซึ่งมีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร

3. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับค่ายบางระจัน วีรชนชาวบ้านบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี

จากผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับค่ายบางระจัน วีรชนชาวบ้านบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า สภาพทั่วไปของอำเภอค่ายบางระจัน อยู่ห่างจากตัวเมือง 15 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 15 ไร่ วีรชนชาวบ้านบางระจัน เป็นผู้นำหมู่บ้านกลุ่มเล็กๆ ที่สามารถเอาชนะคน หมู่มากได้ด้วยพลังความกล้าหาญ เสียสละเลือดเนื้อชีวิตจนหยดสุดท้ายเพื่อปกป้อง ประเทศชาติ ปัจจุบันได้มีการสร้างค่ายจำลองรูปแบบคล้ายสมัยโบราณ ค่ายบางระจันที่มีวีรชน ชาวบ้านใช้เป็นที่พักผ่อนสันทนาการวัดโพธิ์เก้าต้น มีรูปหล่อพระอาจารย์ธรรมโชติอยู่ในวิหาร เก้าที่ท่านเคยปลุกเสกผ้าประเจียดทำของขลังแจก มีสวนรุกชาติให้นั่งพักผ่อน บนเนินดินกลาง สวนมีเป็นที่ตั้งของอนุสาวรีย์วีรชนทั้ง 11 คน และภายในบริเวณยังมีอาคารศูนย์ศึกษาประวัติ วีรชนค่ายบางระจัน มีการจัดชุดนิทรรศการต่างๆ ห้องแรกแสดงเรื่องค่ายบางระจัน เครื่องใช้ โบราณ แหล่งเตาเผาแม่น้ำน้อย หนังสือ ห้องที่สองจัดแสดงมรดกเมืองสิงห์บุรี ห้องที่สามจัด แสดงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเมืองสิงห์บุรีและของดีเมืองสิงห์บุรี นักท่องเที่ยวานิยมมา ท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจและศึกษาประวัติศาสตร์

4. ผลการศึกษาความต้องการพัฒนาหลักสูตรจากบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

การศึกษาความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ และการสอบถาม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ผลการสัมภาษณ์ความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน

ผลการสัมภาษณ์ความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของผู้บริหารโรงเรียนสิงห์บุรี จำนวน 5 คน ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 2 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 1 คน ศึกษาพิเศษ จำนวน 1 คน ผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1 คน รวม 10 คน โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตอนที่ 3 ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ปัญหาในการพัฒนาหลักสูตรหรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และข้อเสนอแนะอื่นๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนสิงห์บุรี จำนวน 5 คน ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 2 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 1 คน ศึกษาพิเศษ จำนวน 1 คน ผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1 คน รวม 10 คน โดยจำแนกข้อมูลตามเพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด ตำแหน่งการทำงาน ประสบการณ์การทำงานและประสบการณ์การอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่และร้อยละ (percentage) นำเสนอดังตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	4	40.00
หญิง	6	60.00
2. อายุ		
31 - 40 ปี	3	30.00
41 - 50 ปี	5	50.00
51 - 60 ปี	2	20.00
3. ระดับการศึกษา		
ปริญญาตรี	6	60.00
ปริญญาโท	4	40.00
4. ตำแหน่ง		
ผู้บริหารสถานศึกษา	5	50.00
ครูผู้สอนภาษาต่างประเทศ	2	20.00
คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน	1	10.00
ศึกษานิเทศก์	1	10.00
ผู้ปกครองนักเรียน	1	10.00
5. ประสบการณ์การทำงาน		
1 - 10 ปี	3	30.00
11 - 20 ปี	6	60.00
21 - 30 ปี	1	10.00
6. ประสบการณ์เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร		
เคย	8	80.00
ไม่เคย	2	20.00

จากตาราง 4 พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 60 ด้านอายุผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีอายุมีระหว่าง 41 - 50 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ด้านระดับการศึกษาสูงสุดส่วนใหญ่จบการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 60 ด้านตำแหน่งการทำงานพบว่าส่วนใหญ่มีตำแหน่งการทำงานเป็นผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ด้านประสบการณ์การทำงานส่วนใหญ่มี

ประสบการณ์การทำงานระหว่าง 11 - 20 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 60 ด้านประสบการณ์เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ทางด้านการพัฒนาหลักสูตร จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 80

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ศึกษาพิเศษและผู้ปกครองนักเรียนพบว่า

โดยภาพรวมพบว่าผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นต่อการจัดการศึกษาที่มีเนื้อหาท้องถิ่น เนื่องจากเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียนและเป็นเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง ควรส่งเสริมให้มีการสอดแทรกเนื้อหาท้องถิ่นในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพราะปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการสื่อสารทั่วโลกโดยเฉพาะทางด้านการท่องเที่ยว และประเทศไทยกำลังจะก้าวไปสู่สังคมอาเซียน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของเด็กไทย ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนมีความคิดเห็นไปในแนวทางเดียวกันเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ขึ้นเพราะเป็นหลักสูตรที่มีความสอดคล้องกับประวัติศาสตร์ที่สำคัญในท้องถิ่น เป็นวีรกรรมอันกล้าหาญของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่นักเรียนทราบอยู่บ้างแล้วแต่ยังไม่มีเนื้อหาที่เป็นภาษาอังกฤษ ควรจัดทำเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนได้ศึกษา และควรฝึกให้นักเรียนได้พูด อธิบายเนื้อหา เป็นการบอกเล่าประวัติศาสตร์ที่สำคัญในท้องถิ่นให้ชาวต่างประเทศได้ทราบ นำมาซึ่งความภาคภูมิใจต่อท้องถิ่นและตัวนักเรียนเอง ควรมีการเรียนรู้จากสถานที่จริงและฝึกฝนทักษะจากเจ้าของภาษาควบคู่ไปกับครูไทย ด้านเนื้อหาควรประกอบด้วยความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของวีรชนชาวบ้านบางระจัน ข้อมูลที่ตั้งของค่ายบางระจัน ประวัติความเป็นมาของวีรชนชาวบ้านบางระจันทั้ง 11 คน และแนวทางในการจัดการเรียนรู้ ควรเน้นทักษะการพูดเพราะเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนกับเจ้าของภาษาจนเกิดความเคยชินกับน้ำเสียง สีสันทาทางการแสดงออก ได้ฝึกอ่านออกเสียงและเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ด้านสื่อการสอนควรเป็นใบความรู้ให้นักเรียนได้ศึกษาเนื้อหาภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง แหล่งการเรียนรู้เป็นสถานที่จริงคืออุทยานประวัติศาสตร์ค่ายบางระจันและวัดโพธิ์เก้าต้น ด้านการวัดและการประเมินผล ควรวัดผลประเมินผลทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นการพูดเรื่องราวของวีรชนชาวบ้านบางระจัน โดยใช้แบบประเมินที่มีความถูกต้อง เพื่อประเมินความสามารถของนักเรียนในด้านการพูด

ตอนที่ 3 ด้านปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการพัฒนาหลักสูตรหรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และข้อเสนอแนะอื่นๆ พบว่า ปัญหาหลักในการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรคือเรื่องงบประมาณ เนื่องจากงบประมาณในการนำนักเรียนไปศึกษาเรียนรู้นอกสถานที่ที่มีไม่เพียงพอและค่านั่งในเรือความปลอดภัยในการเดินทางของนักเรียน ค่าใช้จ่ายสำหรับครูวิทยากรต่างชาติและเวลาในการจัดการเรียนรู้ที่จำกัด ส่วนใหญ่มีข้อเสนอแนะว่าควรให้นักเรียนได้สัมผัสกับเจ้าของภาษาให้เคยชินเพื่อสร้างความคุ้นเคยในการใช้สำเนียงและความกล้าแสดงออกทางด้านภาษาของนักเรียน

4.2 ผลการสอบถามความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน

ผลการสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิงห์บุรี ในการเรียนรู้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความต้องการของนักเรียนในการเรียนหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องการ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิงห์บุรี จำนวน 78 คน โดยจำแนกตาม เพศ อายุ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดสิงห์บุรี วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่และร้อยละ (percentage) นำเสนอ ดังตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	30	38.46
หญิง	48	61.54
2. อายุ		
17 ปี	63	80.77
18 ปี	15	19.23

ตาราง 5 (ต่อ)

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
3. ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดสิงห์บุรี		
ต่ำกว่า 5 ปี	11	14.10
8 – 10 ปี	28	35.90
10 ปีขึ้นไป	39	50.00

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 61.54 รองลงมาเป็นเพศชาย 30 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46 อายุส่วนใหญ่ 17 ปี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 80.77 รองลงมาอายุ 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 19.23 ด้านระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดสิงห์บุรีพบว่าส่วนใหญ่อาศัยเป็นเวลา 10 ปีขึ้นไป จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาคือ 8-10 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 35.90

ตอนที่ 2 ความต้องการของนักเรียนในการเรียนหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนานางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องการ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่และค่าร้อยละ (percentage) นำเสนอดังตาราง 6

ตาราง 6 ความถี่และค่าร้อยละเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนในการเรียนหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนานางระจัน และรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องการ

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1. ในวิชาภาษาอังกฤษควรมีการเรียน เรื่อง วิถีชนชาวนานางระจัน	78	100.00
2. ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง วิถีชนชาวนานางระจัน นักเรียนจะได้รับประโยชน์		
1. มีความรู้ความเข้าใจประวัติความเป็นมาของ วิถีชนชาวนานางระจัน	32	41.03
2. ได้เรียนรู้และฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นของตน	29	37.17
3. เพื่อใช้ภาษาอังกฤษถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับ ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น	17	21.80
3. นักเรียนต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษข้อใดบ้างที่ เกี่ยวข้องกับเรื่อง วิถีชนชาวนานางระจัน		
1. ข้อมูลที่ตั้งของค่ายนางระจัน	9	11.54
2. ประวัติความเป็นมาของวิถีชนชาวนานางระจัน	31	39.74
3. ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของวิถีชน ชาวนานางระจัน	18	23.08
4. ประวัตินุสาวรีย์ของวิถีชนชาวนานางระจัน	10	12.82
5. ประวัตินุสาวรีย์พระอาจารย์ธรรมโชติ	5	6.41
6. วัดโพธิ์เก้าต้น	5	6.41

ตาราง 6 (ต่อ)

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
4. นักเรียนต้องการให้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ในลักษณะ		
1. การบรรยาย	14	17.95
2. การศึกษานอกสถานที่	28	35.89
3. การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้	15	19.23
4. การฝึกปฏิบัติทักษะภาษาอังกฤษ ฟัง พูด อ่าน เขียน	21	26.93
5. นักเรียนคิดว่าในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน ควรใช้สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ ใดบ้าง		
1. ใบความรู้	6	7.69
2. ใบงาน	5	6.41
3. รูปภาพ	2	2.56
4. อินเทอร์เน็ต	21	26.92
5. สื่อวีดิทัศน์	6	7.69
6. สถานที่จริง	38	48.71
6. นักเรียนคิดว่าการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ เรื่อง วีรชน ชาวบ้านบางระจัน ควรใช้วิธีการวัดอย่างไรบ้าง		
1. การทดสอบความรู้ความเข้าใจ	26	33.33
2. การประเมินผลการฝึกทักษะการใช้ภาษา	42	53.85
3. การสังเกตพฤติกรรม	10	12.82

จากตาราง 6 พบว่า นักเรียนทุกคนมีความเห็นว่าในวิชาภาษาอังกฤษควรเรียนเรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน เพิ่มลงในหลักสูตรที่มีอยู่เดิม เพราะเป็นเรื่องที่นักเรียนสนใจ นักเรียนส่วนใหญ่เห็นถึงประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจันในด้านความรู้ความเข้าใจประวัติความเป็นมาของวีรชนชาวบ้านบางระจัน จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 41.03 รองลงมาคือได้เรียนรู้และฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นของตน จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 37.17 ด้านเนื้อหาที่ต้องการเรียนรู้คือ ด้านประวัติความเป็นมาของวีรชนชาวบ้านบางระจัน จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 39.74

รองลงมาคือความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของวีรชนชาวบ้านบางระจัน จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 23.08 ด้านการจัดการเรียนการสอนนักเรียนส่วนใหญ่ต้องการศึกษานอกสถานที่ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 35.89 รองลงมาคือการศึกษาปฏิบัติทักษะภาษาอังกฤษ ฟัง พูด อ่าน เขียน จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 26.93 ด้านสื่อหรือแหล่งการเรียนรู้ นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการไปสถานที่จริง จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 48.71 รองลงมาคือใช้สื่ออินเทอร์เน็ต จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 26.92 ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดว่าควรใช้วิธีการประเมินผลการฝึกทักษะการใช้ภาษา จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 53.85 รองลงมาคือทดสอบความรู้ความเข้าใจ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33

ผลการพัฒนาหลักสูตร

ผลการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ในการศึกษาข้อมูลพื้นฐานมากำหนดประเด็นในการร่างหลักสูตร ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1) การพัฒนาหลักสูตร (ฉบับร่าง) 2) การประเมินหลักสูตร (ฉบับร่าง) 3) การปรับปรุงหลักสูตร (ฉบับร่าง)

1. การพัฒนาหลักสูตร (ฉบับร่าง)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน รวมทั้งการขอคำแนะนำและคำปรึกษาจาก อาจารย์ที่ควบคุมวิทยานิพนธ์นำมากำหนดหลักสูตรฉบับร่าง ซึ่งประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และแผนการจัดการเรียนรู้

2. การประเมินหลักสูตร (ฉบับร่าง)

การประเมินหลักสูตรฉบับร่างเป็นการประเมินก่อนการนำหลักสูตรไปทดลองใช้ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เป็นผู้ประเมินหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พิจารณาความสอดคล้องขององค์ประกอบหลักสูตรฉบับร่าง ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และแผนการจัดการเรียนรู้ นำข้อเสนอแนะที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข โดยวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) จากผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ดังนั้น ส่วนประกอบของหลักสูตรฉบับร่าง มีความสอดคล้องและเหมาะสม

3. การปรับปรุงหลักสูตร (ฉบับร่าง)

จากการประเมินหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่า หลักสูตรมีองค์ประกอบสอดคล้องและเหมาะสม โดยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการประเมินหลักสูตร (ฉบับร่าง) เพื่อปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวบ้านบางระจัน ด้านแผนการจัดการเรียนรู้ ควรปรับจำนวนชั่วโมงให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ ด้านเนื้อหาสาระ ควรปรับความยากง่ายให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรปรับให้มีความหลากหลาย น่าสนใจ และปรับวิธีการวัดและประเมินผลด้านทักษะการพูด โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินให้ชัดเจนสำหรับผู้ประเมิน

ผลการทดลองใช้หลักสูตร

การทดลองใช้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 โรงเรียนสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 จำนวน 38 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ สรุปผลได้ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Let's go to Khai Bang Rachan ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนได้เรียนรู้ข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานวีรชนค่ายบางระจัน อาคารศูนย์ศึกษาประวัติศาสตร์และพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์วีรชนค่ายบางระจัน คำศัพท์และประโยค ฝึกอ่านประโยค แปลความหมาย สรุปใจความสำคัญเกี่ยวกับอุทยานวีรชนค่ายบางระจัน ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในการพูดจับคู่คำศัพท์และความหมาย จากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนพบว่า นักเรียนมีความสนใจในเนื้อหา มีความกระตือรือร้นในการศึกษาข้อมูลที่ได้ ในการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มนักเรียนมีความสามัคคี ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่นักเรียนส่วนมากไม่มีความหมายและการออกเสียงของคำศัพท์ ครูช่วยอธิบายและแนะนำในขณะทำกิจกรรม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง About Bang Rachan ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนมาแล้วจาก Vocabulary box นักเรียนมีความกระตือรือร้นช่วยกันตอบความหมายที่ถูกต้อง ให้นักเรียนดูวีดิทัศน์ “สักการะถิ่นวีรชนคนกล้า” และแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มอ่านใบความรู้ที่ 2 About Bang Rachan นักเรียนช่วยกันอ่านและศึกษาความหมาย ตัวแทนกลุ่มออกมาพูดสรุปเนื้อหา ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในการพูดจับคู่คำศัพท์และความหมาย จากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนพบว่า นักเรียนมีความสนใจ มีความสนุกสนานร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่มเป็นอย่างดี นักเรียนทุกกลุ่มสามารถตอบคำถามลงในใบงานได้ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 – 8 เป็นการจัดการเรียนรู้ เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาถิ่นกำเนิด อาวุธที่ใช้ในการรบ การเข้าร่วมรบของวีรชนชาวบ้านบางระจันทั้ง 11 คน ได้แก่ Phan Rueang, Nai Mueang, Nai Tan, Khun San, Nai Thong Men, Nai Chan Nuad Kiew, Nai Dok, Nai In, Nai Thong Sang Yai, Nai Chote และ Nai Thong Kaew ผู้วิจัยได้จัด

กิจกรรมการเรียนรู้ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาใบความรู้เกี่ยวกับ ประวัติ ข้อมูล ถิ่นกำเนิด และอาวุธที่ใช้ในการรบ นักเรียนช่วยกันหาคำศัพท์ แปลความหมาย ประโยค และอ่านออกเสียง จากนั้นให้นักเรียนจับคู่พูดแลกเปลี่ยนข้อมูลของวีรชนที่ตนได้ศึกษามากับนักเรียนอีกคน ให้เวลา 5 นาที จากนั้นกลับกลุ่มเดิมเพื่อทำใบงาน ครูสุ่มถามนักเรียนถึงข้อมูลของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่นักเรียนได้ศึกษามา โดยให้นักเรียนพูดอธิบายเมื่อหมดชั่วโมงให้นักเรียนอัปเดตคลิปวิดีโอโพสลงใน Facebook ตั้งเป็นสาธารณะ โดยใช้ #Bangrachanheroes และแฮชแท็กตามชื่อวีรชนคนนั้น ในคลิปนักเรียนพูดเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ได้ศึกษา ครูตรวจคลิปโดยตรวจจากการออกเสียง ความถูกต้องของภาษา ความคล่องแคล่ว การสื่อความหมาย ซึ่งจากการสังเกตพฤติกรรมและตรวจผลงาน พบว่านักเรียนมีความกระตือรือร้น ให้ความสนใจในการศึกษา หาความหมาย และฝึกพูด ร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่มเป็นอย่างดี มีนักเรียนบางคนยังอ่านออกเสียงคำศัพท์ผิดอยู่บ้าง ผู้วิจัยได้คอยให้คำแนะนำ จนนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ผลงานคลิปวิดีโอเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันของนักเรียนมีความเหมาะสมทั้งการออกเสียง ความถูกต้องของภาษา ความคล่องแคล่ว การสื่อความหมาย และนักเรียนบางคนมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอวิดีโอ เช่น การแต่งหน้ามีหนวด เกริ่นถึงสถานที่สำคัญในจังหวัดสิงห์บุรีก่อนนำเข้าสู่การพูดเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน การแต่งกายให้คล้ายกับวีรชนชาวบ้านบางระจันที่นักเรียนพูดใส่รูปภาพประกอบ เป็นต้น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง The land of heroes ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนเล่นเกม My hero ฝึกการพูด ผลัดกันถาม ผลัดกันตอบ สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับภาพวีรชนชาวบ้านบางระจันที่นักเรียนได้รับ จากนั้นทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน นักเรียนทุกคนสุ่มจับฉลากที่มีชื่อวีรชนชาวบ้านบางระจันคนละ 6 ฉลาก โดยจับทีละฉลากแล้วไปชี้ภาพไวนิลวีรชนชาวบ้านบางระจันให้ตรงกับชื่อที่ตนจับได้ จากนั้นพูดนำเสนอข้อมูลวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตนได้รับ ให้เวลาคนละ 5-7 นาที สรุปองค์ความรู้ที่ได้รับจัดทำเป็นหนังสือเล่มเล็กเกี่ยวกับประวัติวีรชนชาวบ้านบางระจัน ซึ่งจากการสังเกตพฤติกรรมและตรวจผลงาน พบว่า นักเรียนมีความสนุกสนานในการฝึกพูด สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูล มีความกระตือรือร้น ร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี การทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน นักเรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจในการเตรียมตัว จัดจำข้อมูลสำคัญของวีรชนแต่ละคน ฝึกฝนการออกเสียงและทำทางการนำเสนอ ผลงานหนังสือเล่มเล็กที่ออกมา มีความคิดสร้างสรรค์ สวยงาม มีเพียงนักเรียนบางคู่ที่เขียนประโยคในหนังสือเล่มเล็กไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ผู้วิจัยได้แนะนำให้ นักเรียนไปปรับแก้ไข จนนักเรียนสามารถทำได้ดี

ผลการประเมินและปรับปรุงหลักสูตร

ผลการประเมินหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 โรงเรียนสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 จำนวน 38 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 สรุปผลการประเมินดังต่อไปนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน โดยการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้หลักสูตรด้วยแบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 2 ฉบับ โดยวัดจุดประสงค์และเนื้อหาเดิมแต่เปลี่ยนแปลงลำดับตัวเลือกในแต่ละข้อ สรุปผลการทดสอบดังตาราง 7

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10

ผลสัมฤทธิ์	จำนวน นักเรียน (n)	คะแนน เฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t - test	P-value
ก่อนใช้หลักสูตร	38	17.26	4.91	10.00	.000
หลังใช้หลักสูตร	38	31.68	5.51		

ตาราง 7 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันก่อนและหลังการใช้หลักสูตรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันหลังจากใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังการใช้หลักสูตรเท่ากับ 31.68 และก่อนการใช้หลักสูตรเท่ากับ 17.26 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน

ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน โดยประเมินทักษะการพูดหลังเรียนโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยและครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นผู้ประเมิน สรุปได้ดังตาราง 8

ตาราง 8 ความถี่ ร้อยละ จากการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันหลังการใช้หลักสูตร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	จำนวนนักเรียน			
	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1. การออกเสียง	13 คน	12 คน	13 คน	0 คน
ร้อยละ	34.21	31.57	34.21	0.00
2. ความถูกต้องของภาษา	7 คน	20 คน	11 คน	0 คน
ร้อยละ	18.42	52.63	28.94	0.00
3. ความคล่องแคล่ว	13 คน	16 คน	9 คน	0 คน
ร้อยละ	34.21	42.10	23.68	0.00
4. การสื่อความหมาย	13 คน	17 คน	8 คน	0 คน
ร้อยละ	34.21	44.73	21.05	0.00
5. ระยะเวลา	14 คน	18 คน	6 คน	0 คน
ร้อยละ	36.84	47.36	15.78	0.00

ตาราง 8 พบว่า นักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังใช้หลักสูตรมากสุดในแต่ละด้านคือ การออกเสียงในระดับ ดีมาก จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 34.21 ความถูกต้องของภาษาในระดับ ดี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 52.63 ความคล่องแคล่วในระดับ ดี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 42.10 การสื่อความหมายในระดับ ดี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 44.73 ระยะเวลาในระดับ ดี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 47.36

ตาราง 9 แสดงผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำแนกตามเกณฑ์การตัดสิน
คุณภาพทั้งหมด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ช่วงคะแนนทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ	เกณฑ์การตัดสิน คุณภาพ	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
17 - 20	ดีมาก	12	31.58
13 - 16	ดี	26	68.42
9 - 12	พอใช้	0	0.00
5 - 8	ปรับปรุง	0	0.00

ตาราง 9 แสดงผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำแนกตามเกณฑ์
การตัดสินคุณภาพทั้งหมด พบว่า นักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง
วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังใช้หลักสูตรอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 68.42 รองลงมา
อยู่ในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 31.58

ตาราง 10 ผลคะแนนจากการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลจากค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($n = 38$ คน)

ผลทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	แปลความ
การออกเสียง	3.00	0.83	ดี
ความถูกต้องของภาษา	2.89	0.68	ดี
ความคล่องแคล่ว	3.11	0.76	ดี
การสื่อความหมาย	3.13	0.74	ดี
ระยะเวลา	3.18	0.69	ดี
รวมหลังใช้หลักสูตร	15.31	3.70	ดี

ตาราง 10 พบว่า นักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับ ดี ($\bar{X} = 15.31$, S.D. = 3.70) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้ ด้านระยะเวลา ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = 0.69) แปลความอยู่ในระดับ ดี ด้านการสื่อความหมาย ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = 0.74) แปลความอยู่ในระดับ ดี ด้านความคล่องแคล่ว ($\bar{X} = 3.11$, S.D. = 0.76) แปลความอยู่ในระดับ ดี ด้านการออกเสียง ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.83) แปลความอยู่ในระดับ ดี และด้านความถูกต้องของภาษา ($\bar{X} = 2.89$, S.D. = 0.68) แปลความอยู่ในระดับ ดี

3. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัยได้ประเมินความพึงพอใจของนักเรียนหลังการทดลองใช้หลักสูตร โดยนักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตร จำนวน 10 ข้อ สรุปผลดังตาราง 11

ตาราง 11 ผลค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 ที่มีต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		ความหมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
1. เนื้อหาสาระเรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน เป็นเรื่องที่น่าสนใจ	4.24	0.71	มาก
2. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ฉันมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ	4.24	0.71	มาก
3. ฉันสามารถพูดเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันเป็นภาษาอังกฤษได้	4.42	0.75	มาก
4. เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน เป็นเรื่องที่ผมสามารถเรียนรู้ได้ง่าย	4.34	0.58	มาก
5. สื่อการเรียนรู้เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ทำให้ฉันสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดี	4.42	0.68	มาก
6. ฉันสามารถนำความรู้เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ไปประยุกต์ใช้ได้	4.42	0.69	มาก
7. ฉันรู้สึกมีความภาคภูมิใจในท้องถิ่นหลังจากเรียนเรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน	4.16	0.49	มาก
8. กิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน สนุก น่าสนใจ	4.34	0.58	มาก
9. เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน มีคำศัพท์ที่ไม่ยากจนเกินไป	4.03	0.49	มาก
10. หลังจากเรียนเรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ฉันมีความมีความมั่นใจในการ	4.37	0.58	มาก
เฉลี่ย	4.29	0.51	มาก

จากตาราง 11 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมาก ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยมากไปน้อย 5 ลำดับ ดังนี้ ผู้ตอบแบบสอบถาม มีความพึงพอใจ คือ ฉันสามารถพูดเกี่ยวกับวิรชนชาวบ้านบางระจันเป็นภาษาอังกฤษได้ ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.75) สื่อการเรียนรู้ เรื่อง วิรชนชาวบ้านบางระจันทำให้ฉันสามารถเข้าใจ เนื้อหาได้ดี ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.68) ฉันสามารถนำความรู้เรื่อง วิรชนชาวบ้านบางระจัน ไปประยุกต์ใช้ได้ ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.69) หลังจากเรียนเรื่อง วิรชนชาวบ้านบางระจัน ฉันมีความมีความมั่นใจในการ ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.58) และเรื่อง วิรชนชาว บ้านบางระจัน เป็นเรื่อง ที่ฉันสามารถเรียนรู้ได้ง่าย ($\bar{X} = 4.34$, S.D. = 0.58) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เรื่อง วิรชน ชาวบ้านบางระจัน มีคำศัพท์ที่ไม่ยากจนเกินไป ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = 0.49)

ส่วนข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิรชนชาวบ้าน บางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แบบสอบถามปลายเปิด พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรและอยากให้เพิ่มประวัติ การรบในแต่ละครั้ง เพิ่มเวลาในการเรียน และให้มีการพาไปชมสถานที่จริง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิิรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนการวิจัยและสรุปผล ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สมมติฐานของการวิจัย
3. วิธีดำเนินการวิจัย
4. สรุปผลการวิจัย
5. การอภิปรายผล
6. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิิรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อประเมินผลหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิิรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
 - 2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.2 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.3 ศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตร

สมมติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วิิรชนชาวบ้านบางระจัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสิงห์บุรี อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 78 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสิงห์บุรี อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 5 จำนวน 38 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลากนักเรียน 1 ห้อง จากนักเรียนทั้งหมด 2 ห้อง เป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10

2. ระยะเวลาในการทดลองใช้หลักสูตร

การทดลองใช้หลักสูตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ใช้ระยะเวลาในการสอน จำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมระยะเวลา 10 ชั่วโมง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

- 3.1 แบบสัมภาษณ์ เกี่ยวกับความต้องการพัฒนาหลักสูตร
- 3.2 แบบสอบถาม เกี่ยวกับความต้องการพัฒนาหลักสูตร
- 3.3 หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน
- 3.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 3.5 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
- 3.6 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตร

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาหลักสูตรโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับค่ายบางระจัน วีรชนชาวบ้านบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี โดยศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับค่ายบางระจัน ชาวบ้านบางระจัน โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) แล้วนำเสนอแบบบรรยายความ

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความต้องการพัฒนาหลักสูตร สาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มาวิเคราะห์ โดยตอนที่ 1 ใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ (percentage) ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) แล้วนำเสนอแบบบรรยายความ

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลการสอบถามความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสอบถามมาวิเคราะห์ โดยตอนที่ 1 ใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ (percentage) ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) แล้วนำเสนอแบบบรรยายความ

4.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน แล้วนำผลการทดสอบมาหาค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการเรียน โดยใช้สถิติการทดสอบที (t-test) แบบ dependent

4.5 วิเคราะห์ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 โดยนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินทักษะการพูดที่ผ่านการประเมินแบบตรวจสอบรายการ มาวิเคราะห์ข้อมูลจากค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) แล้วนำค่าที่ได้จากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มาเทียบกับค่าเฉลี่ย แล้วแปลความหมายตามค่าเฉลี่ย

4.6 วิเคราะห์ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยนำผลที่ได้จากการสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลจากค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) แล้วนำมาแปลความหมายตามค่าเฉลี่ย

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยที่ได้นำเสนอปรากฏผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

พบว่า

1.1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งประกอบด้วย เอกสารหลักสูตรโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับค่ายบางระจัน วีรชนชาวบ้านบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี และความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน จากบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้ดังนี้

1.1.1 การศึกษาเอกสารหลักสูตรโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า หลักสูตรมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความคิดเห็นที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้และมีคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน

เป็นเครื่องมือในการติดต่อ สื่อสาร สืบค้น วิเคราะห์และสรุปความรู้ ข้อมูล จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ การศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ เผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลในท้องถิ่นและชุมชน สามารถถ่ายทอดความคิด เรื่องราว ในท้องถิ่นและวัฒนธรรมประเพณีไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

1.1.2 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร พบว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นการพัฒนาหลักสูตรขึ้นจากสภาพปัญหาของท้องถิ่น และตรงตามความต้องการ ความเหมาะสมกับผู้เรียน นอกจากนั้นยังสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ส่งเสริมให้องค์กร ชุมชน มีส่วนร่วมในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามสภาพท้องถิ่น สภาพปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน เป็นแนวทางสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ เป็นการสร้างวิถีการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ที่เข้มแข็ง มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้ชีวิตของผู้เรียนตามสภาพชีวิตจริงของตนเอง ซึ่งการพัฒนาหลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะนำมาใช้ในการจัดการศึกษาและในการพัฒนาหลักสูตรส่วนใหญ่มีการพัฒนาหลักสูตรเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร และ 4) การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร

1.1.3 ผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่า วีรชนชาวบ้านบางระจัน เป็นผู้นำหมู่บ้านกลุ่มเล็ก ๆ ที่สามารถเอาชนะคนหมู่มากได้ด้วยพลังความกล้าหาญ เสียสละเลือดเนื้อชีวิตจนหยดสุดท้ายเพื่อปกป้องประเทศชาติ

1.1.4 การศึกษาความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน จากผู้เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร พบว่า มีความต้องการให้พัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ขึ้น เพราะเป็นหลักสูตรที่มีความสอดคล้องกับประวัติศาสตร์ที่สำคัญในท้องถิ่น ถือเป็นเรื่องราวที่ทำให้คนทั่วโลกรู้จักจังหวัดสิงห์บุรี นักเรียนควรมีความรู้พื้นฐาน สามารถพูด อธิบายเรื่องราวเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันแต่ละคนได้ เพื่อให้นักเรียนได้เกิดความรัก และภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน ส่วนเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ใช้รูปแบบการศึกษาข้อมูล ผูกปฏิบัติ การพูด ส่วนวิธีการวัดผลประเมินผล ให้ใช้ทั้งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และประเมินความพึงพอใจต่อการเรียน

1.2 การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 9 แผน ได้แก่ 1) Let's go to Khai Bang Rachan 2) About Bang Rachan 3) Phan Rueang 4) Nai Mueang, Nai Tan 5) Khun San, Nai Thong Men 6) Nai Chan Nuad Kiew, Nai Dok 7) Nai In, Nai Thong Sang

Yai 8) Nai Chote, Nai Thong Kaew และ 9) The land of heroes ส่วนการประเมินหลักสูตร พบว่า หลักสูตรมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 และมีความสอดคล้องและเหมาะสม

1.3 การทดลองใช้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 โรงเรียนสิงห์บุรี จำนวน 38 คน ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ 9 แผน ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมในการเรียน และการปฏิบัติงานของนักเรียน พบว่า นักเรียนให้ความสนใจ มีความกระตือรือร้นในการศึกษาเนื้อหาของวีรชนแต่ละคน มีความคิดสร้างสรรค์ในการพูดภาษาอังกฤษนำเสนอเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันในคลิปวิดีโอ และสามารถพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันได้ดี

2. ผลการใช้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2.1 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ ดี

2.3 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับ มาก

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยมีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า 1) หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ที่พัฒนาขึ้นมาใหม่มีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาของท้องถิ่นและตรงตามความต้องการ เหมาะสมกับผู้เรียน 2) หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน มีความสอดคล้องและเหมาะสม และจากการสังเกตพฤติกรรมในการเรียนและการปฏิบัติงานของนักเรียน ตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น พบว่า นักเรียนให้ความสนใจและให้ความร่วมมือในการเรียนดี และสามารถพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด บุญเลี้ยง ทุมทอง (2553, หน้า 16-17) ได้กล่าวถึงลักษณะของหลักสูตรที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้ 1) ตรงตามความมุ่งหมายของการศึกษา 2) ตรงตามลักษณะของพัฒนาการของเด็กในวัยต่าง ๆ 3) ตรงตามลักษณะ

วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีเอกลักษณ์ของชาติ 4) มีเนื้อหาสาระของเรื่องที่สอนบริบูรณ์เพียงพอที่จะช่วยให้นักเรียน คิดเป็น ทำเป็น และพัฒนาการในทุกด้าน 5) สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน คือ การจัดวิชาทักษะ และวิชาเนื้อหาให้เหมาะสมกันในส่วนที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเจริญงอกงามทุกด้าน 6) หลักสูตรควรสำเร็จขึ้นด้วยความร่วมมือของทุกฝ่าย 7) หลักสูตรจะต้องให้นักเรียนได้เรียนรู้ต่อเนื่องกันไป และจะต้องเรียงลำดับความยากง่ายไม่ให้ขาดตอนจากกัน 8) หลักสูตรจะต้องเป็นประสบการณ์ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็ก เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตเพื่อให้เกิดความเป็นอยู่อย่างผาสุก 9) หลักสูตรจะต้องเพิ่มพูนและส่งเสริมทักษะเบื้องต้นที่จำเป็นของเด็ก 10) ส่งเสริมให้เด็กเกิดความรู้ ทักษะ เจตคติ ความคิดริเริ่ม มีความคิดสร้างสรรค์ในการดำเนินชีวิต 11) ส่งเสริมให้เด็กทำงานเป็นอิสระ และทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ เพื่อพัฒนาให้รู้จักการอยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตย 12) บอกแนวทาง วิธีสอนและอุปกรณ์สื่อสารประกอบเนื้อหาสาระที่สอนไว้อย่างเหมาะสม 13) มีการประเมินผลอยู่ตลอดเวลา เพื่อทราบข้อบกพร่องในการที่จะปรับปรุงให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป 14) จะต้องจัดประสบการณ์ให้เด็กเกิดความรู้ ความเข้าใจและมีโอกาสแก้ปัญหาต่าง ๆ 15) ส่งเสริมให้เด็กรู้จักแก้ปัญหา 16) จัดประสบการณ์ที่มีความหมายต่อชีวิตของเด็ก 17) จัดประสบการณ์และกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกอย่างเหมาะสมตามความสนใจ ความต้องการและความสามารถของแต่ละบุคคล 18) วางกฎเกณฑ์ไว้อย่างเหมาะสมแก่การนำไปปฏิบัติ และสะดวกแก่การวัดและประเมินผล และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วันดี จุฬานิชย์ (2551, บทคัดย่อ) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนรู้ และนอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของชิสา โตเรือง (2554, หน้า 116-127) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง การท่องเที่ยวในอำเภอหลานสัก จังหวัดอุทัยธานี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า ผลการพัฒนาหลักสูตร ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง คำอธิบายรายวิชา เนื้อหาสาระและการจัดประสบการณ์ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล และแผนการจัดการเรียนรู้ โดยเนื้อหาของหลักสูตรแบ่งเป็น ภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ซึ่งมีแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ผู้เชี่ยวชาญประเมินองค์ประกอบของหลักสูตร พบว่า เนื้อหาของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์และมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2. ผลการใช้หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า

2.1 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาสาระเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียน เกิดความสนใจ มีความหลากหลาย ทำทลายความสามารถของนักเรียน ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นอย่างดี นักเรียนมีความตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมและเรียนรู้ร่วมกับเพื่อน ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ประทุม ศรีรักษา (2552, หน้า 27-28) ได้ทำการวิจัยโครงการการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดลพบุรีสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุมาลี ดวงจินดา (2555, หน้า 174-175) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ประเพณีลอยกระทงสวรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยุพิน สิทธิจินดา (2558, หน้า 106-111) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตร เรื่อง กล้วยฉาบแก้รจากภูมิปัญญาไทยบ้านบ่อกรู กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ ดี ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นให้นักเรียนเกิดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นการจัดการเรียนรู้ โดยเน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการออกเสียงคำศัพท์ ช่วยเหลือกันศึกษาความหมายโดยใช้กระบวนการกลุ่ม กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการทำงานร่วมกับผู้อื่น ในการจัดการเรียนรู้ นักเรียนได้เรียนในเนื้อหาท้องถิ่นที่เป็นข้อมูลเชิงลึกของวีรชนแต่ละท่าน มีความแปลกใหม่ทำทลายความสามารถของนักเรียนโดยเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนไม่เคยเรียนเนื้อหานี้มาก่อนจึงทำให้เป็นที่สนใจ นักเรียนจึงเรียนรู้ด้วยความกระตือรือร้นและเอาใจใส่ นอกจากนี้ยังมีการเผยแพร่ผลงานการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันผ่านทาง Facebook ซึ่งเป็นสื่อโซเชียลที่นักเรียนใช้กันอย่างแพร่หลาย ซึ่งทำให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษให้ถูกต้องแม่นยำและเกิดความมั่นใจได้ต่อกีทางหนึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดของ กรมวิชาการ (2542, หน้า 21-22) ได้กล่าวว่า การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดี

เกี่ยวกับทักษะการพูด มีสิ่งสำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่งคือ ผู้สอนจะต้องพยายามสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยวิธีการดังต่อไปนี้ 1) สร้างความเคยชินในการพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน 2) สร้างความสนุกสนานเพิ่มเติม เลือกกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน 3) สร้างความถูกต้องแม่นยำ ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ วิธีออกเสียง และสำเนียง มีความรู้เรื่องคำศัพท์และการนำภาษาอังกฤษไปใช้เป็นอย่างดี เพื่อจะเป็นรูปแบบที่ดีให้แก่ผู้เรียน 4) สร้างบรรยากาศ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ มีความกระตือรือร้นที่จะพูดภาษาอังกฤษโดยอิสระไม่ต้องรอให้ผู้สอนบังคับ 5) สร้างความมั่นใจ ให้คำชมเชย เมื่อผู้เรียนพูดได้ถูกต้อง และผู้สอนควรมีความอดทนคอยให้ความช่วยเหลืออย่างจริงใจ เมื่อพบว่าผู้เรียนมีปัญหาในการพูด ผู้สอนควรให้โอกาสและกำลังใจ เพื่อสร้างเจตคติที่ดีของผู้เรียนต่อการพูดภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยะพันธ์ กันทิสรา (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติและเปรียบเทียบความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า การสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงานส่งผลให้ความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และส่งผลให้นักศึกษามีความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่สูงขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุมาลี ดวงจินดา (2555, หน้า 176) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ประเพณีลอยกระทงสวรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูด อยู่ในระดับ ดี

2.3 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนาบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับ มาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรตรงตามความต้องการของนักเรียน การจัดการเรียนการสอนเน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษในด้านเนื้อหาที่นักเรียนไม่เคยเรียนหรือทราบมาก่อน ทำให้เกิดความท้าทาย กระตือรือร้นที่จะศึกษา สามารถพูดเกี่ยวกับวิถีชนชาวนาบางระจันเป็นภาษาอังกฤษได้ จนเกิดความภาคภูมิใจต่อตนเองและท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สกอต (Scott, 1970, p.124) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้ 1) งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ 2) งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ 3) เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน จะต้องมียุทธศาสตร์ดังนี้ 3.1)

คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย 3.2) ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง 3.3) งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้ นอกจากนี้ผลการวิจัยของ ชีสา โคเรือง (2554, หน้า 113-114) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง การท่องเที่ยว ในอำเภอหลานสัก จังหวัดอุทัยธานี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการเรียนหลักสูตรอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุมาลี ดวงจินดา (2555, หน้า 177) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ประเพณีลอยกระทงสวรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาหลักสูตรหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้สรุปเป็นข้อเสนอแนะ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

1.1 ครูควรมีความรู้ความเข้าใจในส่วนต่าง ๆ ของหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน เป็นอย่างดีก่อนที่จะนำไปใช้ เพื่อให้การจัดกิจกรรมเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างสูงสุด

1.2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในภาคทฤษฎี ควรจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เพราะจะทำให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานและมีความสนใจต่อการจัดการเรียนการสอนเพิ่มมากขึ้น เช่น กิจกรรมเกม การแสดงบทบาทสมมติ

1.3 ในการฝึกปฏิบัติการพูด พบว่า นักเรียนบางคนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดี แต่ไม่ค่อยกล้าแสดงออกเท่าที่ควร ขาดความมั่นใจ ดังนั้นควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝน มีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีมากยิ่งขึ้น

1.4 การนำหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ในบางแผนการจัดการเรียนรู้ มีการสอนเกินกำหนดเวลา ดังนั้นควรยืดหยุ่นเวลาการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจันในทุกระดับชั้น โดยปรับสาระการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นนั้น ๆ

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาที่สำคัญอื่น ๆ ในท้องถิ่น เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร ถ่ายทอดข้อมูล เรื่องราว และเกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2540). คู่มือการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: อรุณสภานาครี.
- _____. (2542). การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านทักษะการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- _____. (2545). สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- _____. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2553). แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2542). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- กิตติมา ปรีดีติลล. (2534). การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: อักษรพัฒนา.
- กุลชนก ทิพธาดา, และคนอื่นๆ. (2550). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เกริกฤทธิ ไทคุณชนก. (2555). เสียดวงศรียุธยา ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สยามความรู้.
- โกศล ชันตทานต์. (2559). อนุสรณ์ 250 ปี วีรชนชาวบ้านบางระจัน. สิงห์บุรี: บุญไพศาล.
- ฉันท ชาติทอง. (2550). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น (พิมพ์ครั้งที่ 1). นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- _____. (2553). การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.

- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2543). **การพัฒนาหลักสูตร : หลักการและแนวปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชมพันธุ์ ภูษธร ณ ออยุธยา. (2540). **การพัฒนาหลักสูตร**. กรุงเทพฯ: ช่างทหารอากาศ.
- ชิสา โตเรือง. (2554). **การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง การท่องเที่ยวในอำเภอสามโก้ จังหวัดอุทัยธานี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ทศนา แคมมณี. (2553). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ** (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถาวร บัวศรี. (2531). **ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบและการพัฒนา**. กรุงเทพฯ: เอร่าวันการพิมพ์.
- _____. (2542). **ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบและการพัฒนา** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ธนัชการพิมพ์.
- ธีระ รุญเจริญ. (2550). **ความเป็นมืออาชีพในการจัดและการบริหารการศึกษายุคปฏิรูปการศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: เอส ที เพรส.
- นิคม ชมภูหลง. (2545). **การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา**. มหาสารคาม: อภิชาติการพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2537). **การพัฒนาการสอน**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2546). **การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญเลิศ วงศ์พรหม. (2559). **ภาษาอังกฤษเด็กไทยไม่ก้าวหน้าปัญหาอยู่ที่ใคร? สืบค้น** พฤษภาคม 30, 2560, จาก <http://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=45063&Key=hotnews>
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2553). **การพัฒนาหลักสูตร**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เบญจวรรณ กิสุขพันธ์. (2552). **การพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- ประทุม ศรีรักษา. (2552). **รายงานการวิจัย เรื่อง โครงการการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดชลบุรี**. ลพบุรี: สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ประเสริฐ ธรรมโวหาร. (2542). **หลักสูตรและการจัดการมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏจันทรเกษม. (อัสสำเนา).

- ปราโมทย์ จันทรเรือง. (2552ก). **การพัฒนาหลักสูตร**. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- _____. (2552ข). **การออกแบบหลักสูตรและการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะสำคัญด้านการคิดและการเรียนรู้**. ลพบุรี: ท.การพิมพ์.
- ปิยะพันธ์ กันทิส. (2556). **การใช้การสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังพูดภาษาอังกฤษและความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฝ่าย เจริญสุข. (2550). **ชีวนีมีที่มา เล่ม 2**. กรุงเทพฯ: เพื่อนเรียน.
- พรพิไล เชื้อคมดา. (2556). **การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รายวิชา ประเพณีไหลเรือไฟเต่างอย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลเต่างอย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1**. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- พฤกษ์ศรี. (2544). **The New Road 3** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สหธรรมมิก.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). **การสร้างและการพัฒนาแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์**. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____. (2540). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์** (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2548). **หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: แฮัส ออฟ เคอร์มีส์.
- _____. (2551). **ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: แฮัส ออฟ เคอร์มีส์.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2544). **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พิสนุ พงศรี. (2549). **การประเมินทางการศึกษา : แนวคิดสู่การปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ: เทียมผา การพิมพ์.
- เพ็ญแข วงศ์สุริยา. (2546). **การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตสกลนคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). **การวัดผลการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ภณิดา ชัยปัญญา. (2541). **การวัดความพึงพอใจ**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ภัทรา นิคมมานนท์. (2543). **การประเมินผลการเรียน**. กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์.

- ภัทราวดี ยวนชื่น. (2553). การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับแนวการสอนแบบเดิม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ภูมิใจ พาลานะที. (2549). สิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมือง ภาคกลาง. กรุงเทพฯ: คอมน่า.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2540). การจัดระบบการศึกษา หน่วยที่ 7-10. นนทบุรี: ผู้แต่ง.
- ยุพิน สิทธิจินดา. (2558). การพัฒนาหลักสูตร เรื่องกล้วยฉาบแก้รสจากภูมิปัญญาไทย บ้านบ่อกรู กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2540). การวัดผลและการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. (2545). เทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รุจิร ภูสาระ. (2546). การพัฒนาหลักสูตร : ตามแนวปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิต พอยท์.
- โรงเรียนสิงห์บุรี. (2558). หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสิงห์บุรี พุทธศักราช 2558 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. สิงห์บุรี: ผู้แต่ง.
- โรม บุนนาค. (2559). "ค่ายบางระจัน" วีรกรรมชาวบ้านที่ประวัติศาสตร์ต้องบันทึก. สืบค้น พฤษภาคม 6, 2560, จาก <http://www.manager.co.th/Home/ViewNews.aspx?NewsID=9590000063950>
- ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ. (2536). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : เซนต์เอดิสส์คัลเลอร์.
- ลักขณา สริวัฒน์. (2539). จิตวิทยาเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ลำจัญย ชวบเจริญ. (2553). ชีวิตประวัติบุคคลสำคัญ. กรุงเทพฯ: ดวงกมลพับลิชชิ่ง.
- วราพร ขาวสุทธิ. (2542). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบกระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์โดยใช้การสอนตนเองกับการเรียนการสอนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วันดี จุฬานิชย์. (2551). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- วิชัย โสสุวรรณจินดา. (2541). ความลับขององค์กร. กรุงเทพฯ: ชรรณินดี.
- วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวช. (2542). การพัฒนาหลักสูตรสถานที่ท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: เซ็นเตอร์ดิสคัฟเวอรี.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2540). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิไล ทองแผ่. (2550). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- วิไล แพงศรี. (2554). แนวทางการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน. สืบค้น พฤษภาคม 30, 2560, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/457133>
- ศจี อนันต์นพคุณ. (2542). กลวิธีบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ. สงขลา: วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนน.
- ศรินทิพย์ ภู่อาลี. (2542). เอกสารประกอบการสอนวิชาหลักสูตรประถมศึกษา. ลพบุรี: ศูนย์ตำราและเอกสารเชิงวิชาการ สถาบันราชภัฏเทพสตรี.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2548). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สงัด อุทรานันท์. (2538). องค์ประกอบอันเป็นพื้นฐานสำคัญของหลักสูตร. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมนึก ภัททิยชน. (2546). การวัดผลการศึกษา. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- _____. (2549). การวัดผลการศึกษา. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สวณิต ยมาภัย. (2526). หลักการพูดขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 พ.ศ.2560-2564. สืบค้น กุมภาพันธ์ 11, 2560, จาก http://www.nesdb.go.th/ewt_news.php?nid=6420
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2558). สิงห์บุรี : วิชนคนกล้า สายธาราวัฒนธรรม/สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สุชาติ หล่อกลาง. (2536). เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุชาติ หล่อกลาง. (2536). เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การดูกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). แนวคิดพื้นฐานการสร้างและการพัฒนาหลักสูตรรายบุคคล การศึกษาไทย. เชียงใหม่: The Knowledge Centre.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี ดวงจินดา. (2555). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ประเพณีลอยกระทงสวรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภออุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- สมิตร์ คุณานุกร. (2520). หลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ชวนชม.
- สมิตรา อังวัฒนะกุล. (2540). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพล พะยอมแย้ม. (2548). จิตวิทยาสัมพันธ์ภาพ. กรุงเทพฯ : สหภาพพัฒนาการพิมพ์.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2524). วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ประมวลศิลป์.
- สุวรรณา ดีไพบูลย์. (2558). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๑ ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- เสน่ห์ สุขเคหา. (2547). หลักสูตรและการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ลพบุรี: คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2540). รายงานการวิจัยโครงการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินติ้ง.
- อนุสาวรีย์วีรชนชาวบ้านบางระจัน. (2554). สืบค้น สิงหาคม 27, 2560, จาก <https://www.facebook.com/186908254662065/photos/a.210927555593468.56526.186908254662065/210927558926801/?type=3&theater>
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Arthur, A. N., Adler, M., & Flihan, S. (2011). **The development of the secondary school curriculum : a cooperative study**. New York: The State University of New York.
- Bartz, Watter H. (1979). **Testing Oral Communication in The Foreign Language Classroom; Language in Education: Theory and Practice**. Virginia: The Center for Applied Linguistic.
- Bloom, B.S. (1956). **Taxonomy of Educational Objectives, Handbook I : Cognitive Domain**. New York: Mckay.
- Cronbach, L. J. (1972). **The Dependability of Behavioral Measurement, Theory of generalizability for Scores and Profile**. New York: Wiley Press.
- Drakos, J. (2005). **Ideas for Developing a Personal EFL Teaching Curriculum**. Retrieved August 27, 2018, from <http://iteslj.org/Articles/Drakos-Curriculum.html>
- Good, Carter V. (1973). **Dictionary of Education** (3rd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Gronlund. (1993). **How to make achievement tests and assessment** (5th ed.). Boston: Allyn, and Bacon.
- Harris, Phillip R. (1989). **High Performance Leadership : Strategies for Maximum Career Productivity**. Glenview Illinois: Scott Foresman.
- John R, Searle. (1979). **Expression and meaning: Studies in the theory of speech acts**. Cambridge University Press.
- Litzenberg, C.M. (2005). **An assessment of teachers views of local environmental education and its impact on their curriculum and teaching methodology in maryland elementary school**. Dissertation abstracts international.
- Maslow, A.H. (1970). **Motivation and Personality**. New York: Harper & Row Publishers.
- Mills, Juline Elaine. (2006). **Analysis, instrument development, and structural equation modeling of customer satisfaction with online travel services**. Ph.D., USA.
- Penny Ur. (2009). **Grammar Practice Activities** (2nd Edition). Cambridge University Press.
- Saylor. J.G., & Alexander, W.M. (1974). **Planning Curriculum for schools**. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Scott, A.H. (1970). **Milkproduction**. London: Lliffed.
- Scott, R. (1981). **Speaking in communication in the classroom**. London : Longman.

- Storey, C. W. (2007). **Insights into Language Curriculum Development**. Retrieved August 27, 2017, from <http://e-flt.nus.edu.sg/v4n12007/storey.htm>.
- Taba, Hilda. (1962). **Curriculum Development : Theory and Practice**. New York: Harcourt, Brace and World.
- Taylor, Roy E. (1996). "**Assessing Oral Communication Skills Reflections an Oral Examiner**". World English.
- Thorndike, R. L. (1969). **Measurement and evaluation in psychology and education** (3rd ed.). New York: John Wiley.
- Tyler, R. (1950). **Basic principles of curriculum and instruction**. Syllabus for Education 360 Chicago : University of Chicago Press.
- Underhill, Nick. (2000). **Testing Spoken Language**. Oxford : Oxford University Press.
- Valette, R. (1972). **Modern language performance objectives and individualization**. Harcourt Brace.
- Vroom, V. H. (1990). **Manage people not personnel: Motivation and performance appraisal**. Boston: Harvard Business School Press.
- Wither, Sarah E. (2000). **Local curriculum development and place-based education**. Retrieved November 8, 2016, from <http://www.su.ac.th/DAO>
- Wolman, B. B. (1973). **Dictionary of behavioral science** (1st ed.). New York: Van Norstrand.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทรงศรี ตุ่นทอง	คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทิพวัลย์ คำคง	ประธานสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไล ทองแผ่	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
4. อาจารย์ ดร. เนติ เฉลยวาเรศ	รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประทุม ศรีรักษา	อาจารย์พิเศษคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่ กคส./๖๐

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผศ.ดร.ทรงศรี คุณทอง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย:
๑. หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน
 ๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ๓. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ๔. แบบวัดความพึงพอใจต่อหลักสูตร
 ๕. แบบสอบถาม
 ๖. แบบสัมภาษณ์
 ๗. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๘. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางสาวขวัญสุดา ทองคำปั้น นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี อาจารย์ ดร.เนติ เฉลียววณิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ผศ.ดร. ประทุม ศรีรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้เชี่ยวชาญศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี คุณทอง)

คณาบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่ ๓๐๖/๖๐๐

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผศ.ดร.วิไล ทองแผ่

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิชชนชาวนบ้านบางระจัน
 ๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ๓. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ๔. แบบวัดความพึงพอใจต่อหลักสูตร
 ๕. แบบสอบถาม
 ๖. แบบสัมภาษณ์
 ๗. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๘. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางสาวขวัญฤตา ทองคำปิ่น นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิชชนชาวนบ้านบางระจันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี อาจารย์ ดร.เนติ และวาเรศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ผศ.ดร.ประทุม ศรีรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่ ๓๐๔/๖๐

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอยกความอนุเคราะห์ให้ผู้เชี่ยวชาญตรงมาช่วยสอน

เรียน ผศ.ดร.ทัพวัลย์ คำคง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิเคราะห์ข่าวบ้านบางระจัน
 ๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ๓. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ๔. แบบวัดความพึงพอใจต่อหลักสูตร
 ๕. แบบสอบถาม
 ๖. แบบสัมภาษณ์
 ๗. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๘. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางสาววิไลดา ทองคำเงิน นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิเคราะห์ข่าวบ้านบางระจันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี อาจารย์ ดร.เบญจ เฉลียววาเรศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ผศ.ดร.ระพีพร ศรีรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ขอขอกความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้ และขอขอพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่ ๓๖๒/ว.๐๔

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบผลงานวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.เบติ เถลิงศรี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนานานาชาติ
 ๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ๓. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ๔. แบบวัดความพึงพอใจต่อหลักสูตร
 ๕. แบบสอบถาม
 ๖. แบบสัมภาษณ์
 ๗. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๘. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางสาวขวัญสุดา ทองคำเงิน นักศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวนานานาชาติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี อาจารย์ ดร.เบติ เถลิงศรี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ผศ.ดร.ระพีพร ศรีรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่ ๓๐๑/๒๖๐

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องวัด

เรียน ผศ.ดร.ประทุม ศรีรักษา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง ราชชนก บ้านบางระจัน
 ๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ๓. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ๔. แบบวัดความพึงพอใจต่อหลักสูตร
 ๕. แบบสอบถาม
 ๖. แบบสัมภาษณ์
 ๗. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๘. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางสาวขวัญสุดา ทองคำปิ่น นักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง ราชชนก บ้านบางระจันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี อาจารย์ ดร. เนติ เนสสุวาเรศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ผศ.ดร. ประทุม ศรีรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ขอแสดงความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้ และขออาพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทองศรี ตุ่นทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

ที่ ศธ. ๐๕๔๔๔.๖๓/ ๒๓๔๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนนารายณ์มหาราช
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอยกความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสิงห์บุรี

ด้วยนางสาวขวัญฤดี ทองคำปิ่น นักศึกษาศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับ อนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วรรณคดี เรื่อง วรรณคดี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี อาจารย์ ดร.เนติ เมธยาเรศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ผศ.ดร.ระพีพร ศรีรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการเก็บข้อมูลซึ่งสถานศึกษาของท่านได้ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ขอขอกความอนุเคราะห์จากท่านให้นางสาวขวัญฤดี ทองคำปิ่น ดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในสถานศึกษาของท่าน หวังเป็นอย่างยิ่งในความกรุณาและคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขอความอนุเคราะห์ด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอชม.พระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงทวี ดุนทอง)

คณบดีคณะครุศาสตร์ วิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

โทร ๐-๓๖๔๔๓ ๓๓๓๓๒, ๐-๓๖๔๔๒-๓๓๓๓๓ ต่อ ๓๓๓๓๓

โทรสาร ๐ ๓๖๔๔๒ ๓๓๓๓๓

E-mail : jiraporn@rpu.ac.th

ที่ ศก. ๐๕๕๓.๐๒/ ๒๖๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนราชนันทหาราช
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๒๖ พฤษภาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขออนุญาตทดลองใช้ (Fry out) เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสิงห์บุรี

ด้วยนางสาววิญสุดา ทอคำปั่น นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี อาจารย์ ดร. เนติ เฉลียววาทะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ผศ.ดร. ประทุม ศรีรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการทดลองใช้เครื่องมือ (Fry out) เพื่อตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้น

คณะครู ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ขอความอนุเคราะห์จากท่านให้นางสาววิญสุดา ทอคำปั่น ดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในสถานศึกษาของท่าน หวังอย่างยิ่งในความกรุณาและคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขอความอนุเคราะห์ด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ตันทอง)
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ราชภัฏเทพสตรี
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

โทร. ๐ ๓๖๔๑ ๑๑๑๓, ๐ ๓๖๔๒ ๗๔๔๕ โทร. ๐๔๔๖๑๑

โทรสาร ๐ ๓๖๔๒ ๐๖๑๐

E-mail : oed@rajabhat.ac.th

ภาคผนวก ค
หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม
เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม

เรื่อง วิชาน ชีววิทยา ระดับชั้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

จัดทำโดย นางสาวขวัญฤดา ทองคำปิ่น

ครูศาสตร์มหามัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
จังหวัดลพบุรี

หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

- 1) หลักการ
- 2) จุดมุ่งหมาย
- 3) คำอธิบายรายวิชา
- 4) โครงสร้างรายวิชา
- 5) กิจกรรมการเรียนรู้การสอน
- 6) สื่อ/แหล่งการเรียนรู้
- 7) การวัดและประเมินผล
- 8) แผนการจัดการเรียนรู้

หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ความสำคัญ

จังหวัดสิงห์บุรีเป็นเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งที่มีความสำคัญ มีประวัติศาสตร์ด้านการรบสมัยกรุงศรีอยุธยา อันเป็นผลให้เกิดวีรกรรมชาวบ้านบางระจัน เป็นวีรกรรมของกลุ่มชาวบ้านที่มีผู้นำ 11 คน ได้แก่ ขุนสวรรค์ พันเรือง นายแท่น นายอิน นายเมือง นายโชติ นายดอก นายทองแสงใหญ่ นายจันทนวดเขียว นายทองเหม็น และนายทองแก้ว จึงเป็นสิ่งที่ชาวจังหวัดสิงห์บุรีทุกคนควรได้เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์สำคัญเรื่องนี้ ปัจจุบันประเทศไทยได้เข้าสู่ประชาคมอาเซียน มีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้ามาท่องเที่ยวภายในประเทศไทยมากมาย ชาวจังหวัดสิงห์บุรีจึงควรมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาพื้นฐานที่ใช้สื่อสารกันทั่วโลก การให้ความรู้พื้นฐานควรเริ่มต้นจากเยาวชนภายในจังหวัดสิงห์บุรี เพื่อที่จะสามารถพูด อธิบายประวัติศาสตร์ที่สำคัญของจังหวัดสิงห์บุรีให้ชาวต่างประเทศรับรู้และเข้าใจถึงความสำคัญของวีรชนชาวบ้านบางระจัน ซึ่งจะนำมาสู่ความภาคภูมิใจต่อตนเอง ต่อจังหวัดสิงห์บุรี และต่อประเทศชาติ

หลักการ

1. เป็นหลักสูตรเพื่อเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิงห์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5
2. เป็นหลักสูตรที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ที่เกี่ยวกับเรื่องในชุมชนท้องถิ่นของตน
3. เป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษที่มีสาระการเรียนรู้ในเรื่องใกล้ตัว สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันและก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
4. เป็นหลักสูตรที่เสริมสร้างให้นักเรียนมีความตระหนักและเห็นคุณค่าของประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น
5. เป็นหลักสูตรที่สนองความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน

จุดมุ่งหมาย

หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูด

คำอธิบายรายวิชา

รหัส อ 30213 วิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 เวลาเรียน 40 ชั่วโมง จำนวน 1.0 หน่วยกิต

ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน กล่าวทักทาย กล่าวขอบคุณ กล่าวขอโทษ กล่าวลา การแนะนำตนเอง ผู้อื่น กล่าวต้อนรับ การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว สภาพทางภูมิศาสตร์ คำศัพท์ สำนวน ประโยคและข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย และแสดงความคิดเห็น โดยใช้ข้อมูล บทความเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ประเพณีท้องถิ่น ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น วีรชนชาวบ้านบางระจัน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ เห็นคุณค่าของท้องถิ่นตนเอง และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ตลอดจนนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ นำไปใช้ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสม

ผลการเรียนรู้

1. มีทักษะในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล สนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และข้อมูลท้องถิ่นได้
2. สามารถเขียน บรรยาย อธิบายข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้อย่างเหมาะสม
3. สามารถแสดงความคิดเห็นจากบทอ่านเกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม
4. สามารถพูด อธิบายเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันได้
5. สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

โครงสร้างรายวิชา

รหัส อ 30212 วิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 เวลาเรียน 40 ชั่วโมง จำนวน 1.0 หน่วยกิต

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระเพิ่มเติม	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1.	Giving information	1. มีทักษะในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล สนทนา โต้ตอบเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยว และข้อมูล ท้องถิ่นได้ 5. สามารถนำความรู้ที่ได้ ไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน	สำนวนการทักทาย บอกทาง การซื้อ ขาย สินค้าและ การบอกสภาพ อากาศด้วยสำนวน ง่าย ๆ	6	10
2.	Tourist Attraction	2. สามารถตีความ สรุปความ และวิเคราะห์เนื้อหาของบท อ่านเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้ถูกต้อง 5. ค้นคว้า รวบรวม และ สรุปข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการ เรียนรู้อื่นจากการแหล่ง เรียนรู้และนำเสนอด้วยการ พูด/การเขียน 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ ไป ประยุกต์ ใช้ ใน ชีวิตประจำวัน	บอกแหล่ง ท่องเที่ยวใน ประเทศไทยที่ น่าสนใจ	5	10

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระเพิ่มเติม	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
3.	souvenir from Thailand	5. ค้นคว้า รวบรวม และ สรุปข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่นจากแหล่ง เรียนรู้และนำเสนอด้วยการ พูด/การเขียน 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ ไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน	คำศัพท์เกี่ยวกับ สินค้า ผลิตภัณฑ์ ที่มีชื่อเสียงใน ประเทศไทย	5	10
Midterm test				1	20
4.	Thai Food & drinks	1. มีทักษะการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล สนทนา โต้ตอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และข้อมูลท้องถิ่นได้ 3. สามารถแสดงความ คิดเห็นจากบทอ่าน เกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้ อย่างเหมาะสม 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ ไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน	- บอกชื่อ อาหาร ไทยในภาคต่างๆ - การใช้สำนวน การสั่งอาหาร	5	5

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระเพิ่มเติม	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
5.	Festival & event in Thailand	2. สามารถตีความ สรุปความ และวิเคราะห์เนื้อหาของบท อ่านเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้ถูกต้อง 4. สามารถเขียนบรรยาย ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้อย่างเหมาะสม 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	- ความเป็นมา และ ความสำคัญของ เทศกาล ประเพณี ในประเทศไทย - การใช้ชีวิตความ เป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม ประเพณีไทย	7	5
6.	Bang Rachan Heroes	1. มีทักษะการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล สนทนา โต้ตอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และข้อมูลท้องถิ่นได้ 3. สามารถแสดงความ คิดเห็นจากบทอ่านเกี่ยวกับ วีรชนชาวบ้านบางระจันได้ อย่างเหมาะสม 5. ค้นคว้า รวบรวม และสรุป ข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการ เรียนรู้อื่นจากการแหล่ง เรียนรู้และนำเสนอด้วยการ พูด/การเขียน 6. สามารถนำความรู้ที่ได้ ไปประยุกต์ใช้ ในชีวิตประจำวัน	- ความเป็นมา และ ความสำคัญของวีร ชนชาวบ้าน บางระจัน - พุทธายทอด ประวัติของวีรชน ชาวบ้านบางระจัน ได้	10	20
Final test				1	20

โครงสร้างสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน

หน่วย การเรียนรู้	เนื้อหา	เวลาเรียน (ชั่วโมง)
Bang Rachan Heroes	1. Let's go to Khai Bang Rachan	1
	2. About Bang Rachan	1
	3. Phan Rueang	1
	4. Nai Mueang, Nai Tan	1
	5. Khun San, Nai Thong Men	1
	6. Nai Chan Nuad Kiew, Nai Dok	1
	7. Nai In, Nai Thong Sang Yai	1
	8. Nai Chote, Nai Thong Kaew	1
	9. The land of heroes	2
รวม		10

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

เพื่อให้การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นไปตามจุดมุ่งหมายข้างต้น จึงกำหนดแนวทางการจัดการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

1. จัดการเรียนรู้โดยสอดคล้องค่านิยมในการอนุรักษ์ทรัพยากรในท้องถิ่นของตนเอง
2. จัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย
3. จัดการเรียนรู้เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้ตามหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิถีชนชาวบ้านบางระจัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีดังต่อไปนี้

1. เอกสารตำราเกี่ยวกับวิถีชนชาวบ้านบางระจัน ค่ายบางระจัน
2. วีดิทัศน์ วิถีชนชาวบ้านบางระจัน
3. ใบความรู้
4. ใบงาน
5. รูปภาพประกอบ
6. Facebook
7. ไลน์ วิถีชนชาวบ้านบางระจัน

การวัดและประเมินผล

1. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน
2. ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3. สังเกตพฤติกรรมการทำงานเป็นกลุ่ม
4. สังเกตความสนใจในการเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Bang Rachan Heroes (วีรชนชาวบ้านบางระจัน)

เรื่อง Let's go to Khai Bang Rachan

วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเรียนรู้ข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานวีรชนค่ายบางระจัน อาคารศูนย์ศึกษาประวัติศาสตร์ และพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์วีรชนค่ายบางระจัน เป็นแหล่งศึกษาเรียนรู้ประวัติศาสตร์ที่สำคัญของวีรชนชาวบ้านบางระจัน ทั้งในด้านการรบและการใช้ชีวิตของชาวบ้าน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับอุทยานวีรชนค่ายบางระจันได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับอุทยานวีรชนค่ายบางระจันได้ถูกต้อง

เนื้อหา

ข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานวีรชนค่ายบางระจัน อาคารศูนย์ศึกษาประวัติศาสตร์ และพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์วีรชนค่ายบางระจัน สถานที่ตั้ง จำลองค่ายบางระจัน ห้องนิทรรศการแบ่งออกเป็น 2 ห้อง ได้แก่ ห้องแรก จัดแสดงเรื่องราวของค่ายบางระจัน เครื่องใช้โบราณ แหล่งเตาเผาแม่น้ำน้อย หนึ่งใหญ่ ส่วนห้องที่สอง แสดงวิถีชีวิตของชาวบ้าน และของดีเมืองสิงห์บุรี

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน และใช้คำถามถามนักเรียนเพื่อนำเข้าสู่บทเรียนเกี่ยวกับค่ายบางระจัน เช่น

- Who is from Khai Bang Rachan District?
- How long have you lived there?
- What are some interesting places in Khai Bang Rachan?

2. นักเรียนดูวีดิทัศน์ "ศูนย์ศึกษาประวัติศาสตร์วีรชนค่ายบางระจัน" ครูให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายเกี่ยวกับวีดิทัศน์ที่ได้ดู โดยครูสุ่มถามนักเรียนเป็นรายบุคคล

ชั้นสอน

1. นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 7-8 คน ครูแจกใบความรู้ที่ 1 The Bang Rachan Memorial Park ให้นักเรียนระดมสมองศึกษา ค้นหาคำศัพท์ยากและไม่เคยเจอมาก่อนไม่เกิน กลุ่มละ 8 คำ ให้ขีดเส้นใต้ไว้ เป็นเวลา 10 นาที
2. ครูให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเขียนคำศัพท์ยากที่เลือกไว้ที่กระดานหน้าชั้นเรียน
3. ครูและนักเรียนช่วยกันดูคำศัพท์ที่ละกลุ่ม พร้อมทั้งช่วยกันแปลความหมายของแต่ละคำจาก Dictionary ครูเลือกคำศัพท์ที่ซ้ำกัน 3 คำขึ้นไป เขียนคำศัพท์นั้นลงในกระดาษใส่กล่อง Vocabulary box
4. ครูเสนอคำศัพท์ใหม่โดยแจกใบงานที่ 1 Key Vocabulary ให้นักเรียนศึกษาความหมาย พร้อมช่วยกันเฉลย ครูอธิบายความหมายเพิ่มเติม
5. นักเรียนแต่ละกลุ่มระดมสมองศึกษาใบความรู้ที่ 1 The Bang Rachan Memorial Park โดยช่วยกันอ่านและแปลความหมายที่ละเอียด เป็นเวลา 10 นาที ครูคอยให้คำแนะนำแต่ละกลุ่ม
6. นักเรียนส่งตัวแทนออกมาสรุปความหมายที่กลุ่มตัวเองแปลได้ จากนั้นให้นักเรียนทุกคนอ่านใบความรู้ที่ 1 The Bang Rachan Memorial Park พร้อมกัน

ชั้นสรุป

1. ครูอธิบายวิธีการเล่นเกม Matching cards โดยครูมีแผ่นคำศัพท์สี่ชมพู และแผ่นความหมายสีน้ำเงิน แจกให้แต่ละกลุ่ม นำแผ่นคำศัพท์และความหมายวางเรียงแบ่งเป็นสองแถว บนโต๊ะ ค่ำปิดไว้ กติกาคือทุกคนในกลุ่มจะสลับกันหยิบแผ่นคำศัพท์ 1 คำ และ แผ่นความหมาย 1 คำ ทุกคนในกลุ่มช่วยกันตรวจคำตอบ ถ้าหยิบได้คู่ที่ถูกต้อง คนนั้นจะได้หยิบอีกครั้ง หากหยิบมาแล้วคำศัพท์ไม่ตรงกับความหมายให้นำแผ่นนั้นวางไว้ที่เดิม คนถัดไปจะได้หยิบ ใครจับคู่ได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ
2. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาในใบความรู้ที่ 1 The Bang Rachan Memorial Park ลงในสมุด

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. วีดิทัศน์ “ศูนย์ศึกษาประวัติศาสตร์วีรชนค่ายบางระจัน”
2. ใบความรู้ที่ 1 The Bang Rachan Memorial Park
3. Dictionary
4. Vocabulary box
5. ใบงานที่ 1 Key vocabulary
6. Matching cards

การวัดและประเมินผล

1. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน
2. แบบประเมินการอ่าน

บันทึกผลการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

.

ลงชื่อ.....

(นางสาวขวัญสุดา ทองคำปิ่น)

ครูผู้สอน

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน
กลุ่มที่.....

ที่	รายการประเมิน	คุณภาพการปฏิบัติ		
		3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
1	การวางแผนการทำงานร่วมกัน			
2	การตั้งใจในการฝึกพูด			
3	ความร่วมมือในการทำงาน			
4	ความเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมาย			
รวมคะแนน				

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น)

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพ

คะแนนรวม 10 – 12 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานดี

คะแนนรวม 7 – 9 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานพอใช้

คะแนนรวม 4 – 6 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานต้องปรับปรุง

ใบความรู้ที่ 1

THE BANG RACHAN MEMORIAL PARK

The Bang Rachan Memorial Park is located in Khai Bang Rachan District, 13 kilometres southwest of Singburi Province. The main attraction of Bang Rachan Memorial Park is obviously the statues of the eleven Bang Rachan leaders. The park also contains a beautiful sala or Thai pavilion where one can take a rest after a long walk around the park. Inside the park, there is also the Historical Museum of Bang Rachan Fort Heroes with two exhibition rooms: a mock up Bang Rachan village with mini statues of 11 Bang Rachan heroes, and an exhibition room which shows all the weapons used during the Thai - Burmese war.

Unit 1

Key vocabulary

Direction : Match the words on the left with the correct meaning on the right

_____ 1. obviously	a. a summer house or other decorative building used as a shelter in a park or large garden.
_____ 2. exhibition	b. a sculptured figure of a person, animal etc. in bronze, stone, wood etc.
_____ 3. mock up	c. clearly
_____ 4. attraction	d. an area surrounded by a strong wall
_____ 5. statue	e. construct a model of
_____ 6. pavilion	f. show to the public
_____ 7. historical	g. about people or events from history
_____ 8. fort	h. the action or power of evoking interest in or liking for someone or something

ใบงานที่ 1

Key vocabulary

(เฉลย)

Direction : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

___c___ 1. obviously	a. a summer house or other decorative building used as a shelter in a park or large garden.
___f___ 2. exhibition	b. a sculptured figure of a person, animal etc. in bronze, stone, wood etc.
___e___ 3. mock up	c. clearly
___h___ 4. attraction	d. an area surrounded by a strong wall
___b___ 5. statue	e. construct a model of
___a___ 6. pavilion	f. show to the public
___g___ 7. historical	g. about people or events from history
___d___ 8. fort	h. the action or power of bring interest in or like for someone or something

MATCHING CARDS

obviously
exhibition
mock up
attraction
statue
pavilion
historical
fort

a summer house or other decorative building used as a shelter in a park or large garden.

a sculptured figure of a person, animal etc in bronze, stone, wood etc

clearly

an area surrounded by a strong wall

construct a model of

show to the public

about people or events from history

the action or power of bring interest in or like for someone or something

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Bang Rachan Heroes (วีรชนชาวบ้านบางระจัน)

เรื่อง About Bang Rachan

วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

วีรชนชาวบ้านบางระจันเป็นกลุ่มชาวบ้านที่มีความกล้าหาญ ได้รับการยกย่องว่าเป็นเกียรติภูมิของคนไทยอันมีค่ายิ่ง และถือเป็นตัวอย่างอันดีของอนุชนรุ่นหลัง ทางราชการจึงได้สร้างอนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน ซึ่งเป็นรูปหล่อของวีรชนที่เป็นหัวหน้าทั้ง 11 คน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับอนุสาวรีย์วีรชนชาวบ้านบางระจัน และวัดโพธิ์เก้าต้นได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันและวัดโพธิ์เก้าต้นได้ถูกต้อง

เนื้อหา

ข้อมูลเกี่ยวกับอนุสาวรีย์วีรชนชาวบ้านบางระจัน ประวัติการรบที่สำคัญ ข้อมูลวัดโพธิ์เก้าต้น ชื่อเดิมและที่มาของชื่อวัด สถานที่สำคัญภายในวัด พระอาจารย์ธรรมโชติผู้เป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวบ้านบางระจัน

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน และนำกล่อง Vocabulary box มาหยิบคำศัพท์จากชั่วโมงที่แล้วที่เขียนใส่ไว้ โดยใช้คำถาม
 - What does it mean?
2. นักเรียนช่วยกันบอกความหมาย โดยพยายามบอกเป็นภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้อง และความหมายเป็นภาษาไทย
3. นักเรียนดูวีดิทัศน์ "สักการะถิ่นวีรชนคนกล้า" ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายวีดิทัศน์เกี่ยวกับสิ่งที่ได้ดู

ขั้นสอน

1. นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 7-8 คน ครูแจกใบความรู้ที่ 2 About Bang Rachan ให้ นักเรียนระดมสมองศึกษา หาคำศัพท์ยากและไม่เคยเจอมาก่อน ให้ขีดเส้นใต้ไว้ไม่เกิน 8 คำ เป็นเวลา 10 นาที

2. ครูให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเขียนคำศัพท์ยากที่เลือกไว้ที่กระดานหน้าชั้นเรียน

3. ครูและนักเรียนช่วยกันดูคำศัพท์ที่ละกลุ่ม พร้อมทั้งช่วยกันแปลความหมายของแต่ละคำ โดยใช้ Dictionary ครูเลือกคำศัพท์ที่ซ้ำกัน 3 คำขึ้นไป เขียนคำศัพท์นั้นลงในกระดาษใส่กล่อง Vocabulary box

4. ครูเสนอคำศัพท์ใหม่โดยแจกใบงานที่ 2 Key Vocabulary ให้นักเรียนศึกษาความหมาย พร้อมช่วยกันเฉลย ครูอธิบายความหมายเพิ่มเติม

5. นักเรียนแต่ละกลุ่มระดมสมองศึกษาใบความรู้ที่ 2 About Bang Rachan โดยช่วยกันอ่านและแปลความหมายที่ละเอียดประโยค เป็นเวลา 10 นาที ครูคอยให้คำแนะนำแต่ละกลุ่ม

6. นักเรียนส่งตัวแทนออกมาสรุปเนื้อหาจากใบความรู้ที่ 2 About Bang Rachan จากนั้นให้นักเรียนทุกคนอ่านใบความรู้ที่ 2 About Bang Rachan เป็นภาษาอังกฤษพร้อมกัน

ขั้นสรุป

1. ครูอธิบายวิธีการเล่นเกม Matching cards โดยครูมีแผ่นคำศัพท์สี่ชมพู และแผ่นความหมายสีน้ำเงิน แจกให้แต่ละกลุ่ม นำแผ่นคำศัพท์และความหมายวางเรียงแบ่งเป็นสองแถว บนโต๊ะ คราวปิดไว้ กติกาคือทุกคนในกลุ่มจะสลับกันหยิบแผ่นคำศัพท์ 1 คำ และ แผ่นความหมาย 1 คำ ทุกคนในกลุ่มช่วยกันตรวจคำตอบ ถ้าหยิบได้คู่ที่ถูกต้อง คนนั้นจะได้หยิบอีกครั้ง หากหยิบมาแล้วคำศัพท์ไม่ตรงกับความหมาย ให้นำแผ่นนั้นวางไว้ที่เดิม คนถัดไปจะได้หยิบ ใครจับคู่ได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ

2. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาในใบความรู้ที่ 2 About Bang Rachan

3. นักเรียนทำแผ่นพับเกี่ยวกับอุทยานวีรชนค่ายบางระจัน, อนุสาวรีย์วีรชนชาวบ้านบางระจัน และวัดโพธิ์เก้าต้น ส่งในชั่วโมงถัดไป

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. Vocabulary box
2. วีดิทัศน์ “สักการะถิ่นวีรชนคนกล้า”
3. ใบความรู้ที่ 2 About Bang Rachan
4. Dictionary
5. ใบงานที่ 2 Key vocabulary
6. Matching cards

การวัดและประเมินผล

1. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน
2. แบบประเมินการอ่าน

บันทึกผลการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปิ่น)

ครูผู้สอน

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน

กลุ่มที่.....

ที่	รายการประเมิน	คุณภาพการปฏิบัติ		
		3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
1	การวางแผนการทำงานร่วมกัน			
2	การตั้งใจในการฝึกพูด			
3	ความร่วมมือในการทำงาน			
4	ความเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมาย			
รวมคะแนน				

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น)

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพ

คะแนนรวม 10 - 12 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานดี

คะแนนรวม 7 - 9 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานพอใช้

คะแนนรวม 4 - 6 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานต้องปรับปรุง

Unit 2

Key vocabulary

Direction : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. monument	a. the period of time when a king or queen rules a country.
_____ 2. bravely	b. to give help
_____ 3. reign	c. relating to religious beliefs
_____ 4. defeated	d. showing courage or acting fearlessly.
_____ 5. commemorate	e. that must be respected because connected with religion or with God or a god
_____ 6. sacred	f. to win against someone in fight, war, or competition
_____ 7. spiritual	g. something built in memory of a person or event
_____ 8. support	h. to remember and give respect to a great person or event, especially by a public ceremony or by making a statue or special building.

ใบงานที่ 2

Key vocabulary

(เฉลย)

Direction : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

___g___ 1. monument ___d___ 2. bravely ___a___ 3. reign ___f___ 4. defeated ___h___ 5. commemorate ___e___ 6. sacred ___c___ 7. spiritual ___b___ 8. support	a. the period of time when a king or queen rules a country. b. to give help c. relating to religious beliefs d. showing courage or acting fearlessly. e. that must be respected because connected with religion or with God or a god f. to win against someone in fight, war, or competition g. something built in memory of a person or event h. to remember and give respect to a great person or event, especially by a public ceremony or by making a statue or special building.

ใบความรู้ที่ 2

ABOUT BANG RACHAN

THE BANG RACHAN MONUMENT

The Bang Rachan Monument or the Monument of Bang Rachan Heroes is part of the Bangrachan Memorial Park. The heroes were the villagers of Bang Rachan who bravely fought against the Burmese army in 1765 during the reign of King Ekkathat of Ayutthaya. Though the Burmese army had more soldiers than the villagers, they had to make eight attacks and spend five months before the Bang Rachan villagers were defeated because they did not have enough weapons.

ใบความรู้ที่ 2

ABOUT BANG RACHAN

WAT PHO KAO TON OR THE RED WOOD TEMPLE

Within the park, there is Wat Pho Kao Ton or the Red Wood Temple, which means "The Temple of the Nine Bodhi Trees", and nine Bodhi Trees can be seen growing by the side of the main wall of the park. It was located near the Bang Rachan Monument. In the temple, there is "Phra Arjan Thammachote Pool" to commemorate the sacred monk, "Phra Ajarn Thammachot" who gave spiritual support to the Bang Rachan villagers throughout the battle.

MATCHING CARDS

monument
bravely
reign
defeated
commemorate
sacred
spiritual
support

something built in memory of a person or event
showing courage or acting fearlessly.
the period of time when a king or queen rules a country.
to win against someone in fight, war, or competition
to remember and give respect to a great person or event, especially by a public ceremony or by making a statue or special building.
that must be respected because connected
relating to religious beliefs
to give help

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Bang Rachan Heroes (วีรชนชาวบ้านบางระจัน)

เรื่อง Phan Rueang

วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

พันเรื่องเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน (บ้านระจัน) ปรีชาสามารถกับผู้นำคนอื่น ๆ ให้ชาวบ้านบางระจันทั้งหมด ไปอยู่ในวัดโพธิ์เก้าต้น และนายพันเรื่องยังเป็นผู้ออกความคิดหล่อปืนใหญ่เพื่อยิงทำลายค่ายพม่า เป็นผู้นำของค่ายบางระจันในการสู้รบต่อต้านทัพพม่า

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับพันเรื่องได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับพันเรื่องได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกประวัติความเป็นมาของพันเรื่องเป็นภาษาอังกฤษได้

เนื้อหา

ประวัติ ข้อมูลเกี่ยวกับพันเรื่อง ถิ่นกำเนิด การร่วมรบ อาวุธที่ใช้ในการรบ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนจับคู่ ช่วยกันเขียนชื่อวีรชนชาวบ้านบางระจันทั้ง 11 คน คู่ไหนเขียนเสร็จก่อนให้ยกมือ

2. นักเรียนคู่ที่เสร็จก่อนออกมาหน้าชั้นเรียนและอ่านชื่อที่เขียนไว้ เพื่อนในห้อง

ช่วยกันตรวจความถูกต้อง

ขั้นสอน

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม จำนวน 5 กลุ่ม กลุ่มละ 6-7 คน ให้แต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีศักยภาพการเรียนรู้ระดับสูง กลาง ต่ำละกัน

2. ครูแจกใบความรู้ที่ 3 Phan Rueang แต่ละกลุ่มช่วยกันศึกษา อ่านเนื้อเรื่องอภิปรายภายในกลุ่ม และหาความหมายจาก Dictionary จดลงในสมุด ฝึกอ่านภายในกลุ่ม

3. นักเรียนแต่ละกลุ่มระดมสมองศึกษาใบงานที่ 3 Phan Rueang โดยช่วยกันจับคู่ความหมายที่ถูกต้องอ่านและแปลความหมายที่ละเอียด เป็นเวลา 10 นาที ครูคอยให้คำแนะนำ

4. สุ่มนักเรียนเฉลยใบงานที่ 3 Phan Rueang โดยให้เขียนคำตอบที่กระดานหน้าชั้นเรียน
5. ครูแจก Vocabulary cards คำศัพท์และความหมายให้นักเรียนแต่ละคน โดยเมื่อครูบอก start นักเรียนทุกคนจะเดินหาคำศัพท์กับความหมายที่ถูกต้อง โดยใช้คำถาม What do you have? และให้นักเรียนตอบโดยอ่านการ์ดที่ตัวเองได้ เมื่อใครจับคู่ได้ให้นั่งลง
6. ครูสุ่มถามนักเรียนแต่ละคู่ ให้ออกมาหน้าชั้นเรียน อ่านคำศัพท์และความหมายที่ได้ นักเรียนช่วยกันตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเกี่ยวกับพันเรื่อง
2. นักเรียนกลับไปอัดวิดีโอพูดนำเสนอเกี่ยวกับพันเรื่องโพสลงเฟสบุ๊ค โดยตั้งเป็นโพสสาธารณะ ใส่ #PhanRueang #BangrachanHeroes ในโพส ครูตรวจสอบความถูกต้องของการพูดและให้คะแนน

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้ที่ 3 Phan Rueang
2. Dictionary
3. ใบงานที่ 3 Phan Rueang
4. Vocabulary cards
5. Facebook

การวัดและประเมินผล

1. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน
2. แบบประเมินการอ่าน
3. แบบประเมินทักษะการพูด

บันทึกผลการเรียนรู้**1. ผลการเรียนรู้**

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวขวัญสุดา ทองคำปั้น)

ครูผู้สอน

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน

กลุ่มที่.....

ที่	รายการประเมิน	คุณภาพการปฏิบัติ		
		3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
1	การวางแผนการทำงานร่วมกัน			
2	การตั้งใจในการฝึกพูด			
3	ความร่วมมือในการทำงาน			
4	ความเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมาย			
รวมคะแนน				

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปิ่น)

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพ

คะแนนรวม 10 - 12 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานดี

คะแนนรวม 7 - 9 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานพอใช้

คะแนนรวม 4 - 6 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	4	3	2	1
1. การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำประโยคทั้งหมด	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคไม่ถูกต้องและขาดการออกเสียงเน้นหนัก
2. ความถูกต้องของภาษา	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - คำศัพท์ถูกต้อง - สำนวนถูกต้อง - โครงสร้างภาษาถูกต้อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
3. คล่องแคล่ว	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - พูดไม่ติดขัด - เป็นธรรมชาติ - มีความต่อเนื่อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
4. การสื่อความหมาย	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - เนื้อหาถูกต้อง - ครบถ้วนสมบูรณ์ - ตรงกับหัวข้อ	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
5. ระยะเวลา	พูดเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 1 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 2-3 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 4-5 นาที

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพทั้งหมด

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17 - 20	ดีมาก
13 - 16	ดี
9 - 12	พอใช้
5 - 8	ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพรายข้อ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
3.51 - 4.00	ดีมาก
2.51 - 3.50	ดี
1.51 - 2.50	พอใช้
1.00 - 1.50	ปรับปรุง

ในท้าวหมื่นที่ 3

PHAN RUEANG

Phan Rueang was a village leader when the Burmese invaders attacked. His favorite weapon was an axe. He and his men decided to move all of the villagers to Pho Kao Ton Temple. The temple was quite safe because it was surrounded by 2 canals. Phan Rueang also encouraged Bang Rachan people to build two cannons. The villagers dedicated their metals, such as copper and brass in order to build the cannons. Unfortunately, they cracked during the battle because the villagers didn't have enough skills in the construction of cannons and the metals were not of good quality. Phan Rueang fought hard and died at a place 2.5 kilometers away from Bang Rachan Fort.

အခန်း 3 Phan Rueang

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. encourage	a. people who go into a place in order to attack it
_____ 2. invaders	b. a reddish brown metal.
_____ 3. copper	c. give support, confidence, or hope to (someone)
_____ 4. brass	d. to build
_____ 5. to construct	e. a reddish yellow metal

Directions : True or False. Read the statements below about *Phan Rueang*. If the statement is true, write T beside the sentence. If it is false, write F. If it is false, correct the information.

- _____ 1. *Phan Rueang* was a monk when the Burmese attacked.
- _____ 2. His favorite weapon was an axe.
- _____ 3. Pho Kao Ton Temple was quite safe because it was surrounded by 3 canals.
- _____ 4. Bang Rachan villagers dedicated copper and gold to build two cannons.
- _____ 5. He died at a place 2.5 kilometers from Bang Rachan Fort.

3 Phan Rueang (เกลย)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

__c__ 1. encourage	a. people who go into a place in order to attack it
__a__ 2. invaders	b. a reddish brown metal.
__b__ 3. copper	c. give support, confidence, or hope to (someone)
__e__ 4. brass	d. to build
__d__ 5. to construct	e. a reddish yellow metal

Directions : True or False. Read the statements below about *Phan Rueang*. If the statement is true, write T beside the sentence. If it is false, write F. If it is false, correct the information.

- __F__ 1. *Phan Rueang* was a village leader when the Burmese attacked.
- __T__ 2. His favorite weapon was an axe.
- __F__ 3. Pho Kao Ton Temple was quite safe because it was surrounded by 2 canals.
- __F__ 4. Bang Rachan villagers dedicated copper and brass to build two cannons.
- __T__ 5. He died at a place 2.5 kilometers from Bang Rachan Fort.

VOCABULARY CARDS

encourage	villager
invader	canal
copper	cannon
brass	metal
to construct	temple
leader	attack
village	weapon
favorite	safe
axe	plan

VOCABULARY CARDS

people who go into a place in order to attack it

a reddish brown metal.

give support, confidence, or hope to (someone)

to build

a reddish yellow metal

a person who is the head of

a group of houses, which is smaller than a town

a person who lives in a village.

best liked or most enjoyed

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Bang Rachan Heroes (วีรชนชาวบ้านบางระจัน)

เรื่อง Nai Mueang, Nai Tan

วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

นายเมืองเป็นคนไปนิมนต์พระอาจารย์ธรรมโชติ มาอยู่วัดโพธิ์เก้าต้น ค่ายบางระจัน นายเมืองเป็น 1 ใน 11 ผู้นำชาวบ้านที่คุมคนออกต่อสู้กับพม่า จนกระทั่งเสียชีวิตในสนามรบ นายแท่นเป็นคนเก่งกาจด้านวางแผนรบ คุมชาวบ้านไปรบชนะหลายครั้ง และฆ่าแม่ทัพพม่าได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับนายเมืองและนายแท่นได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับนายเมืองและนายแท่นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกประวัติความเป็นมาของนายเมืองและนายแท่นเป็นภาษาอังกฤษได้

เนื้อหา

ประวัติ ข้อมูลเกี่ยวกับนายเมืองและนายแท่น ถิ่นกำเนิด การเข้าร่วมรบ อาวุธที่ใช้ในการรบ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. นักเรียนดูวีดิทัศน์ "ตำนาน 11 วีรชน ผู้นำการศึก แห่งบ้านบางระจัน" ครูสุ่มถามนักเรียนถึงประวัติของนายเมืองและนายแท่นที่ละคน

2. นักเรียนเขียนสรุปประวัติของนายเมืองและนายแท่นเป็นภาษาไทยลงในสมุด

ขั้นสอน

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ให้แต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีศักยภาพการเรียนรู้ระดับสูง กลาง ต่ำละกัน ครูแจกใบความรู้ที่ 4 Nai Mueang ให้กับนักเรียน 3 กลุ่ม และแจกใบความรู้ที่ 5 Nai Tan ให้กับนักเรียน 3 กลุ่ม
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันอ่าน ทำความเข้าใจประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตัวเองได้รับมอบหมายให้เข้าใจ ฝึกอ่านออกเสียงประโยค ศึกษาคำศัพท์และความหมายจาก Dictionary ครูสังเกตการทำงานของนักเรียนและให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหา
3. ครูให้นักเรียนจับคู่ 2-3 คน โดยจะต้องได้คู่เป็นนายเมืองกับนายแท่น

4. นักเรียนผลัดกันพูดเสนอประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตนได้ศึกษา โดยอีกคนที่รับฟังจะต้องจดข้อมูลที่ตนได้รับฟังลงในสมุด พยายามใช้ภาษาของตนเอง หลังจากพูดครบแล้ว ให้ฝึกพูดประวัติที่ได้รับฟัง

5. ครูแจกใบงานที่ 4 Nai Mueang และ ใบงานที่ 5 Nai Tan ให้นักเรียนทำ ครูเดินสังเกตและคอยให้คำแนะนำ

6. ครูสุ่มเรียกเลขที่ ให้นักเรียนออกมาเขียนเฉลยบนกระดาน ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจคำตอบ

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปประวัติของนายเมืองและนายแท่น
2. นักเรียนกลับไปอัดวิดีโอพูดนำเสนอเกี่ยวกับนายเมืองและนายแท่นโพสต์ลง Facebook โดยตั้งเป็นโพสสาธารณะ ใส่ #NaiMueng #NaiTan และ #BangrachanHeroes ในโพส ครูตรวจสอบความถูกต้องของการพูดภาษาอังกฤษและให้คะแนน

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. วีดิทัศน์ "ตำนาน 11 วีรชน ผู้นำการศึก แห่งบ้านบางระจัน"
2. ใบความรู้ที่ 4 Nai Mueang
3. ใบความรู้ที่ 5 Nai Tan
4. Dictionary
5. ใบงานที่ 4 Nai Mueang
6. ใบงานที่ 5 Nai Tan
7. Facebook

การวัดและประเมินผล

1. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน
2. แบบประเมินการอ่าน
3. แบบประเมินทักษะการพูด

บันทึกผลการเรียนรู้**1. ผลการเรียนรู้**

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปิ่น)

ครูผู้สอน

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน

กลุ่มที่.....

ที่	รายการประเมิน	คุณภาพการปฏิบัติ		
		3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
1	การวางแผนการทำงานร่วมกัน			
2	การตั้งใจในการฝึกพูด			
3	ความร่วมมือในการทำงาน			
4	ความเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ ได้รับมอบหมาย			
รวมคะแนน				

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

คะแนนรวม 10 - 12 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานดี

คะแนนรวม 7 - 9 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานพอใช้

คะแนนรวม 4 - 6 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	4	3	2	1
1. การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง เสียงเน้นหนักในคำ ประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำ ประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่ ขาดการออกเสียง เน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์ประโยคไม่ถูกต้อง และขาดการออกเสียงเน้นหนัก
2. ความถูกต้องของภาษา	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - คำศัพท์ถูกต้อง - สำนวนถูกต้อง - โครงสร้างภาษาถูกต้อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
3. คล่องแคล่ว	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - พูดไม่ติดขัด - เป็นธรรมชาติ - มีความต่อเนื่อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
4. การสื่อความหมาย	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - เนื้อหาถูกต้อง - ครบถ้วนสมบูรณ์ - ตรงกับหัวข้อ	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
5. ระยะเวลา	พูดเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 1 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 2-3 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 4-5 นาที

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพทั้งหมด

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17 - 20	ดีมาก
13 - 16	ดี
9 - 12	พอใช้
5 - 8	ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพรายข้อ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
3.51 - 4.00	ดีมาก
2.51 - 3.50	ดี
1.51 - 2.50	พอใช้
1.00 - 1.50	ปรับปรุง

ในความรู้อันที่ 4

NAI MUEANG

Nai Mueang, whose favorite weapon was a long, big knife, traveled from Sri Bua Thong Village in Ang Thong Province with Nai In, Nai Chote, Nai Tan and some villagers. On the way they lured 20 Burmese soldiers into a jungle and killed them. He invited Phra Arjan Thammachote, a very famous monk from Suphan Buri to Pho Kao Ton Temple at that time. Phra Arjan Thammachote was the spiritual leader of Bang Rachan Fort and villagers. Nai Mueang was also one of the 11 villager leaders that dedicated his life to fight against the Burmese until he was killed in the battlefield

ในท้าวที่ 5

NAI TAN

Nai Tan, was from Sri Bua Thong Village in Ang Thong Province. His favorite weapons were dual swords. He came to Bang Rachan with courage and skill in battle planning. He was a member of village leaders' team. In his 4th battle against the Burmese at Klong Tung Huai Pai Satue Si Ton, he led 200 men into the battlefield and killed the Burmese commander, Surin Tha Jor Khong. However, after he won this battle, he was badly wounded in his knee. Sadly, that wound took away his life.

အခန်း 4

Nai Mueang

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. lure	a. a fighting tool
_____ 2. monk	b. a member of a religious community
_____ 3. spiritual	c. in opposition to
_____ 4. weapon	d. relating to religious beliefs
_____ 5. against	e. attract

Directions : True or False. Read the statements below about *Nai Mueang*.

If the statement is true, write T beside the sentence. If it is false, write F.

If it is false, correct the information.

- _____ 1. *Nai Mueang* was from Sri Bua Thong Village in Ang Thong Province.
- _____ 2. He traveled with Nai Chan Nuad Kiew.
- _____ 3. His favorite weapon was a long, big knife.
- _____ 4. He invited Phra Arjan Thammachote to Pho Kao Ton Temple.
- _____ 5. Phra Arjan Thammachote was from Chai Nat.

ใบงานที่ 5

Nai Tan

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. a weapon	a. special ability in a job or sport
_____ 2. courage	b. a person who leads
_____ 3. skill	c. a fighting tool
_____ 4. leader	d. an injury
_____ 5. a wound	e. bravery, fearless

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

weapons courage commander leader wounded

- Guns and swords are _____.
- You need _____ to fight.
- General Prayut Chan-Ocha is a Thai _____.
- Soldiers must follow their _____'s order.
- He fell and his knee was badly _____.

ใบงานที่ 4 Nai Mueang (เฉลย)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

__e__ 1. lure	a. a fighting tool
__b__ 2. monk	b. a member of a religious community
__d__ 3. spiritual	c. in opposition to
__a__ 4. weapon	d. relating to religious beliefs
__c__ 5. against	e. attract

Directions : True or False. Read the statements below about *Nai Mueang*.

If the statement is true, write T beside the sentence. If it is false, write F.

If it is false, correct the information.

- __T__ 1. *Nai Mueang* was from Sri Bua Thong Village in Ang Thong Province.
- __F__ 2. He traveled with Nai In, Nai Chote, Nai Tan.
- __T__ 3. His favorite weapon was a long, big knife.
- __T__ 4. He invited Phra Arjan Thammachote to Pho Kao Ton Temple.
- __F__ 5. Phra Arjan Thammachote was from Suphan Buri.

ใบงานที่ 5

Nai Tan

(เฉลย)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

___c___ 1. a weapon	a. special ability in a job or sport
___e___ 2. courage	b. a person who leads
___a___ 3. skill	c. a fighting tool
___b___ 4. leader	d. an injury
___d___ 5. a wound	e. bravery, fearless

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

weapons courage commander leader wounded

1. Guns and swords are weapons.
2. You need courage to fight.
3. General Prayut Chan-Ocha is a Thai leader.
4. Soldiers must follow their commander's order.
5. He fell and his knee was badly wounded.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Bang Rachan Heroes (วีรชนชาวบ้านบางระจัน)

เรื่อง Khun San, Nai Thong Men

วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

ขุนสรรค์ท่านมีฝีมือในการยิงปืน ท่านได้ให้ชาวบ้านรวบรวมอาวุธต่าง ๆ ที่ยึดได้จากทหารพม่าในการรบ และได้ร่วมรบ จนกระทั่งเสียชีวิตในสนามรบ นายทองเหม็นท่านมีความกล้าหาญ แต่มีนิสัยมุทะลุ ใจร้อน ครั้นสุดท้ายพม่าทำการรบแต่ในค่ายโดยยิงปืนใหญ่ออกมา นายทองเหม็นสุดที่จะทนจึงได้ขี่กระบือเผือกตะลุยฝ่าค่ายพม่าจนเสียชีวิตถูกพม่าจับฆ่าตาย

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับขุนสรรค์และนายทองเหม็นได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับขุนสรรค์และนายทองเหม็นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกประวัติความเป็นมาของขุนสรรค์และนายทองเหม็นเป็น

ภาษาอังกฤษได้

เนื้อหา

ประวัติ ข้อมูลเกี่ยวกับขุนสรรค์และนายทองเหม็น ถิ่นกำเนิด การเข้าร่วมรบ อาวุธที่ใช้ในการรบ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูนำรูปภาพวีรชนชาวบ้านบางระจันคือขุนสรรค์และนายทองเหม็น มาสู่ถามนักเรียน ว่าบุคคลในภาพชื่ออะไร ประวัติ การเข้าร่วมรบ และอาวุธที่ใช้ในการรบ

ขั้นสอน

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ให้แต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีศักยภาพการเรียนรู้ระดับสูง กลาง ต่ำละกัน ครูแจกใบความรู้ที่ 6 Khun San ให้กับนักเรียน 3 กลุ่ม และแจกใบความรู้ที่ 7 Nai Thong Men ให้กับนักเรียน 3 กลุ่ม
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันอ่าน ทำความเข้าใจประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตัวเองได้รับมอบหมายให้เข้าใจ ฝึกอ่านออกเสียงประโยค ศึกษาคำศัพท์และความหมายจาก Dictionary ครูสังเกตการทำงานของนักเรียนและให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหา

3. ครูให้นักเรียนจับคู่ 2-3 คน โดยจะต้องได้คู่เป็นขุนสรวงค์และนายทองเหม็น
4. นักเรียนผลัดกันพูดเสนอประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตนได้ศึกษา โดยอีกคนที่รับฟังจะต้องจดข้อมูลที่ตนได้รับฟังลงในสมุด พยายามใช้ภาษาของตนเอง หลังจากพูดครบแล้ว ให้ฝึกพูดประวัติที่ได้รับฟัง
5. ครูแจกใบงานที่ 6 Khun San และ ใบงานที่ 7 Nai Thong Men ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ครูเดินสังเกตและให้คำแนะนำ
6. ครูสุ่มเรียกเลขที่ ให้นักเรียนออกมาเขียนเฉลยบนกระดาน ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจคำตอบ

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปประวัติของขุนสรวงค์และนายทองเหม็น
2. นักเรียนกลับไปอัดวิดีโอพูดนำเสนอเกี่ยวกับนายเมืองและนายแท่นโพสลง Facebook โดยตั้งเป็นโพสสาธารณะ ใส่ #KhunSan #NaiThongMen และ #BangrachanHeroes ในโพส ครูตรวจสอบความถูกต้องของการพูดภาษาอังกฤษและให้คะแนน

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. รูปภาพขุนสรวงค์และนายทองเหม็น
2. ใบความรู้ที่ 6 Khun San
3. ใบความรู้ที่ 7 Nai Thong Men
4. Dictionary
5. ใบงานที่ 6 Khun San
6. ใบงานที่ 7 Nai Thong Men
7. Facebook

การวัดและประเมินผล

1. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน
2. แบบประเมินการอ่าน
3. แบบประเมินทักษะการพูด

บันทึกผลการเรียนรู้**1. ผลการเรียนรู้**

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปิ่น)

ครูผู้สอน

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน

กลุ่มที่.....

ที่	รายการประเมิน	คุณภาพการปฏิบัติ		
		3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
1	การวางแผนการทำงานร่วมกัน			
2	การตั้งใจในการฝึกพูด			
3	ความร่วมมือในการทำงาน			
4	ความเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมาย			
รวมคะแนน				

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

คะแนนรวม 10 - 12 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานดี

คะแนนรวม 7 - 9 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานพอใช้

คะแนนรวม 4 - 6 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	4	3	2	1
1. การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคไม่ถูกต้องและขาดการออกเสียงเน้นหนัก
2. ความถูกต้องของภาษา	ครบ 3 องค์ประกอบดังนี้ - คำศัพท์ถูกต้อง - สำนวนถูกต้อง - โครงสร้างภาษาถูกต้อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
3. กล้องแคล่ว	ครบ 3 องค์ประกอบดังนี้ - พูดไม่ติดขัด - เป็นธรรมชาติ - มีความต่อเนื่อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
4. การสื่อความหมาย	ครบ 3 องค์ประกอบดังนี้ - เนื้อหาถูกต้อง - ครบถ้วนสมบูรณ์ - ตรงกับหัวข้อ	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
5. ระยะเวลา	พูดเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 1 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 2-3 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 4-5 นาที

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพทั้งหมด

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17 - 20	ดีมาก
13 - 16	ดี
9 - 12	พอใช้
5 - 8	ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพรายข้อ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
3.51 - 4.00	ดีมาก
2.51 - 3.50	ดี
1.51 - 2.50	พอใช้
1.00 - 1.50	ปรับปรุง

ในท้าวที่ 6

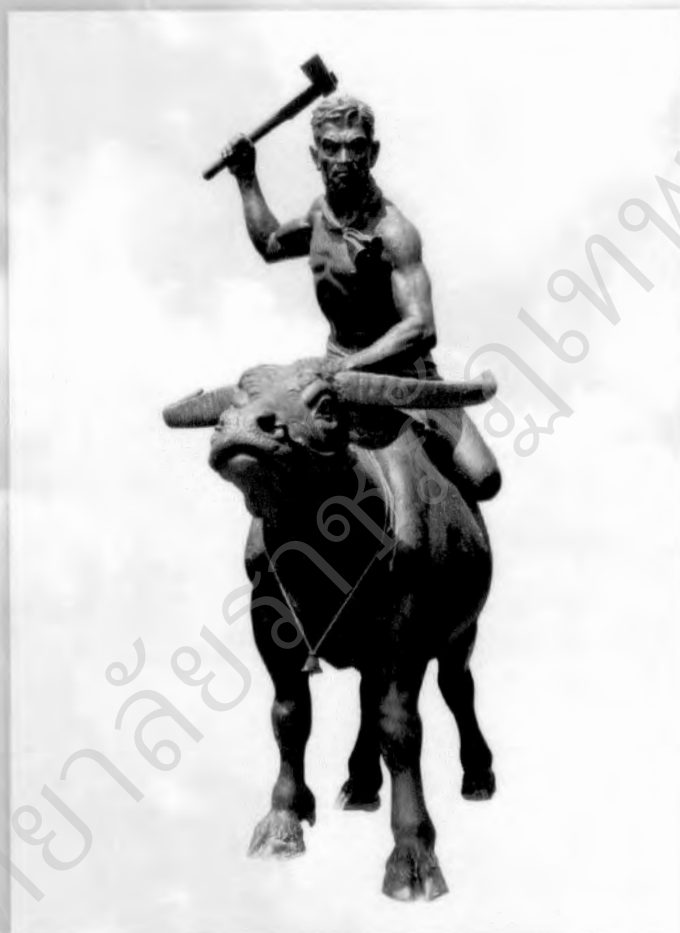
KHUN SAN

Khun San, whose favorite weapon was a firearm, fought against the Burmese troop who came to Ayutthaya through U-Thai Thani. He and his men fought the battle in Sanburi Town in Chai Nat Province. He was an expertise in shooting. When he and his men could not resist the Burmese army any longer, they fled to join Sri Bua Thong and Wiset Chai Chan villagers, and traveled to Pho Kao Ton Temple in Bang Rachan Fort. At one stage he and his men helped Nai Chan Nuad Kiew fight in a battle with only 100 men, and they killed a Burmese commander, Akha Bankha Yee. However, in the final battle at Bang Rachan, he fought bravely and was killed by the Burmese.

ในทวารวดี ที่ 7

NAI THONG MEN

Nai Thong Men, whose favorite weapon was an axe, was a resident Bang Rachan villager who joined the 4th battle against the Burmese with Nai Tan, Nai Chote, Nai Dok and Nai Thong Kaew and 200 villagers. They won this battle. However, in the last battle, Nai Thong Men led his men on a buffalo back and headed towards the Burmese army base. During the fight, Nai Thong Men was captured and killed.

ခန္တရာ ၆

Khun San

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. firearm	a. fight back
_____ 2. troop	b. knowledge or skill
_____ 3. expertise	c. soldiers
_____ 4. resist	d. chief officer; leader
_____ 5. commander	e. a type of gun

Directions : True or False. Read the statements below about *Khun San*.

If the statement is true, write T beside the sentence. If it is false, write F.

If it is false, correct the information.

- _____ 1. **Khun San** was from Sanburi town in Chai Nat Province.
- _____ 2. His favorite weapon was a sword.
- _____ 3. He fought against the Burmese troop who came to Ayutthaya through U-Thai Thani.
- _____ 4. He was an expert in dual swords.
- _____ 5. He and his men helped Nai Mueang in a battle.

หน่วยที่ 7

Nai Thong Men

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. army base	a. moved in a particular direction
_____ 2. resident	b. a place where soldiers do activities and weapons are kept
_____ 3. headed	c. caught
_____ 4. towards	d. a person living in a certain place
_____ 5. captured	e. in the direction of

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

towards resident headed captured army base

1. His father is a soldier. He works in an _____ in Lop Buri.
2. Mr. Narong is a Thai _____.
3. After a long day at work, she _____ home.
4. The sunflowers turn _____ the sun.
5. A thief was _____ by the police.

หน่วยที่ 6

Khun San

(เฉลย)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

__e__ 1. firearm	a. fight back
__c__ 2. troop	b. knowledge or skill
__b__ 3. expertise	c. soldiers
__a__ 4. resist	d. chief officer; leader
__d__ 5. commander	e. a type of gun

Directions : True or False. Read the statements below about *Khun San*.

If the statement is true, write T beside the sentence. If it is false, write F.

If it is false, correct the information.

- __T__ 1. *Khun San* was from Sanburi town in Chai Nat Province.
- __F__ 2. His favorite weapon was a firearm.
- __T__ 3. He fought against the Burmese troop who came to Ayutthaya through U-Thai Thani.
- __F__ 4. He was an expert in shooting.
- __F__ 5. He and his men helped Nai Chan Nuad Kiew in a battle.

ใบงานที่ 7

Nai Thong Men

(เฉลย)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

__b__ 1. army base	a. moved in a particular direction
__d__ 2. resident	b. a place where soldiers do activities and weapons are kept
__a__ 3. headed	c. caught
__e__ 4. towards	d. a person living in a certain place
__c__ 5. captured	e. in the direction of

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

towards resident headed captured army base

1. His father is a soldier. He works in an army base in Lop Buri.
2. Mr. Narong is a Thai resident.
3. After a long day at work, she headed home.
4. The sunflowers turn towards the sun.
5. A thief was captured by the police.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Bang Rachan Heroes (วีรชนชาวบ้านบางระจัน)

เรื่อง Nai Chan Nuad Kiew, Nai Dok วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

นายจันทวัดเขียวท่านเป็นผู้กล้าหาญมีฝีมือในการต่อสู้ เป็นครูฝึกประจำหมู่บ้านให้เด็กหนุ่มสาว นายดอกท่านเป็น 1 ในผู้นำที่ได้ร่วมรบกับชาวบ้านบางระจัน แต่เมื่อกองทัพพม่าบุกเข้าได้แล้ว ทำให้ท่านเสียชีวิตในสนามรบ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับนายจันทวัดเขียวและนายดอกได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับนายจันทวัดเขียวและนายดอกได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกประวัติความเป็นมาของนายจันทวัดเขียวและนายดอกเป็นภาษาอังกฤษได้

เนื้อหา

ประวัติ ข้อมูลเกี่ยวกับนายจันทวัดเขียวและนายดอก ถิ่นกำเนิด การเข้าร่วมรบ อาวุธที่ใช้ในการรบ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูนำรูปภาพวีรชนชาวบ้านบางระจันคือนายจันทวัดเขียวและนายดอก มาสู่ถามนักเรียน ว่าบุคคลในภาพชื่ออะไร ประวัติ การเข้าร่วมรบ และอาวุธที่ใช้ในการรบ

ขั้นสอน

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ให้แต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีศักยภาพการเรียนรู้ระดับสูง กลาง ต่ำละกัน ครูแจกใบความรู้ที่ 8 Nai Chan Nuad Kiew ให้กับนักเรียน 3 กลุ่ม และแจกใบความรู้ที่ 9 Nai Dok ให้กับนักเรียน 3 กลุ่ม

2. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันอ่าน ทำความเข้าใจประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตัวเองได้รับมอบหมายให้เข้าใจ ฝึกอ่านออกเสียงประโยค ศึกษาคำศัพท์และความหมายจาก Dictionary ครูสังเกตการทำงานของนักเรียนและให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหา

3. ครูให้นักเรียนจับคู่ 2-3 คน โดยจะต้องได้คู่เป็นนายจันทน์หวดเขียวและนายดอก

4. นักเรียนผลัดกันพูดเสนอประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตนได้ศึกษา โดยอีกคนที่รับฟังจะต้องจดข้อมูลที่ตนได้รับฟังลงในสมุด พยายามใช้ภาษาของตนเอง หลังจากพูดครบแล้ว ให้ฝึกพูดประวัติที่ได้รับฟัง

5. ครูแจกใบงานที่ 8 Nai Chan Nuad Kiew และ ใบงานที่ 9 Nai Dok ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ครูเดินสังเกตและให้คำแนะนำ

6. ครูสุ่มเรียกเลขที่ ให้นักเรียนออกมาเขียนเฉลยบนกระดาน ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจคำตอบ

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปประวัติของนายจันทน์หวดเขียวและนายดอก
2. นักเรียนกลับไปอัดวิดีโอพูดนำเสนอเกี่ยวกับนายจันทน์หวดเขียวและนายดอกโพสต์ลง Facebook โดยตั้งเป็นโพสสาธารณะ ใส่ #NaiChanNuadKiew #NaiTan และ #BangrachanHeroes ในโพส ครูตรวจสอบความถูกต้องของการพูดภาษาอังกฤษและให้คะแนน

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. รูปภาพวีรชนชาวบ้านบางระจันนายจันทน์หวดเขียวและนายดอก
2. ใบความรู้ที่ 8 Nai Chan Nuad Kiew
3. ใบความรู้ที่ 9 Nai Dok
4. Dictionary
5. ใบงานที่ 8 Nai Chan Nuad Kiew
6. ใบงานที่ 9 Nai Dok
7. Facebook

การวัดและประเมินผล

1. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน
2. แบบประเมินการอ่าน
3. แบบประเมินทักษะการพูด

บันทึกผลการเรียนรู้**1. ผลการเรียนรู้**

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวขวัญฤดา ทองคำปั้น)

ครูผู้สอน

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน

กลุ่มที่.....

ที่	รายการประเมิน	คุณภาพการปฏิบัติ		
		3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
1	การวางแผนการทำงานร่วมกัน			
2	การตั้งใจในการฝึกพูด			
3	ความร่วมมือในการทำงาน			
4	ความเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมาย			
รวมคะแนน				

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

คะแนนรวม 10 - 12 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานดี

คะแนนรวม 7 - 9 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานพอใช้

คะแนนรวม 4 - 6 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	4	3	2	1
1. การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่นำออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคไม่ถูกต้องและขาดการออกเสียงเน้นหนัก
2. ความถูกต้องของภาษา	ครบ 3 องค์ประกอบ - คำศัพท์ถูกต้อง - สำนวนถูกต้อง - โครงสร้างภาษาถูกต้อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
3. คล่องแคล่ว	ครบ 3 องค์ประกอบ - พูดไม่ติดขัด - เป็นธรรมชาติ - มีความต่อเนื่อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
4. การสื่อความหมาย	ครบ 3 องค์ประกอบ - เนื้อหาถูกต้อง - ครบถ้วนสมบูรณ์ - ตรงกับหัวข้อ	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
5. ระยะเวลา	พูดเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 1 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 2-3 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 4-5 นาที

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพทั้งหมด

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17 - 20	ดีมาก
13 - 16	ดี
9 - 12	พอใช้
5 - 8	ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพรายข้อ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
3.51 - 4.00	ดีมาก
2.51 - 3.50	ดี
1.51 - 2.50	พอใช้
1.00 - 1.50	ปรับปรุง

ในวามรู่ ที่ 8

NAI CHAN NUAD KIEW

Nai Chan Nuad Kiew, was so named because he had a moustache that looked like fangs. His favorite weapons were dual swords. He was born in Bang Rachan Village. He was an expert in combat, and he taught young villagers how to fight. During the war between the Ayutthaya and Burma, he and his men won many battles. In one of the battles he used only 100 people to put an end to a Burmese commander, Akha Bankha Yee. Unfortunately, in the last battle, Nai Chan Nuad Kiew and the Bang Rachan villagers decided to go out to fight the Burmese inside their military base. Nai Chan Nuad Kiew was killed in this battle.

ในวรรณคดี ที่ 9

NAI DOK

Nai Dok, whose favorite weapon was a long, big knife, lived in Wiset Chai Chan Village. At the outbreak of the war between Ayutthaya and Burma, Wiset Chai Chan was defeated. Then Nai Dok persuaded Wiset Chai Chan villagers to move to Pho Kao Ton Temple in Bang Rachan Village. He came together with Nai Thong Kaew but had to separate because there were too many people who wanted to follow both of them. He was one of the Bang Rachan leaders that joined 4th battle in Bang Rachan Fort and fought hard until he was killed.

အပိုင်း ၈

Nai Chan Nuad Kiew

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. moustache	a. a large sharp tooth
_____ 2. fang	b. with two parts, or combining two things
_____ 3. combat	c. hair above the upper lip
_____ 4. dual	d. relating to soldiers
_____ 5. military	e. a fight

Directions : True or False. Read the statements below about *Nai Chan Nuad Kiew* .

If the statement is true, write *T* beside the sentence. If it is false, write *F*.

If it is false, correct the information.

- _____ 1. *Nai Chan Nuad Kiew* used knives when he fought the Burmese.
- _____ 2. He was from Bang Rachan Village.
- _____ 3. He taught young villagers how to flee.
- _____ 4. He killed Akha Bankha Yee, a Burmese commander.
- _____ 5. In the last battle, he and the Bang Rachan villagers decided to go out to fight the Burmese.

အပိုင်း ၉

Nai Dok

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. favorite	a. make someone do or believe in something
_____ 2. outbreak	b. much - loved
_____ 3. defeat	c. beginning
_____ 4. persuade	d. divide
_____ 5. separate	e. win against someone in a fight or war

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

outbreak favorite defeated separated persuaded

1. Tom Yum Kung is my _____ food.
2. His team didn't play well, so they were _____.
3. His father _____ him to stay home instead of going out to a party.
4. The husband and the wife decided to _____ after living together for 20 years.
5. At the _____ of the flu, many children and older people became ill.

အိန္ဒိယ ၈

Nai Chan Nuad Kiew

(ခေလ)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

___c___ 1. moustache	a. a large sharp tooth
___a___ 2. fang	b. with two parts, or combining two things
___e___ 3. combat	c. hair above the upper lip
___b___ 4. dual	d. relating to soldiers
___d___ 5. military	e. a fight

Directions : True or False. Read the statements below about *Nai Chan Nuad Kiew* .

If the statement is true, write *T* beside the sentence. If it is false, write *F*.

If it is false, correct the information.

- ___F___ 1. *Nai Chan Nuad Kiew* used dual swords when he fought the Burmese.
- ___T___ 2. He was from Bang Rachan Village.
- ___F___ 3. He taught young villagers how to fight.
- ___T___ 4. He killed Akha Bankha Yee, a Burmese commander.
- ___T___ 5. In the last battle, he and the Bang Rachan villagers decided to go out to fight the Burmese.

ใบงานที่ 9

Nai Dok

(เฉลย)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

__b__ 1. favorite	a. make someone do or believe in something
__c__ 2. outbreak	b. much - loved
__e__ 3. defeat	c. beginning
__a__ 4. persuade	d. divide
__d__ 5. separate	e. win against someone in a fight or war

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

outbreak favorite defeated separated persuaded

1. Tom Yum Kung is my favorite food.
2. His team didn't play well, so they were defeated.
3. His father persuaded him to stay home instead of going out to a party.
4. The husband and the wife decided to separated after living together for 20 years.
5. At the outbreak of the flu, many children and older people became ill.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Bang Rachan Heroes (วีรชนชาวบ้านบางระจัน)

เรื่อง Nai In, Nai Thong Sang Yai

วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

นายอิน ท่านได้ร่วมกันฆ่าทหารพม่าในครั้งแรก เป็นผู้นำชาวบ้านที่ออกต่อสู้กับทหารพม่า ด้วยความกล้าหาญจนตัวตายในสนามรบ นายทองแสงใหญ่ ท่านเป็นผู้นำระดับแนวหน้า และท่านเป็นผู้ที่คิดตั้งค่ายน้อยอีกค่ายหนึ่ง ซึ่งห่างจากค่ายใหญ่ไป เพื่อลวงทหารพม่า ให้ไกลจากค่ายใหญ่

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับนายอินและนายทองแสงใหญ่ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับนายอินและนายทองแสงใหญ่ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกประวัติความเป็นมาของนายอินและนายทองแสงใหญ่เป็นภาษาอังกฤษได้

เนื้อหา

ประวัติ ข้อมูลเกี่ยวกับนายอินและนายทองแสงใหญ่ ถิ่นกำเนิด การเข้าร่วมรบ อาวุธที่ใช้ในการรบ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูนำรูปภาพวีรชนชาวบ้านบางระจันคือนายอินและนายทองแสงใหญ่ มาสู่ถามนักเรียน ว่าบุคคลในภาพใช้อาวุธอะไรในการรบ มีลักษณะรูปร่างหน้าตาอย่างไร ให้นักเรียนช่วยกันตอบชื่อของบุคคลในภาพ

ขั้นสอน

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ให้แต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีศักยภาพการเรียนรู้ระดับสูง กลาง ต่ำละกัน ครูแจกใบความรู้ที่ 10 Nai In ให้กับนักเรียน 3 กลุ่ม และแจกใบความรู้ที่ 11 Nai Thong Sang Yai ให้กับนักเรียน 3 กลุ่ม

2. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันอ่าน ทำความเข้าใจประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตัวเองได้รับมอบหมายให้เข้าใจ ฝึกอ่านออกเสียงประโยค ศึกษาคำศัพท์และความหมายจาก Dictionary ครูสังเกตการทำงานของนักเรียนและให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหา

3. ครูให้นักเรียนจับคู่ 2-3 คน โดยจะต้องได้คู่เป็นนายอินและนายทองแสงใหญ่

4. นักเรียนผลัดกันพูดเสนอประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตนได้ศึกษา โดยอีกคนที่รับฟังจะต้องจดข้อมูลที่ตนได้รับฟังลงในสมุด พยายามใช้ภาษาของตนเอง หลังจากพูดครบแล้ว ให้ฝึกพูดประวัติที่ได้รับฟัง

5. ครูแจกใบงานที่ 10 Nai In และ ใบงานที่ 11 Nai Thong Sang Yai ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ครูเดินสังเกตและให้คำแนะนำ

6. ครูสุ่มเรียกเลขที่ ให้นักเรียนออกมาเขียนเฉลยบนกระดาน ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจคำตอบ

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปประวัติของนายอินและนายทองแสงใหญ่
2. นักเรียนกลับไปอัปเดตวิดีโอพูดนำเสนอเกี่ยวกับนายอินและนายทองแสงใหญ่โพสลง Facebook โดยตั้งเป็นโพสสาธารณะ ใส่ #NaiIn #NaiThongSangYai และ #BangrachanHeroes ในโพส ครูตรวจสอบความถูกต้องของการพูดภาษาอังกฤษและให้คะแนน

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. รูปภาพนายอินและนายทองแสงใหญ่
2. ใบความรู้ที่ 10 Nai In
3. ใบความรู้ที่ 11 Nai Thong Sang Yai
4. Dictionary
5. ใบงานที่ 10 Nai In
6. ใบงานที่ 11 Nai Thong Sang Yai
7. Facebook

การวัดและประเมินผล

1. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน
2. แบบประเมินการอ่าน
3. แบบประเมินทักษะการพูด

บันทึกผลการเรียนรู้**1. ผลการเรียนรู้**

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวขวัญฤดา ทองคำปั้น)

ครูผู้สอน

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน

กลุ่มที่.....

ที่	รายการประเมิน	คุณภาพการปฏิบัติ		
		3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
1	การวางแผนการทำงานร่วมกัน			
2	การตั้งใจในการฝึกพูด			
3	ความร่วมมือในการทำงาน			
4	ความเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมาย			
รวมคะแนน				

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางสาวขวัญสุดา ทองคำปั้น)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

คะแนนรวม 10 - 12 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานดี

คะแนนรวม 7 - 9 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานพอใช้

คะแนนรวม 4 - 6 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	4	3	2	1
1. การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคไม่ถูกต้องและขาดการออกเสียงเน้นหนัก
2. ความถูกต้องของภาษา	ครบ 3 องค์ประกอบ - คำศัพท์ถูกต้อง - สำนวนถูกต้อง - โครงสร้างภาษาถูกต้อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
3. คล่องแคล่ว	ครบ 3 องค์ประกอบ - พูดไม่ติดขัด - เป็นธรรมชาติ - มีความต่อเนื่อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
4. การสื่อความหมาย	ครบ 3 องค์ประกอบ - เนื้อหาถูกต้อง - ครบถ้วนสมบูรณ์ - ตรงกับหัวข้อ	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
5. ระยะเวลา	พูดเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 1 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 2-3 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 4-5 นาที

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพทั้งหมด

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17 - 20	ดีมาก
13 - 16	ดี
9 - 12	พอใช้
5 - 8	ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพรายข้อ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
3.51 - 4.00	ดีมาก
2.51 - 3.50	ดี
1.51 - 2.50	พอใช้
1.00 - 1.50	ปรับปรุง

ในความรู้ ที่ 10

NAI IN

Nai In traveled from Sri Bua Thong Village in Ang Thong Province to Bang Rachan with Nai Tan, Nai Chote and Nai Mueang to help fight against the Burmese army. His favorite weapon were dual swords. He was one of the village leaders to lead his men to fight against the Burmese soldiers in the first Bang Rachan battle. He and other leaders set up Bang Rachan Fort at Pho Kao Ton Temple. He helped save many villagers from the Burmese soldiers, and lured 20 Burmese soldiers into a jungle and killed them all. He fought bravely until he was killed in the battlefield.

ในท้าวที่ 11

NAI THONG SANG YAI

Nai Thong Sang Yai, was one of the 11 Bang Rachan village leaders. His favorite weapon was a spear. He decided to move strong, young men to a smaller village and set up a new, small fort, a long way from the Bang Rachan Fort and fought the Burmese there, because the main Fort was crowded with injured villagers, old people, women and children who could not even help themselves. He fought bravely against the Burmese and, sadly, he died in the battle.

အိတ် 10

Nai In

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. travel	a. an area surrounded by a strong wall
_____ 2. fort	b. to move or go from one place to another
_____ 3. sword	c. a person who lives in a village
_____ 4. battlefield	d. a place where a battle is being fought
_____ 5. villager	e. a type of weapon

Directions : True or False. Read the statements below about *Nai In*.

If the statement is true, write T beside the sentence.

If it is false, write F. If it is false, correct the information.

- _____ 1. *Nai In* was from Sri Bua Thong Village.
- _____ 2. His favorite weapon were dual swords.
- _____ 3. He was one of the village soldiers who was killed in the last battle
- _____ 4. He lured Burmese soldiers into Bang Rachan Fort and killed them all.
- _____ 5. He helped set up Bang Rachan Fort at Wiset Chai Chan Village.

ใบงานที่ 11

Nai Thong Sang Yai

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. set up	a. fight
_____ 2. battle	b. hurt
_____ 3. main	c. full of
_____ 4. injured	d. form
_____ 5. crowded	e. larger, more important

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

set up battle main injured crowded

1. A few people were _____ in a car accident.
2. At Christmas and New Year, most shopping malls are very _____ with shoppers.
3. A group of students _____ a school band.
4. The _____ crop of Thailand is rice.
5. Our soldiers fought hard in the _____.

ne trip

ใบงานที่ 10

Nai In

(เฉลย)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

__b__ 1. travel	a. an area surrounded by a strong wall
__a__ 2. fort	b. to move or go from one place to another
__e__ 3. sword	c. a person who lives in a village
__d__ 4. battlefield	d. a place where a battle is being fought
__c__ 5. villager	e. a type of weapon

Directions : True or False. Read the statements below about *Nai In*.

If the statement is true, write T beside the sentence. If it is false, write F.

If it is false, correct the information.

- __T__ 1. *Nai In* was from Sri Bua Thong Village.
- __T__ 2. His favorite weapon were dual swords.
- __F__ 3. He was one of the village leaders who was killed in the last battle
- __F__ 4. He lured Burmese soldiers into a jungle and killed them all.
- __F__ 5. He helped set up Bang Rachan Fort at Pho Kao Ton Temple.

ใบงานที่ 11

Nai Thong Sang Yai

(เฉลย)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

__d__ 1. set up	a. fight
__a__ 2. battle	b. hurt
__e__ 3. main	c. full of
__b__ 4. injured	d. form
__c__ 5. crowded	e. larger, more important

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

set up battle main injured crowded

1. A few people were injured in a car accident.
2. At Christmas and New Year, most shopping malls are very crowded with shoppers.
3. A group of students set up a school band.
4. The main crop of Thailand is rice.
5. Our soldiers fought hard in the battle.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Bang Rachan Heroes (วีรชนชาวบ้านบางระจัน)

เรื่อง Nai Chote, Nai Thong Kaew

วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

นายโชติมีความกล้าหาญ ครั้งหนึ่งสามารถลวงทหารพม่ามาฆ่าได้ประมาณ 20 คน ท่านได้ต่อสู้กับพม่าจนตายในสนามรบ นายทองแก้วรวบรวมชาวบ้านจากเมืองวิเศษชัยชาญ หลบหนีมารวมตัวที่ค่ายบางระจัน ท่านมีความกล้าหาญในการสู้รบกับกองทัพพม่า

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับนายโชติและนายทองแก้วได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับนายโชติและนายทองแก้วได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกประวัติความเป็นมาของนายโชติและนายทองแก้วเป็น

ภาษาอังกฤษได้

เนื้อหา

ประวัติ ข้อมูลเกี่ยวกับนายโชติและนายทองแก้ว ถิ่นกำเนิด การเข้าร่วมรบ อาวุธที่ใช้ในการรบ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 7-8 คน ครูนำ Weapons cards แจกให้กับนักเรียนแต่ละกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะได้สีของ cards แตกต่างกัน จากนั้นให้แต่ละกลุ่มจับคู่ภาพอาวุธที่ใช้ในการรบกับชื่ออาวุธเป็นภาษาอังกฤษ ตัวแทนของแต่ละกลุ่ม 1 คน จะวิ่งนำภาพอาวุธและชื่ออาวุธไปแปะที่ภาพไว้นิลวีรชนชาวบ้านบางระจันหน้าชั้นเรียน ครูให้เวลากับเกมนี้ 5 นาที

2. ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจคำตอบที่ถูกต้องที่ภาพไว้นิลวีรชนชาวบ้านบางระจัน ว่าแต่ละภาพอาวุธกับชื่ออาวุธเป็นภาษาอังกฤษนั้นถูกต้องหรือไม่ หากผิดนักเรียนช่วยกันบอกให้ถูกต้อง กลุ่มไหนแปะได้ถูกต้องเยอะที่สุดเป็นผู้ชนะ

ชั้นสอน

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ให้แต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีศักยภาพการเรียนรู้ระดับสูง กลาง ต่ำละกัน ครูแจกใบความรู้ที่ 12 Nai Chote ให้กับนักเรียน 3 กลุ่ม และแจกใบความรู้ที่ 13 Nai Thong Kaew ให้กับนักเรียน 3 กลุ่ม
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันอ่าน ทำความเข้าใจประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตัวเองได้รับมอบหมายให้เข้าใจ ฝึกอ่านออกเสียงประโยค ศึกษาคำศัพท์และความหมายจาก Dictionary ครูสังเกตการทำงานของนักเรียนและให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหา
3. ครูให้นักเรียนจับคู่ 2-3 คน โดยจะต้องได้คู่เป็นนายโชติและนายทองแก้ว
4. นักเรียนผลัดกันพูดเสนอประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่ตนได้ศึกษา โดยอีกคนที่รับฟังจะต้องจดข้อมูลที่ตนได้รับฟังลงในสมุด พยายามใช้ภาษาของตนเอง หลังจากพูดครบแล้ว ให้ฝึกพูดประวัติที่ได้รับฟัง
5. ครูแจกใบงานที่ 12 Nai Chote และใบงานที่ 13 Nai Thong Kaew ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ครูเดินสังเกตและให้คำแนะนำ
6. ครูสุ่มเรียกเลขที่ ให้นักเรียนออกมาเขียนเฉลยบนกระดาน ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจคำตอบ

ชั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปประวัติของนายโชติและนายทองแก้ว
2. นักเรียนกลับไปอัปเดตวิดีโอพูดนำเสนอเกี่ยวกับนายโชติและนายทองแก้ว โพสต์ลง Facebook โดยตั้งเป็นแฮชแท็ก ใส่ #NaiChote #NaiThongKaew และ #BangrachanHeroes ในโพสต์ ครูตรวจสอบความถูกต้องของการพูดภาษาอังกฤษและให้คะแนน

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. Weapons cards
2. ไวนิลวีรชนชาวบ้านบางระจัน
3. ใบความรู้ที่ 12 Nai Chote
4. ใบความรู้ที่ 13 Nai Thong Kaew
5. Dictionary
6. ใบงานที่ 12 Nai Chote
7. ใบงานที่ 13 Nai Thong Kaew
8. Facebook

การวัดและประเมินผล

1. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน
2. แบบประเมินการอ่าน
3. แบบประเมินทักษะการพูด

บันทึกผลการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

2. ปัญหาอุปสรรค

3. แนวทางแก้ไข

ลงชื่อ.....

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น)

ครูผู้สอน

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน

กลุ่มที่.....

ที่	รายการประเมิน	คุณภาพการปฏิบัติ		
		3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
1	การวางแผนการทำงานร่วมกัน			
2	การตั้งใจในการฝึกพูด			
3	ความร่วมมือในการทำงาน			
4	ความเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย			
รวมคะแนน				

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางสาวขวัญสุดา ทองคำปั้น)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

คะแนนรวม 10 - 12 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานดี

คะแนนรวม 7 - 9 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานพอใช้

คะแนนรวม 4 - 6 คะแนน คุณภาพการปฏิบัติงานต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	4	3	2	1
1. การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่นำออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคไม่ถูกต้องและขาดการออกเสียงเน้นหนัก
2. ความถูกต้องของภาษา	ครบ 3 องค์ประกอบ - คำศัพท์ถูกต้อง - สำนวนถูกต้อง - โครงสร้างภาษาถูกต้อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
3. คล่องแคล่ว	ครบ 3 องค์ประกอบ - พูดไม่ติดขัด - เป็นธรรมชาติ - มีความต่อเนื่อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
4. การสื่อความหมาย	ครบ 3 องค์ประกอบ - เนื้อหาถูกต้อง - ครบถ้วนสมบูรณ์ - ตรงกับหัวข้อ	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
5. ระยะเวลา	พูดเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 1 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 2-3 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 4-5 นาที

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพทั้งหมด

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17 - 20	ดีมาก
13 - 16	ดี
9 - 12	พอใช้
5 - 8	ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพรายข้อ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
3.51 - 4.00	ดีมาก
2.51 - 3.50	ดี
1.51 - 2.50	พอใช้
1.00 - 1.50	ปรับปรุง

ในทวารวดี ที่ 12

NAI CHOTE

Nai Chote was from Sri Bua Thong village in Ang Thong Province. His favorite weapons were dual swords. He saved many villagers in Sri Bua Thong, especially women, who were abused by Burmese soldiers. He and his men lured 20 Burmese soldiers into a jungle and killed them all. After that, Nai Chote and the villagers moved to Bang Rachan Village. He was one of the Bang Rachan leaders that joined the 4th battle against the Burmese in Bang Rachan Fort until he was killed in the battlefield.

ในความรู้ ที่ 13

NAI THONG KAEW

Nai Thong Kaew was from Wiset Chai Chan Village. His favorite weapon was a long, big knife. After his village was defeated by the Burmese, he and some villagers fled to Pho Thalay Village. He came together with Nai Dok but had to separate because there were too many people who wanted to follow both of them. Then they decided to go to Bang Rachan Village to help fight against the Burmese. He was one of the Bang Rachan leaders that joined 4th battle against the Burmese.

အကြောင်း 12

Nai Chote

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. province	a. the place where a battle is fought
_____ 2. sword	b. part of a country
_____ 3. jungle	c. a fighting tool
_____ 4. abused	d. used wrongly
_____ 5. battlefield	e. forest

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

battlefield sword province villagers jungle

1. Sing Buri is a _____.
2. A _____ was used as a fighting tool in Ayutthaya period.
3. You must be careful when you walk in a _____ because you might step on snakes.
4. Most _____ grow rice during the rainy season.
5. Some soldiers were killed in the _____.

ใบหน้าที่ 13 Nai Thong Kaew

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

_____ 1. spear	a. run away from a place or situation of danger
_____ 2. fled	b. become one of a particular large group of people
_____ 3. together	c. to choose something after thinking carefully
_____ 4. decide	d. a weapon with a pointed tip, typically of steel, and a long shaft
_____ 5. join	e. with other people

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

joined decided fled spear together

1. A _____ is a type of weapon.
2. After the war broke out, some villagers _____ to safety.
3. Thai people work _____ to keep the country green.
4. They _____ to stay home and watch TV instead of going out.
5. The whole class _____ hands and sang a song.

ใบหน้าที่ 12

Nai Chote

(เฉลย)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

__b__ 1. province	a. the place where a battle is fought
__c__ 2. sword	b. part of a country
__e__ 3. jungle	c. a fighting tool
__d__ 4. abused	d. used wrongly
__a__ 5. battlefield	e. forest

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

battlefield sword province villagers jungle

1. Sing Buri is a province.
2. A sword was used as a fighting tool in Ayutthaya period.
3. You must be careful when you walk in a jungle because you might step on snakes.
4. Most villagers grow rice during the rainy season.
5. Some soldiers were killed in the battlefield.

ใบงานที่ 13

Nai Thong Kaew

(เฉลย)

Directions : Match the words on the left with the correct meaning on the right.

___d___ 1. spear	a. run away from a place or situation of danger
___a___ 2. fled	b. become one of a particular large group of people
___e___ 3. together	c. to choose something after thinking carefully
___c___ 4. decide	d. a weapon with a pointed tip, typically of steel, and a long shaft
___b___ 5. join	e. with other people

Directions : Fill in the blanks below to complete the sentences. Use the words in the box.

joined decided fled spear together

1. A spear is a type of weapon.
2. After the war broke out, some villagers fled to safety.
3. Thai people work together to keep the country green.
4. They decided to stay home and watch TV instead of going out.
5. The whole class joined hands and sang a song.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Bang Rachan Heroes (วีรชนชาวบ้านบางระจัน)

เรื่อง The land of heroes

วิชา อ30213 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เวลา 2 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

วีรชนชาวบ้านบางระจัน เป็นวีรกรรมของผู้ที่กล้าหาญ เด็ดเดี่ยว ยอมสละชีพ มีความจงรักภักดีต่อชาติ มีความสามัคคีปรองดอง ประวัติศาสตร์ได้จารึกวีรกรรมของท่านเหล่านั้นไว้ด้วยความภาคภูมิใจ ควรค่าแก่การพูด อธิบายถึงประวัติของวีรชนชาวบ้านบางระจันแต่ละท่านให้ชาวต่างชาติได้ทราบ ซึ่งจะนำมาสู่ความภาคภูมิใจต่อตนเอง ต่อจังหวัดสิงห์บุรี และต่อประเทศไทย

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถพูดเรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจันโดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม
2. นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลวีรชนชาวบ้านบางระจันที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นโดยใช้ภาษาอังกฤษได้

เนื้อหา

ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน 11 คน ข้อมูลทางด้านถิ่นกำเนิด การมาร่วมรบ อาวุธที่ใช้ในการรบ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. นำภาพไวน์ลอนสาวรีย์วีรชนชาวบ้านบางระจันให้นักเรียนดูแล้วซักถามเกี่ยวกับความสำคัญของวีรชนชาวบ้านบางระจันทั้ง 11 คนที่อยู่ในภาพ โดยใช้คำถาม

- What is the picture about?
- How are they important?
- Have you ever go to The Monument of Bang Rachan Heroes?
- Etc.

2. ครูอธิบายการเล่นเกม My hero โดยครูจะแจกบัตรภาพวีรชนชาวบ้านบางระจันให้กับนักเรียนคนละ 1 ภาพ เมื่อนักเรียนได้รับภาพแล้วต้องเก็บเป็นความลับห้ามให้นักเรียนคน

อื่นเห็น นักเรียนแต่ละคนจะต้องไปหาคู่ภาพวีรชนชาวบ้านบางระจันที่เหมือนกัน โดยใช้คำถามที่ถามเกี่ยวกับบุคคลในภาพ เช่น

- What weapons did he use in battle?
- Where did he come from?
- How is he important?
- What did he look like?

ให้นักเรียนอีกคนตอบคำถามและถามคำถามกลับ ถ้าคำตอบที่ได้เหมือนกันให้นักเรียนโชว์ภาพของตนเองกับเพื่อนแล้วนั่งลง ใช้เวลา 5 นาที

3. ครูให้นักเรียนคนที่ยังหาคู่ของตนเองไม่เจอมาหน้าชั้นเรียน และให้เพื่อนในชั้นเรียนถามคำถามให้นักเรียนหน้าชั้นเรียนตอบทีละคน และให้นักเรียนในห้องเดาว่าภาพที่นักเรียนหน้าชั้นเรียนได้นั้นคือบุคคลใด

ขั้นสอน

1. นักเรียนทีละคนเรียงตามเลขที่มาจับฉลาก โดยหยิบฉลากภายในกล่อง ซึ่งฉลากจะมีชื่อของวีรชนทั้ง 11 คน

2. นักเรียนหยิบฉลากทีละฉลาก อ่านชื่อวีรชนที่ได้ จากนั้นเดินไปชี้ภาพวีรชนที่ไว้นิลหน้าชั้นเรียน โดยภาพไว้นิลจะปิดชื่อวีรชนไว้ แล้วให้นักเรียนพูดถึงวีรชนคนนั้น ทำจนครบ 6 คน โดยให้นักเรียนนำเสนอเกี่ยวกับข้อมูลของวีรชนคนละ 5-7 นาที

3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาที่น่าสนใจ แสดงความชื่นชมในส่วนที่ทำได้ดีและให้คำแนะนำในส่วนที่ต้องปรับปรุง

ขั้นสรุป

1. ครูให้นักเรียนจับคู่กันทำหนังสือเล่มเล็กเกี่ยวกับประวัติวีรชนชาวบ้านบางระจัน
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลงานและความสำคัญของวีรชนชาวบ้านบางระจันที่มีต่อชาติไทย จัดแสดงผลงานหนังสือเล่มเล็ก

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. ภาพไว้นิลอนุสาวรีย์วีรชนชาวบ้านบางระจัน
2. บัตรภาพวีรชนชาวบ้านบางระจัน
3. ชื่อวีรชนชาวบ้านบางระจัน
4. หนังสือเล่มเล็ก

การวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินทักษะการพูด

บันทึกผลการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น)

ครูผู้สอน

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	4	3	2	1
1. การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคไม่ถูกต้องและขาดการออกเสียงเน้นหนัก
2. ความถูกต้องของภาษา	ครบ 3 องค์ประกอบดังนี้ - คำศัพท์ถูกต้อง - จำนวนถูกต้อง - โครงสร้างภาษาถูกต้อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
3. คล่องแคล่ว	ครบ 3 องค์ประกอบดังนี้ - พูดไม่ติดขัด - เป็นธรรมชาติ - มีความต่อเนื่อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
4. การสื่อความหมาย	ครบ 3 องค์ประกอบดังนี้ - เนื้อหาถูกต้อง - ครบถ้วนสมบูรณ์ - ตรงกับหัวข้อ	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
5. ระยะเวลา	พูดเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 1 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 2-3 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 4-5 นาที

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพทั้งหมด

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17 - 20	ดีมาก
13 - 16	ดี
9 - 12	พอใช้
5 - 8	ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพรายข้อ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
3.51 - 4.00	ดีมาก
2.51 - 3.50	ดี
1.51 - 2.50	พอใช้
1.00 - 1.50	ปรับปรุง

บัตรภาพวีรชนชาวบ้านบางระจัน

PHAN RUEANG

— วิถีชีวิตชาวบางระจัน —

NAI IN

— วิถีชีวิตชาวบางระจัน —

NAI MUEANG

— วิถีชีวิตชาวบางระจัน —

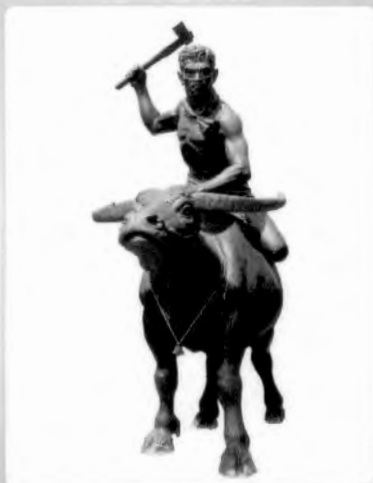
NAI TAN

— วิถีชีวิตชาวบางระจัน —

บัตรภาพวีรชนชาวบ้านบางระจัน

NAI THONG MEN

— วิถีชีวิตชาวบ้านบางระจัน —

NAI THONG SANG YAI

— วิถีชีวิตชาวบ้านบางระจัน —

NAI THONG KAEW

— วิถีชีวิตชาวบ้านบางระจัน —

NAI DOK

— วิถีชีวิตชาวบ้านบางระจัน —

บัตรภาพวีรชนชาวบ้านบางระจัน

NAI CHOTE

— วิถีชีวิตชาวบางระจัน —

NAI CHAN NUAD KIEW

— วิถีชีวิตชาวบางระจัน —

KHUN SAN

— วิถีชีวิตชาวบางระจัน —

ชื่อวีรชนชาวบ้านบางระจัน

Phan Rueang
Nai Mueang
Nai Tan
Khun San
Nai Thong Men
Nai Chan Nuad Kiew
Nai Dok
Nai In
Nai Thong Sang Yai
Nai Chote
Nai Thong Kaew

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัย

แบบสัมภาษณ์

การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

(สำหรับผู้บริหารสถานศึกษา ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
คณะกรรมการสถานศึกษา ศักขานีเทศก์ ผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5)

คำชี้แจง แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสัมภาษณ์ความคิดเห็นที่เกี่ยวกับความต้องการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าว ผู้วิจัยจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดตอบตามความเป็นจริง โดยแบบสัมภาษณ์ฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน จำนวน 16 ข้อ

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 3 ปัญหาอุปสรรค และแนวทางการแก้ปัญหาในการพัฒนาหลักสูตรหรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และข้อเสนอแนะอื่นๆ

แบบสัมภาษณ์

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ จำนวน 7 ข้อ

1. ชื่อ – สกุล.....
2. เพศ.....
3. อายุ.....ปี
4. ระดับการศึกษาสูงสุด.....
5. ตำแหน่งการทำงานปัจจุบัน.....
6. ประสบการณ์การทำงาน.....ปี
7. ประสบการณ์เกี่ยวกับการอบรมหรือสัมมนาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

☐ เคย

☐ ไม่เคย

 (ถ้าเคย โปรดระบุ)

 เรื่อง.....

 จัดโดยหน่วยงาน.....

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วิชาชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 ข้อ

1. ท่านคิดว่าปัจจุบันเนื้อหาท้องถิ่นมีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อการจัดการศึกษาหรือไม่ เพราะอะไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ท่านมีความคิดเห็นว่าการส่งเสริมให้โรงเรียนพัฒนาหลักสูตรและสอดแทรกเนื้อหาท้องถิ่นในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่าเนื้อหาเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

4. ท่านคิดว่าเนื้อหาเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันที่จะนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษควรประกอบด้วยหัวข้ออะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

5. ท่านคิดว่าควรมีการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันในลักษณะใด

.....

.....

.....

.....

6. ท่านคิดว่าสื่อ / แหล่งเรียนรู้ที่ควรนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ
วีรชนชาวบ้านบางระจัน มีอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

7. ท่านคิดว่าการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน ควรใช้
วิธีการใด

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสอบถาม

การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

(สำหรับนักเรียน)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นจึงขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน 10 ข้อ ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความต้องการของนักเรียนในการเรียนหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องการ จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีจำนวน 3 ข้อ กรุณาตอบแบบสอบถามตามความจริงโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ☐

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ 15 ปี

☐ 16 ปี

☐ 17 ปี

☐ 18 ปี

3. ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดสิงห์บุรี

☐ ต่ำกว่า 5 ปี

☐ 8-10 ปี

☐ 10 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความต้องการของนักเรียนในการเรียนหลักสูตร เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องการ จำนวน 6 ข้อ

1. ในวิชาภาษาอังกฤษควรจะมีการเรียน เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน หรือไม่ เพราะเหตุใด

☐ ควร เพราะ.....

.....

☐ ไม่ควร เพราะ.....

.....

2. ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน นักเรียนจะได้รับประโยชน์อย่างไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ มีความรู้ความเข้าใจประวัติความเป็นมาของวีรชนชาวบ้านบางระจัน

☐ ได้เรียนรู้และฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นของตน

☐ เพื่อใช้ภาษาอังกฤษถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ท้องถิ่น

☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....

.....

3. นักเรียนต้องการเรียนรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษข้อใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับ เรื่อง
วีรชนชาวบ้านบางระจัน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ ข้อมูลที่ตั้งของค่ายบางระจัน
- ☐ ประวัติความเป็นมาของวีรชนชาวบ้านบางระจัน
- ☐ ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของวีรชนชาวบ้านบางระจัน
- ☐ ประวัตินุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน
- ☐ ประวัตินุสาวรีย์พระอาจารย์ธรรมโชติ
- ☐ วัดโพธิ์เก้าต้น
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....

4. นักเรียนต้องการให้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน
ในลักษณะใด

- ☐ การบรรยาย
- ☐ การศึกษานอกสถานที่
- ☐ การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้
- ☐ การฝึกปฏิบัติทักษะภาษาอังกฤษ ฟัง พูด อ่าน เขียน
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....

5. นักเรียนคิดว่าการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน
ควรใช้สื่อ / แหล่งการเรียนรู้ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ ใบความรู้
- ☐ ใบงาน
- ☐ รูปภาพ
- ☐ อินเทอร์เน็ต
- ☐ สื่อวีดิทัศน์
- ☐ สถานที่จริง
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ก่อนเรียน - หลังเรียน เรื่อง วีรชนชาวบางระจัน

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้มี 40 ข้อ ให้เวลา 50 นาที

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว

1. Where is The Bang Rachan Memorial Park located ?
 - a. Bang Rachan
 - b. Rachan Camp
 - c. Khai Bang Rachan
 - d. Khai Rachan
2. Khai Bang Rachan is located _____ of Singburi Province.
 - a. north
 - b. south
 - c. southwest
 - d. west
3. Who was the King of Ayutthaya at that time?
 - a. King Ekkathat
 - b. King Taksin
 - c. King Naresuan
 - d. King Narai
4. The Burmese and the Bang Rachan villagers fought _____ times.
 - a. five
 - b. six
 - c. seven
 - d. eight
5. The battles continued for _____ months.
 - a. five months
 - b. six months
 - c. seven months
 - d. eight months
6. What is another name for Wat Pho Kao Ton _____ ?
 - a. Wat Pho Thong
 - b. Red Wood Temple
 - c. Wat Red Ton
 - d. Red Mai Dang Temple
7. Phra Arjan Thammachote was invited to Bang Rachan to be the _____.
 - a. army commander
 - b. spiritual leader
 - c. village headman
 - d. head monk
8. Who was a village leader at The Bang Rachan ?
 - a. Nai Mueang
 - b. Khun San
 - c. Nai Thong Kaew
 - d. Phan Rueang
9. Cannons were _____ during the Thai-Burmese war.
 - a. hard to find
 - b. easy to find
 - c. commonly used
 - d. used only once

10. What were the metals that the Bang Rachan villagers tried to collect in order to construct cannons ?
- a. brass and gold
 - b. copper and steel
 - c. lead and copper
 - d. copper and brass
11. What happened with the villagers' cannons?
- a. They cracked during the battle.
 - b. The bullets did not reach the Burmese army.
 - c. They were stolen.
 - d. They were lost on the way to the battle field.
12. The Bang Rachan villagers asked for cannons from _____.
- a. Bangkok
 - b. Sukhothai
 - c. Ayutthaya
 - d. Sing Buri
13. Who invited Phra Arjan Thammachote to Pho Kao Ton Temple ?
- a. Nai Mueang
 - b. Nai Tan
 - c. Nai Thong Kaew
 - d. Nai In
14. Nai Tan was skilful in _____.
- a. using cannons
 - b. Thai boxing
 - c. battle planning
 - d. riding buffaloes
15. Where did battle against the Burmese in 4th battle ?
- a. Klong Ban Rachan
 - b. Klong Tung Huai Pai Satue Si Ton
 - c. Sri Bua Thong
 - d. Wiset Chai Chan
16. What animal did Nai Thong Men ride?
- a. horse
 - b. ox
 - b. elephant
 - d. buffalo
17. Who was born in Bang Rachan Village?
- a. Nai Chan Nuad Kiew
 - b. Nai In
 - c. Nai Dok
 - d. Nai Chote
18. Who taught the people in Bang Rachan Fort how to fight?
- a. Nai Tan
 - b. Nai Chan Nuad Kiew
 - c. Nai Thong Men
 - d. Phan Rueng
19. Akha Bankha Yee was a Burmese _____ killed by Nai Chan Nuad Kiew.
- a. King
 - b. cannon shooter
 - c. commander
 - d. village leader

20. Nai Thong Sang Yai set up a new small fort away from Bang Rachan Fort

because _____ .

- a. the Bang Rachan Fort was not safe.
- b. there was little was left in the Bang Rachan Fort
- c. it was hard to find food near the Bang Rachan Fort
- d. the Bang Rachan fort was full of sick, old people, children and women

21. What weapon was **not** used during the Burmese - Bang Rachan battles?

- a. bomb
- b. dual sword
- c. spear
- d. axe

22. The word " _____ " means the period of time when a king or queen rules a country.

- a. govern
- b. reign
- c. locate
- d. continue

23. The Bang Rachan villagers decided to go out to fight the Burmese inside their _____ base.

- a. soldiers
- b. village
- c. military
- d. country

24. Which is the closet meaning of the underline word ?

Nai In and other leaders set up Bang Rachan **Fort**

- a. a type of weapon
- b. an area surrounded by a strong wall
- c. a person who lives in a village
- d. a place where a battle is being fought

25. Which is the closet meaning of the underline word ?

Nai Mueang dedicated his life to fight **against** the Burmese

- a. relating
- b. soldiers
- c. army
- d. in opposition to

26. Which is the closet meaning of the underline word ?

They fought bravely until they were killed in the **battlefield**.

- a. a type of weapon
- b. an area surrounded by a strong wall
- c. a person who lives in a village
- d. a place where a battle is being fought

27. Which is the closet meaning of the underline word ?

Khun San fought against the Burmese troop.

- a. soldiers
- b. country
- c. horses
- d. weapon

28. Which is the closet meaning of the underline word ?

The temple surrounded by 2 canals.

- a. river
- b. road
- c. mountain
- d. water way

29. To win against someone in a fight, war, or competition.

What's the correct meaning ?

- a. bravely
- b. reign
- c. defeated
- d. battle

30. Phan Rueang favorite weapon was/were _____.

- a. an axe
- b. knife
- c. dual swords
- d. a sword

31. Nai Mueang favorite weapon was/were _____.

- a. a spear
- b. a long, big knife
- c. a long big sword
- d. an axe

32. Khun San favorite weapon was/were _____.

- a. dual swords
- b. a sword
- c. a firearm
- d. a spear

33. Nai Chan Nuad Kiew favorite weapon was/were _____.

- a. dual swords
- b. a sword
- c. a firearm
- d. a axe

34. Nai In favorite weapon was/were _____.

- a. a spear
- b. a long, big knife
- c. dual swords
- d. a firearm

35. Nai Tan favorite weapon was/were _____.

- a. an axe
- b. a long, big sword
- c. knife
- d. dual swords

เฉลย

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน - หลังเรียน เรื่อง วีรชนชาวบางระจัน

1. c	2. c	3. a	4. d	5. a	6. b	7. b	8. d	9. a	10. d
11. a	12. c	13. a	14. c	15. b	16. d	17. a	18. b	19. c	20. d
21. a	22. b	23. c	24. b	25. d	26. d	27. a	28. d	29. c	30. a
31. b	32. c	33. a	34. c	35. d	36. d	37. c	38. a	39. d	40. d

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน

Instruction

Give A five minute speech on the topic of Bang Rachan Heroes which is chosen by drawing lots.

Pick the name of Bang Rachan Heroes by drawing lots then give a 5 minute speech on the topic of that hero.

- a. Phan Rueang
- b. Khun San
- c. Nai Mueang
- d. Nai Tan
- e. Nai Thong Men
- f. Nai Chan Nuad Kiew
- g. Nai Dok
- h. Nai In
- i. Nai Thong Sang Yai

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน			
	4	3	2	1
1. การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง ออกเสียงเน้นหนักในคำ ประโยคทั้งหมด	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำ ประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่ การออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคไม่ถูกต้อง และขาดการออกเสียงเน้นหนัก
2. ความถูกต้องของภาษา	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - คำศัพท์ถูกต้อง - ส่วนวนถูกต้อง - โครงสร้างภาษาถูกต้อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
3. คล่องแคล่ว	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - พูดไม่ติดขัด - เป็นธรรมชาติ - มีความต่อเนื่อง	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
4. การสื่อความหมาย	ครบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ - เนื้อหาถูกต้อง - กรอบถ้วนสมบูรณ์ - ตรงกับหัวข้อ	มีเพียง 2 องค์ประกอบ	มีเพียง 1 องค์ประกอบ	ไม่มีองค์ประกอบ
5. ระยะเวลา	พูดเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 1 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 2-3 นาที	พูดเสร็จก่อนหรือหลังระยะเวลาที่กำหนด 4-5 นาที

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพทั้งหมด

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17 - 20	ดีมาก
13 - 16	ดี
9 - 12	พอใช้
5 - 8	ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพรายข้อ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
3.51 - 4.00	ดีมาก
2.51 - 3.50	ดี
1.51 - 2.50	พอใช้
1.00 - 1.50	ปรับปรุง

ภาคผนวก จ
ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง

ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของ
หลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมฉบับร่าง
เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ					Σx	IOC
	1	2	3	4	5		
1. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในหลักสูตรฉบับร่าง ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล แผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

[illegible][illegible]

ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					Σx	IOC
	1	2	3	4	5		
1.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
9.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
10.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
11.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
12.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
13.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
14.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
15.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
16.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
17.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
18.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
19.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
20.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ
ต่อหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ					Σx	IOC
	1	2	3	4	5		
1. เนื้อหาสาระเรื่อง วีรชนชาวบ้าน บางระจัน เป็นเรื่องที่น่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนมี โอกาสได้ฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. นักเรียนมีความภาคภูมิใจที่สามารถพูด เกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจันเป็น ภาษาอังกฤษได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน เป็นเรื่อง ที่เรียนรู้ได้ง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน เหมาะสม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. นักเรียนสามารถนำความรู้เรื่อง วีรชน ชาวบ้านบางระจัน มาใช้ได้หลังจากที่เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7. นักเรียนรู้สึกมีความภาคภูมิใจในห้องถึน มากขึ้นหลังจากเรียนเรื่อง วีรชนชาวบ้าน บางระจัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง วีรชน ชาวบ้านบางระจัน สนุก น่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ภาคผนวก จ
การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของเครื่องมือ

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)
ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 40 ข้อ

ข้อที่	ค่าความ	แปลผล	ค่าอำนาจ	แปลผล	แปลผลคุณภาพ
1	0.58	ใช้ได้	0.84	ใช้ได้	ใช้ได้
2	0.55	ใช้ได้	0.79	ใช้ได้	ใช้ได้
3	0.74	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
4	0.58	ใช้ได้	0.84	ใช้ได้	ใช้ได้
5	0.58	ใช้ได้	0.84	ใช้ได้	ใช้ได้
6	0.58	ใช้ได้	0.84	ใช้ได้	ใช้ได้
7	0.58	ใช้ได้	0.84	ใช้ได้	ใช้ได้
8	0.74	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
9	0.58	ใช้ได้	0.84	ใช้ได้	ใช้ได้
10	0.71	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
11	0.58	ใช้ได้	0.84	ใช้ได้	ใช้ได้
12	0.74	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
13	0.74	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
14	0.58	ใช้ได้	0.84	ใช้ได้	ใช้ได้
15	0.79	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้	ใช้ได้
16	0.71	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
17	0.74	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
18	0.68	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้	ใช้ได้
19	0.74	ใช้ได้	0.42	ใช้ได้	ใช้ได้
20	0.74	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
21	0.53	ใช้ได้	0.42	ใช้ได้	ใช้ได้
22	0.74	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
23	0.50	ใช้ได้	0.58	ใช้ได้	ใช้ได้
24	0.74	ใช้ได้	0.32	ใช้ได้	ใช้ได้
25	0.53	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้
26	0.53	ใช้ได้	0.32	ใช้ได้	ใช้ได้
27	0.68	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
28	0.47	ใช้ได้	0.21	ใช้ได้	ใช้ได้

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)
ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 40 ข้อ

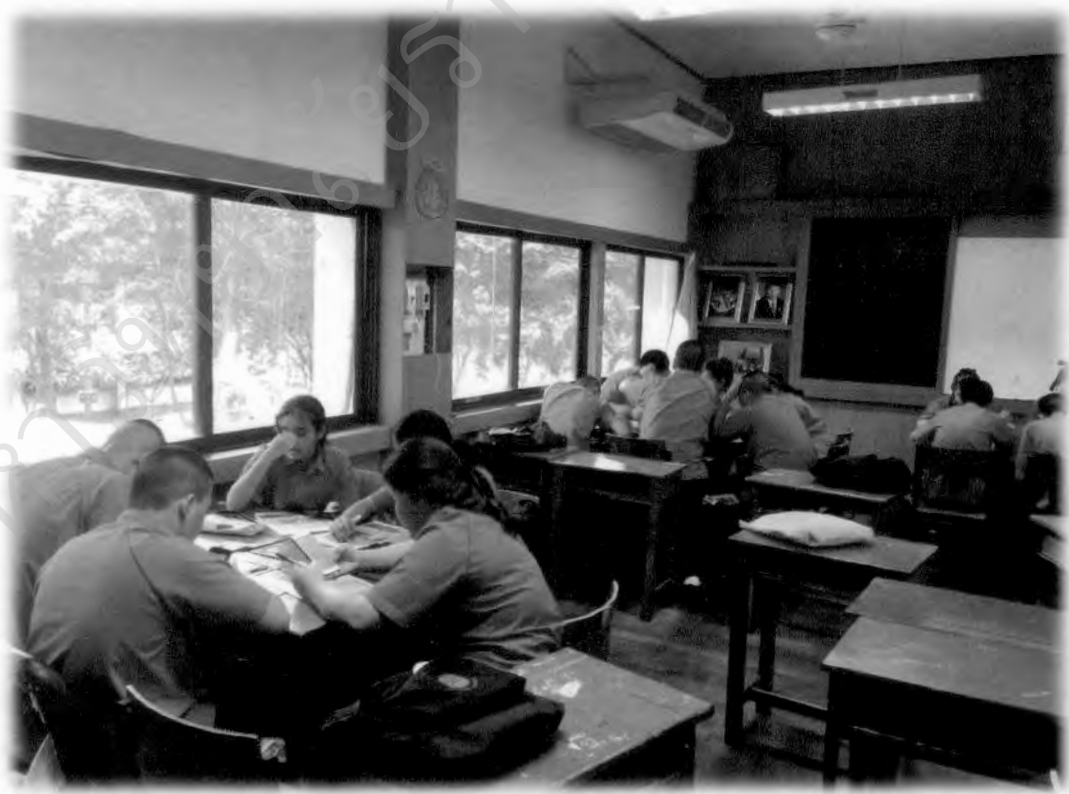
ข้อที่	ค่าความยากง่าย	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
29	0.58	ใช้ได้	0.84	ใช้ได้	ใช้ได้
30	0.74	ใช้ได้	0.84	ใช้ได้	ใช้ได้
31	0.39	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
32	0.76	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้
33	0.50	ใช้ได้	0.26	ใช้ได้	ใช้ได้
34	0.37	ใช้ได้	0.21	ใช้ได้	ใช้ได้
35	0.47	ใช้ได้	0.26	ใช้ได้	ใช้ได้
36	0.37	ใช้ได้	0.42	ใช้ได้	ใช้ได้
37	0.47	ใช้ได้	0.32	ใช้ได้	ใช้ได้
38	0.47	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
39	0.37	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้
40	0.74	ใช้ได้	0.32	ใช้ได้	ใช้ได้

ค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งฉบับ (KR20) เท่ากับ 0.781

ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.48 - 0.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.65

ภาคผนวก ข
ภาพกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร

นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันศึกษาใบความรู้และใบงาน

นักเรียนอ่านทำความเข้าใจใบความรู้เกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน
ครูให้คำแนะนำ

ทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน

ทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน

ทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน

ทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน

bangrachanheroes

ทั้งหมด โพสต์ ผู้คน รูปภาพ วิดีโอ Marketplace เพจ สถานที่ กลุ่ม แอป งานกิจกรรม

กรองผลลัพธ์

แหล่งที่มา

- ทั้งหมด
- Live
- คอม
- เพื่อนและกลุ่ม
- ลิงก์

ตำแหน่งที่ตั้งที่เลือก

- ทุกที่
- เทศบาลเมืองสิงห์บุรี Sing Sing Buri, Thailand
- เลือกตำแหน่งที่ตั้ง...

วันที่โพสต์

- ทุกวัน
- 2018
- 2017
- 2016
- เลือกรวันที่...

กรองผลลัพธ์

แหล่งที่มา

- ทั้งหมด
- Live
- คอม
- เพื่อนและกลุ่ม
- ลิงก์

ตำแหน่งที่ตั้งที่เลือก

- ทุกที่
- เทศบาลเมืองสิงห์บุรี Sing Sing Buri, Thailand
- เลือกตำแหน่งที่ตั้ง...

วันที่โพสต์

- ทุกวัน
- 2018
- 2017
- 2016
- เลือกรวันที่...

หน้าอย่างดามน. #Bangrachanheroes #Phanrueang - พันธกานต์ ขำภักย์ น.5/10 เลขที่ 6

พันธกานต์ ขำภักย์

2 กันยายน - รับชม 376 ครั้ง

Chelika Whattanaithanaprasa ได้แชร์วิดีโอ

#Bangrachanheroes #PhanRueang บ้างสาว คัทรรรณ เกตุจันทร์ น.5/10 เลขที่19

คัทรรรณ เกตุจันทร์

2 กันยายน - รับชม 350 ครั้ง

Rapaskul Kunon ได้แสดงความคิดเห็นวิดีโอ

#Bangrachanheroes #PhanRueang น.ส.รพีศกุล กุลธณ น.5/10 เลขที่ 32

Rapaskul Kunon

2 กันยายน - รับชม 278 ครั้ง

Rapaskul Kunon ได้แสดงความคิดเห็นวิดีโอ

#Bangrachanheroes #PhanRueang กรุณาเปิดเสียงสุด555

ศิริกร กูแผล

1 กันยายน - รับชม 686 ครั้ง

Jaromy ได้แสดงความคิดเห็นวิดีโอ

#Bangrachanheroes #PhanRueang น.ส.ปณิศา สมวงศ์ เลขที่ 30 ชั้น.ม.5/10 ลอย 5555

แปด' ล้วน

2 กันยายน - รับชม 338 ครั้ง

Fong ได้แสดงความคิดเห็นวิดีโอ

นายกรวิช พรสุข น.5/10 เลขที่5 #Bangrachanheroes #PhanRueang

Fong

2 กันยายน - รับชม 216 ครั้ง

Fong ได้แสดงความคิดเห็นวิดีโอ

PHAN RUEANG นาย อธิภัทร คล้ายเรียน ชั้น น.5/10 เลขที่ 10 Teerapat Khairian M.5/10 No.10

#Bangrachanheroes #PhanRueang

Teerapat Khairian

2 กันยายน - รับชม 297 ครั้ง

Pzaz Ozak ได้แสดงความคิดเห็นวิดีโอ

#PHANRUEANG #Bangrachanheroes I love teacher

Pranin Ninthong

3 กันยายน - รับชม 187 ครั้ง

Ananya Konglong ได้แสดงความคิดเห็นวิดีโอ

Please watch it until at the end, I try hard to make this video. hope you get goods things from this. Supannagit Suzy Saisorndee No.4 Class 5/10 สุพรรณกิจ ซูชี สามสอ...

พริโอนแมงดูดี ชอบภาษาไทย

3 กันยายน - รับชม 421 ครั้ง

ชญาณภพ สายล่อนดี ได้แชร์วิดีโอ

#Bangrachanheroes #PhanRueang น.ส.ณิชาธิ์ คานทะจันพร น.5/10 เลขที่ 22 เวอร์ชัน

ดาละย555555

Smile Nicharee

2 กันยายน - รับชม 523 ครั้ง

Jaromy ได้แสดงความคิดเห็นวิดีโอ

วิดีโอพุดนำเสนอเกี่ยวกับวีรชนชาวบ้านบางระจัน ค้นหาได้โดยพิมพ์
#Bangrachanheroes หรือชื่อของวีรชน เช่น #NaiTan #NaiMueng

ประวัติผู้ทำวิทยานิพนธ์

ชื่อ - สกุล

นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น

วัน เดือน ปีเกิด

วันที่ 8 เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช 2533

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

เลขที่ 218/2 หมู่ 7 ตำบลบางมัญ อำเภอเมืองสิงห์บุรี
จังหวัดสิงห์บุรี 16000

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

โรงเรียนสิงห์บุรี ตำบลบางมัญ อำเภอเมืองสิงห์บุรี
จังหวัดสิงห์บุรี

ประวัติการศึกษา

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5

พ.ศ. 2556 ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.)

สาขา ภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี

พ.ศ. 2561 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.)

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี